Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Mănăstirea Nicula

(15 august şi 8 septembrie)

Materiale despre Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Mănăstirea Nicula:

https://independent.academia.edu/emystea/Icoana-Maicii-Domnului-de-la-Nicula

https://archive.org/details/@steaemy?query=Nicula

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=nicula

***

Index

Acatistul Maicii Domnului la icoana de la Nicula 3
Acatistul Maicii Domnului la icoana de la Mănăstirea Nicula 17
Paraclisul Maicii Domnului la icoana de la Nicula 29
Maica Domnului de la Sfânta Mănăstire din Nicula (pdf) 46
Istoria icoanei Maicii Domnului de la Nicula 47
Mănăstirea Nicula 58
Teodor Danalache - Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Nicula 72
Icoana făcătoare de minuni de la Nicula 76
Ne vorbeşte părintele Andrei de la Deva (I): Icoana de la Nicula 80
Arhim. Andrei Coroian - Duhovnicul cel de foc: ieromonahul Gavriil de la Nicula 94
Darius Echim - Cei bolnavi vin cu credinţă, încărcaţi de suferinţă 101
Pr. Bogdan Ivanov - Adevărul despre viitorul vechii biserici de zid de la Mănăstirea Nicula 106
Nicula - Sub harul Maicii Domnului 109
De Sfânta Maria, la Mănăstirea Nicula 113
Mirela Şova - Icoana Maicii Domnului de la Nicula: lacrimi şi minuni 128
Doina-Elena Dumitru - Pelerinaj la Mănăstirea Nicula 130
Convorbirea tăcută a Maicii Domnului cu noi - Minunea din satul bihorean Delani: Icoana Maicii Domnului a izvorât mir la exact 1 an distanţă de minunea de la Schitul Huta: "Dacă mai marii Bisericii tac, vorbesc icoanele" 132
Grigore Sâmboan - Icoana „Maica milelor", sora celei de la Nicula, dusă spre închinare în parohia clujeană „Sfinții apostoli Petru și Pavel" 137
Icoane 141

Acatistul Maicii Domnului la icoana de la Nicula

[Preotul: Bine este cuvântat Dumnezeul nostru, totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

De nu este preot se zice: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;

Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Preotul: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Apoi **troparele** acestea, glasul al 6-lea:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.

Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condac 1

Preasfântă Fecioară, l-ai binecuvântat pe preotul Luca din Iclod să picteze cu măiestrie prea sfânt chipul tău şi pe Ioan Cupsa din Nicula să cumpere de la preot icoana şi cu mulţumire să o dăruiască Bisericii parohiale din Nicula, ca toţi creştinii care se vor închina ei să-I cânte lui Dumnezeu: ***Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!***

Icos 1

Icoana Povăţuitoare a fost zugrăvită în anul 1681 şi adusă în Biserica parohială, unde a fost cinstită cu multă evlavie de creştinii din Nicula. Aceştia au prea mărit-o pe prea curata Fecioară Maria, a cărei privire este încântătoare şi nu poate fi descrisă în cuvinte. Vestea despre frumuseţea icoanei s-a răspândit rapid în rândul creştinilor din satele vecine Niculei şi aceştia au venit în pelerinaj, să se închine Fecioarei, rostind:
Bucură-te, Povăţuitoare, că icoana ta a fost adusă în Biserica parohială în 1681, anul zugrăvirii sale;
Bucură-te, Preacurată, că Sfântul tău chip a fost cinstit cu multă evlavie de creştinii de la Nicula;
Bucură-te, Măicuţă Sfântă că privirea ta este încântătoare şi nu poate fi descrisă în cuvinte;
Bucură-te, că auzind de frumuseţea icoanei tale creştinii din vecinătăţile Niculei au venit să i se închine;
Bucură-te, binecuvântată, car prea sfânt al Celui ce şade pe Heruvimi;

Bucură-te, Maică Preasfântă care L-ai purtat pe Cel ce pe toate le poartă;
Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 2
În februarie 1694 un grup de călăraşi, ofiţeri austrieci din regimentul de la Gherla, au mers la Nicula şi intrând în Biserica parohială au privit cu admiraţie icoana Maicii Domnului. Aplecându-se asupra ei, au văzut cu mirare că din ochii Preaînduratei curgeau lacrimi şi cu toţii au strigat: ***Aliluia!***

Icos 2
Uimiţi de această întâmplare de care nu auziseră până atunci, ei au mers la preotul comunei, popa Mihaiu şi i-au spus ce au văzut. Blândul preot, cu frică şi cu smerenie a alergat la Biserică împreună cu călăraşii şi ajungând, a văzut şi el cum icoana lăcrima. Cu uimire gândindu-ne la această minune îţi spunem astfel Măicuţă:
Bucură-te, că din regimentul de la Gherla au venit călăraşii la Nicula;
Bucură-te, că grupul de călăraşi era format din ofiţeri austrieci;
Bucură-te, că privind cu admiraţie la Sfântul tău chip ei au văzut că acesta lăcrima;
Bucură-te, că ei l-au anunţat pe preotul Mihaiu, care venind la Biserică a văzut şi el minunea lăcrimării;
Bucură-te, chivot sfânt care L-ai purtat pe Hristos, Mântuitorul nostru;
Bucură-te, comoară sfântă de minuni şi de milostiviri;
Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 3
Vestea minunii s-a răspândit grabnic în satele din jurul Niculei. Oamenii acestor locuri au venit cu mic, cu mare să vadă lăcrimarea Maicii Domnului din Sfânta icoană şi toţi au strigat cu umilinţă: ***Aliluia!***

Icos 3
Cu mici întreruperi, lăcrimarea a durat 26 de zile. Mulţi dintre cei care s-au închinat icoanei, bărbaţi, femei de toate vârstele, mireni, preoţi au fost izbăviţi de boli şi necazuri şi toţi ţi-au cântat, Prealuminată, astfel:
Bucură-te, că 26 de zile a plâns chipul tău din icoană;
Bucură-te, că unii oameni, veniţi să vadă minunea lăcrimării, au întors icoana pe ambele feţe;
Bucură-te, că înfricoşaţi de adevăr, aceştia s-au închinat chipului tău şi au plecat întăriţi în credinţă;

Bucură-te, că mulţi dintre cei care s-au rugat icoanei tale au fost izbăviţi de boli şi de necazuri;
Bucură-te, cădelniţă care ai purtat în tine focul Dumnezeirii şi darul Duhului Sfânt;
Bucură-te, Fecioară lăcrimândă, mireasmă a darurilor dumnezeieşti;
Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 4

Mulţi credincioşi, cu batistele au şters lacrimile ce curgeau din ochii Maicii Domnului, ca nişte izvoare curăţitoare şi sfinţitoare şi păstrându-le cu pioşenie au cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 4

Printre cei care au şters lacrimile Preacuratei şi le-au păstrat ca pe un lucru drag sufletului lor a fost şi comandantul garnizoanei din Dej. Acesta a verificat dacă icoana lăcrimândă nu ascundea vreo înşelătorie, dar s-a convins repede de adevăr şi a şters lacrimile Fecioarei cu batista sa, pe care a păstrat-o ca pe un odor nepreţuit; iar noi credincioşii cu smerenie rostim către tine, Preacurată, astfel:
Bucură-te, că mulţi dintre cei veniţi să vadă icoana lăcrimândă, cu pioşie au şters lacrimile sfinte;
Bucură-te, că toţi aceştia au păstrat batistele sau năframele respective ca pe un sfânt odor;
Bucură-te, că printre ei a fost comandantul garnizoanei venit la Nicula să cerceteze minunea lăcrimării;
Bucură-te, că înţelegând adevărul el a păstrat batista cu lacrimile sfinte ca pe un lucru drag sufletului său;
Bucură-te, Maică a Iubirii sfinte, care înflăcărezi sufletele;
Bucură-te, locaş al Luminii care a gonit de pretutindeni demonii cei întunecaţi;
Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 5

Printre cei care s-au convins că lăcrimarea icoanei Maicii Domnului este o minune adevărată a fost şi nobilul Corniş, de lângă Dej. Bărbat evlavios şi cu dragoste cuvioasă către Maica Domnului, acesta a hotărât ca icoanei să I se asigure un loc de mai mare strălucire, la castelul său de lângă Dej şi i-a cântat Preacuratei: ***Aliluia!***

Icos 5

Cu mare paradă şi cu cântări bisericeşti, nobilul Corniş a dus icoana de la Nicula în castelul său din Benediug, de lângă Dej şi împreună cu credincioşii prezenţi la procesiune ţi-a cântat, Preanevinovată, astfel:
Bucură-te, Sfântă Fecioară, că icoana ta e făcătoare de minuni;
Bucură-te, că lăcrimarea ochilor tăi în icoană a fost cu adevărat o minune;
Bucură-te, că pentru minunea aceasta locul icoanei trebuia să fie mai strălucitor;
Bucură-te, că prin procesiune religioasă icoana ta a fost mutată în castelul din Bendiug;
Bucură-te, că la tine, Maică Sfântă, găsim izvor de milă şi de vindecare;
Bucură-te, prea luminată, că ne-ai adus nouă Lumina cea neapusă;
Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 6

Sfânta icoană făcătoare de minuni a fost depusă în capela castelului din Bendiug în 12 aprilie 1694, în prezenţa poporului, a conducătorilor locali şi cu toţii au dat slavă Maicii Domnului cântând: ***Aliluia!***

Icos 6

Nobilul Corniş rugându-se fierbinte către Maica Domnului, înaintea icoanei sale făcătoare de minuni, a obţinut dar de la Dumnezeu, ca soţia sa să-i aducă pe lume un băiat. Noi creştinii, cu bucurie duhovnicească îi cântăm Sfintei Fecioare Maria astfel:
Bucură-te, că icoana ta a fost depusă cu toate onorurile în capela castelului din Bendiug;
Bucură-te, că la eveniment a participat, cu multă dragoste, un mare număr de creştini;
Bucură-te, Preacurată, că nobilul Corniş s-a rugat fierbinte înaintea icoanei tale;
Bucură-te, că, prin mijlocirea ta către Domnul Iisus Hristos, soţia nobilului a născut un băiat;
Bucură-te, car în chipul cel de foc, care ai purtat Focul dumnezeiesc;
Bucură-te, fântână purtătoare a Apei Vieţii - Hristos, Dumnezeul nostru;
Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 7

Vestea aducerii Sfintei iale icoane la castel, Preasfântă Fecioară Maria, s-a răspândit în localităţile apropiate şi mulţi credincioşi au venit în pelerinaj să se închine prea blândului tău chip, aducând daruri şi cântându-ţi: ***Aliluia!***

Icos 7

Nobilul Corniş a luat legătura cu pictori iconari pricepuţi din acea vreme, pentru a face o copie icoanei Fecioarei lăcrimânde. Această copie, realizată cu talent de un pictor hărăzit de Dumnezeu, a fost dăruită Bisericii Universităţii din Cluj. Credincioşii care s-au închinat înaintea ei te-au slăvit prea binecuvântată, zicând:
Bucură-te, că vestea aducerii icoanei la castelul din Bendiug s-a răspândit printre creştinii din împrejurimi;
Bucură-te, că ei au venit să se închine chipului tău, Fecioară şi să-ţi aducă daruri;
Bucură-te, că nobilul Corniş a adus la castel un pictor iscusit, care a făcut o copie aidoma icoanei tale;
Bucură-te, că această copie a icoanei a fost dăruită Bisericii Universităţii din Cluj;
Bucură-te, prea curată Fecioară, turn al fecioriei, pildă a curăţiei;
Bucură-te, cămară prea curată a Cuvântului, începutul îndumnezeirii tuturor;
Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 8

Pentru adeverirea lăcrimării icoanei, o comisie bisericească, alcătuită din trei preoţi bine pregătiţi în drept bisericesc şi în teologie, au mers la Bendiug şi la Nicula, au întocmit procese verbale însoţite de dovezi numeroase, care au consfinţit realitatea fenomenului; şi toţi preoţii au strigat: ***Aliluia!***

Icos 8

Creştinii din Nicula au cerut restituirea grabnică a chipului sfânt, spunând că în caz contrar se vor răzvrăti, iar Corniş a hotărât să ducă sfântul odor şi să-l reaşeze în Biserica din Nicula. Aceasta s-a întâmplat în prima duminică după Crăciun a anului 1695, şi toţi credincioşii, bucuroşi ţi-au cântat, Fecioară, astfel:
Bucură-te, că o comisie de trei preoţi a verificat minunea lăcrimării icoanei;
Bucură-te, că actele întocmite de ei şi dovezile însoţitoare au consfinţit realitatea fenomenului;
Bucură-te, că temându-se de răzvrătirea oamenilor, nobilul Corniş a restituit Bisericii parohiale icoana;
Bucură-te, că icoana a fost adusă în Biserica din Nicula în 1695, în prima duminică după Crăciun;
Bucură-te, Preasfântă, că sub acoperământul tău se adăpostesc toţi credincioşii;
Bucură-te, izvor de minuni care îi răcoreşti pe cei însetaţi de cele sfinte;
Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 9

Începând din anul 1701 şi până în prezent, ai săvârşit numeroase minuni de la icoana ta, prea curată, păstrându-se multe mărturii despre acestea. Mulţi oameni cu boli grele, accidentaţi grav, bolnavi de cancer sau epileptici, care cu smerenie s-au rugat fierbinte chipului tău, s-au vindecat, Fecioară, prin puterea harului tău şi cu mulţumire I-au cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 9

Soţia comandantului garnizoanei din Cluj, pe nume Cristina, fiind pe punctul de a orbi, cu multă credinţă s-a rugat ţie, Maică Sfântă, şi-a aşezat pe ochi copia icoanei şi s-a vindecat. Între 1712 şi 1782, de teama tătarilor icoana a fost îngropată în terenul din preajma Bisericii. Când a fost dezgropată, rama ei era putrezită, dar pictura rămăsese neatinsă. Cei care au văzut aceasta cu credinţă ţi-au strigat, Maică Sfântă, astfel:

Bucură-te, că ai revărsat de la icoana ta râuri de har;

Bucură-te, că prin harul tău i-ai vindecat pe cei cu boli grele, care cu credinţă neclintită ţi s-au rugat;

Bucură-te, că ai vindecat-o pe Cristina, care fiind aproape să orbească şi-a pus pe ochi copia icoanei;

Bucură-te, că de frica tătarilor icoana a fost şaptezeci de ani îngropată în pământ;

Bucură-te, că fiind dezgropată icoana avea rama putrezită şi pictura neatinsă;

Bucură-te, rug îmbrăcat cu focul Dumnezeirii, că de Îngeri eşti mult lăudată;

Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 10

Multe şi mari minuni de vindecare s-au săvârşit de la icoana ta cea binecuvântată, Maică şi Fecioară, de când a fost pictată şi până în prezent; că binecuvântând prima icoană zugrăvită de Sfântul apostol Luca, numită Povăţuitoarea, ai transmis acesteia şi tuturor icoanelor care s-au pictat ulterior, darul facerii de minuni, ca toţi cei care se vor închina lor să strige: ***Aliluia!***

Icos 10

O femeie săracă, numită Comăneasa, care zăcea oloagă în pat şi nu avea pe nimeni să-i poarte de grijă, le-a rugat pe vecinele, care au venit să o vadă, să ducă la Mănăstirea Nicula nişte flori pe care să le atingă de icoană, că visase că aşa se va vindeca. Făcând întocmai femeile au dat florile bolnavei care le-a pus sub pernă şi a doua zi, ea s-a trezit perfect sănătoasă. Cu bucurie îţi cântăm, Preabinecuvântată, aşa:

Bucură-te, că ai pogorât asupra icoanei tale darul de a vindeca oamenii;

Bucură-te, că o femeie dintr-un sat vecin Niculei, zăcea oloagă în pat, neavând cine să o îngrijească;
Bucură-te, că femeia a rugat nişte vecine să ducă flori la Mănăstirea Nicula şi să le atingă de icoană;
Bucură-te, că primind florile atinse de icoană şi punându-le sub pernă, femeia s-a trezit vindecată;
Bucură-te, prea curată, floarea nestricăciunii;
Bucură-te, prea smerită, cununa înfrânării;
Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 11

În 1908, la Pogorârea Duhului Sfânt au venit la Mănăstirea Nicula doi tineri soţ şi soţie, din zona Clujului, căsătoriţi la începutul anului. Cei doi soţi s-au rugat înaintea Sfintei icoane ca Maica Domnului să vindece femeia, care la două săptămâni de la căsătorie rămăsese mută, şi au cântat: ***Aliluia!***

Icos 11

Tinerii au plecat pe jos acasă şi la vremea Vecerniei, obosiţi de drum, s-au odihnit lângă un pom la intrarea în Iclod. Ridicându-se pentru a merge mai departe femeia a început să vorbească, iar la praznicul Adormirii Maicii Domnului ea a venit la Mănăstire pentru a mulţumi Maicii Sfinte. Cu dragoste să spunem:
Bucură-te, Măicuţă că în 1908, de Rusalii au venit doi tineri, soţ şi soţie, căsătoriţi la începutul anului;
Bucură-te, că soţia îşi pierduse glasul la două săptămâni de la nuntă;
Bucură-te, că amândoi s-au rugat înaintea icoanei, ca tânăra femeie să-şi recapete glasul;
Bucură-te, că la întoarcere acasă femeia s-a vindecat;
Bucură-te, că în acelaşi an, la praznicul Adormirii Maicii Domnului, ea a revenit să-ţi mulţumească;
Bucură-te, Maică prea curată, vas ales care ai primit revărsat mirul cel nedeşertat;
Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 12

Pace şi linişte cerească pogori, Măicuţă asupra credincioşilor ce vin la Nicula, la icoana ta sfântă. Toţi cei care se închină sfântului tău chip, Fecioară, îşi aşează fruntea pe el şi îl îmbrăţişează cu dragoste, primesc harul tău, care alungă oboseala, bolile şi necazurile; şi toţi te slăvesc cântând: ***Aliluia!***

Icos 12

Icoana, zidită între 1948 şi 1964 pentru a fi ferită de furturi, a fost dată Arhiepiscopiei Clujului. A fost restaurată şi apoi la 24 martie 1992 a fost adusă de un sobor de preoţi la Mănăstirea Nicula; iar preoţii cu dragoste ţi-au cântat, Preacurată, astfel:

Bucură-te, că orice creştin, care cu evlavie se închină Fecioarei lăcrimânde, primeşte harul tău;

Bucură-te, că prin harul tău aduci pace în sufletele credincioşilor izbăvindu-i de boli şi de necazuri;

Bucură-te, că pentru a nu fi furată icoana a fost zidită între 1948-1964 şi a fost dată în păstrare până în anul 1991 Arhiepiscopiei Clujului;

Bucură-te, că sfântul tău odor a fost restaurat în perioada 1991-1992;

Bucură-te, că pe 24 martie 1992 a fost adusă de un sobor de preoţi la Mănăstirea Nicula;

Bucură-te, Împărăteasa Îngerilor şi a oamenilor, coroană scumpă a împăraţilor credincioşi;

Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 13 (de 3 ori)

O, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, Marie, povăţuitoare slăvită a credincioşilor, cea numită în icoana ta sfântă de la Nicula, Fecioară lăcrimândă, primeşte smerita noastră rugăciune, pe care cu evlavie o înălţăm către tine. Te rugăm să mijloceşti pentru noi (nume) la Fiul Tău, Domnul şi Dumnezeul nostru Iisus Hristos, să miluiască pe toţi cei care cu credinţă cântă: ***Aliluia!***

Se zice iarăşi:

Icos 1

Icoana Povăţuitoare a fost zugrăvită în anul 1681 şi adusă în Biserica parohială, unde a fost cinstită cu multă evlavie de creştinii din Nicula. Aceştia au prea mărit-o pe prea curata Fecioară Maria, a cărei privire este încântătoare şi nu poate fi descrisă în cuvinte. Vestea despre frumuseţea icoanei s-a răspândit rapid în rândul creştinilor din satele vecine Niculei şi aceştia au venit în pelerinaj, să se închine Fecioarei, rostind:

Bucură-te, Povăţuitoare, că icoana ta a fost adusă în Biserica parohială în 1681, anul zugrăvirii sale;

Bucură-te, Preacurată, că Sfântul tău chip a fost cinstit cu multă evlavie de creştinii de la Nicula;

Bucură-te, Măicuţă Sfântă că privirea ta este încântătoare şi nu poate fi descrisă în cuvinte;
Bucură-te, că auzind de frumuseţea icoanei tale creştinii din vecinătăţile Niculei au venit să i se închine;
Bucură-te, binecuvântată, car prea sfânt al Celui ce şade pe Heruvimi;
Bucură-te, Maică Preasfântă care L-ai purtat pe Cel ce pe toate le poartă;
Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!

Condac 1

Preasfântă Fecioară, l-ai binecuvântat pe preotul Luca din Iclod să picteze cu măiestrie prea sfânt chipul tău şi pe Ioan Cupsa din Nicula să cumpere de la preot icoana şi cu mulţumire să o dăruiască Bisericii parohiale din Nicula, ca toţi creştinii care se vor închina ei să-I cânte lui Dumnezeu: ***Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!***

Apoi:

Rugăciunea

O, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, spre tine ne îndreptăm gândurile, inimile şi toate simţurile noastre şi cu smerenie te rugăm să zdrobeşti cu nebiruita-ţi sfinţenie pe vrăjmaşii noştri şi ai Fiului tău prea iubit, Domnul, Dumnezeul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Te rugăm îndreaptă-ne pe cărările mântuirii şi întoarce-ne pe toţi la credinţă. Te rugăm Fecioară, roagă-te pentru Sfânta Biserică, pentru propovăduirea Sfintei Evanghelii pe întregul Pământ, pentru poporul român şi pentru conducătorii lui.

Te rugăm să mijloceşti la Domnul Iisus Hristos să coboare Lumina Sa binefăcătoare asupra noastră, asupra celor pentru care ne rugăm, asupra văduvelor, a orfanilor, a celor săraci, necăjiţi, bolnavi, a celor prigoniţi pentru credinţă.

Te rugăm prea luminată, să mijloceşti şi pentru cei adormiţi, pentru care ne rugăm ţie.

Te rugăm atotbună Stăpână, ajută-ne să ne pocăim pentru păcatele noastre, să iubim Biserica şi toate cele sfinte, să ne spovedim adesea şi renunţând la vicii şi la necredinţă să alergăm la chemarea divină a Blândului tău Fiu.

Te rugăm Măicuţă Sfântă, să te rogi şi pentru nevoile noastre (rostiţi-le) şi să le împlineşti precum voieşti.

Maică Fecioară, binecuvântată să fii în veci şi binecuvântate să fie lucrările tale în Ceruri şi pe Pământ. Îţi mulţumim, Măicuţă pentru tot ajutorul tău sfânt. Amin!

Rugăciune la icoana Maicii Domnului de la Nicula

O, Preacurată, ceea ce cu mângâierea rugăciunilor tale opreşti viforul ispitelor abătut asupra noastră şi iei în mâinile tale viaţa noastră, cu evlavie plecăm genunchii sufletului nostru înaintea ta, a celei ce te-ai înălţat la cer, dar întru a ta prea cinstită adormire nu ai părăsit pământul din care ai răsărit ca un crin prea strălucit al tuturor virtuţilor. Străjuieşte pământul ţării noastre cu razele rugăciunilor tale, care strălucind până la marginile lumii pe toţi cheamă spre prea mărită cinstirea ta. Ca una ce ai deschisă pururea inima spre a auzi suspinurile celor necăjiţi nu trece cu vederea nici pe robii tăi care în mijlocul încercărilor vieţii scapă la nebiruită milostivirea ta.

De îngeri eşti slăvită neîncetat, ca una ce cu aripile dorului dumnezeiesc ai zburat ca o porumbiţă, întrecând ceata heruvimilor şi a serafimilor. Dăruieşte-ne şi nouă aripile rugăciunii tale ca să înaintăm cu nădejde pe calea mântuirii. Cu flori de laude eşti încununată de glasurile smerite ale creştinilor, tu, ceea ce primind în auzul tău curat glasul arhanghelului cu smerit cuvânt ai pecetluit voia Tatălui. Pe

Acesta, roagă-L acum pentru robii tăi, ca să se izbăvească de blestemul păcatului şi prin viaţă întru pocăinţă să câştige cununa alergării celei bune pe cărarea mântuirii.

După Dumnezeu întru tine ne-am pus nădejdea de mântuire, căci prin curgerea izvorului rugăciunilor tale a secat izvorul lacrimilor Evei. Primind în pântecele tău bucuria a toată lumea ai gonit întristarea lui Adam şi în braţele tale purtând pe Soarele dreptăţii ai risipit tot întunericul lumii.

Revarsă şi robilor tăi picăturile bucuriei duhovniceşti în mijlocul vârtejului ispitelor şi potoleşte marea cea învolburată a acestei vieţi, ca una ce te-ai făcut corabia a mântuirii creştinilor.

Ţie celei ce ai păzit nedeschisă poarta fecioriei ţi s-au deschis porţile vieţii veşnice cu bucurie de către îngerii cei luminaţi. Deschide-ne şi nouă porţile mântuirii, încuind cămara inimii noastre dinspre gândurile cele necurate. Ca un stâlp de foc te vedem strălucind în mijlocul lumii şi povăţuind poporul cel întristat către cetatea Împăratului Hristos, deci fii nouă pururea călăuzitoare în noaptea acestei vieţi pământeşti şi către răsăritul cel tainic al vieţii veşnice ne călăuzeşte prin neîncetatele tale rugăciunii.

Mulţumim milostivirii tale şi purtării tale de grijă neîncetate, căci nu poate nici limba îngerească a rosti mulţimea facerilor tale de bine dăruite neamului omenesc, ceea ce te-ai făcut casă sfinţită Dătătorului a toată bunătatea, Celui ce în călătoria Sa pe pământ a venit să aducă pe toţi cei aleşi în cămările cele cereşti.

Mulţumim mijlocirii tale neîncetate înaintea Judecătorului şi Binefăcătorului nostru, care covârşesc şi înţelegerea îngerească. Iar noi slabi fiind în cuvânt şi purtând povara păcatelor osânditoare nu îndrăznim a crede că vom putea vreodată a-ţi aduce mulţumirea datorată. Dar primeşte gândul nostru smerit şi însăţi înmulţeşte datoria pe care o avem către tine, înmulţindu-ne însă şi râvna de a te lăuda şi a-ţi aduce rugăciuni de cerere şi de mulţumire. Amin.

Acatistul Maicii Domnului la icoana de la Mănăstirea Nicula

[Preotul: Bine este cuvântat Dumnezeul nostru, totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

De nu este preot se zice: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;

Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori),

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Preotul: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Apoi **troparele** acestea, glasul al 6-lea:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

****

Acatistul Maicii Domnului la Icoana de la Nicula - lectura pr. Dani Sfart:
https://www.youtube.com/watch?v=7HNC7YF3XkY&list=RDCMUCVchHlY9uMOX9Apk0ZimVOQ&start_radio=1&t=417

&&&

Condac 1
Veniţi toţi credincioşii să alcătuim buchet de laude Maicii Cuvântului din gânduri luminate dăruite de fiecare credincios, care cu evlavie poartă în suflet amintirea minunilor ei şi aduce Stăpânului cu mulţumire cântarea de: ***Aliluia!***

Icos 1
Ca o lună prea frumoasă străluceşti în pământul românesc, veghindu-ne neîncetat în noaptea acestui veac plin de încercări, acoperind cu rugăciunile tale mulţimea păcatelor noastre şi strălucind cu razele darurilor tale gândurile credincioşilor, spre a-ţi aduce cântări de laude ca acestea:
Bucură-te, cununa darurilor Soarelui dreptăţii;
Bucură-te, oglindă a frumuseţii Treimii;
Bucură-te, scară nesfârşită a înţelepciunii îngereşti;
Bucură-te, că păzeşti cu rugăciunea ta pământul românesc;

Bucură-te, că asculţi cu blândeţe glasurile inimilor smerite;
Bucură-te, râu al binecuvântărilor dumnezeieşti;
Bucură-te, că nu-ţi întorci faţa dinspre rănile sufletelor noastre;
Bucură-te, că te-am câştigat călăuzitoare pe calea Adevărului;
Bucură-te, icoană a Treimii neînchipuită de gând omenesc;
Bucură-te, că străluceşti cu curăţia mai presus decât îngerii;
Bucură-te, că alungi viforul întristării din sufletele încercate;
Bucură-te, că te-am dobândit ca mare dar întru apărarea ţării noastre;
Bucură-te, Maica Domnului, apărătoare nebiruită a poporului bine credincios!

Condac 2

Ca un alt apostol Luca, zugravul cel iscusit cu evlavie te-a închipuit împreună cu Pruncul cel dumnezeiesc în icoana, pe care împodobindu-o cu florile gândurilor sale smerite a binecuvântat-o spre a fi nouă liman de scăpare, iar îngerilor comoară a Luminii pe care aceştia o înconjoară neîncetat cu cântări de: ***Aliluia!***

Icos 2

În castelul guvernatorului Transilvaniei ai poposit, dar dragostea ta cea nemărginită de Maică nu a suferit să fie departe de fii cei rătăciţi, dar din toate colţurile lumii înălţau către tine cântări de laudă, cerând sprijinire în necazuri:
Bucură-te, scară de aur ce uneşti cerul cu pământul;
Bucură-te, că numai tu te-ai făcut tron Înţelepciunii;
Bucură-te, că rudenia pământească nu o ai uitat;
Bucură-te, carte în care s-au scris tainele Împărăţiei;
Bucură-te, izvor de rugăciune adăpând pământul însetat;
Bucură-te, că nu te întorci dinspre rugăciunile noastre;
Bucură-te, cămară slujitoare tainei mai presus de minte;
Bucură-te, că întunericul castelului nu te-a oprit a veghea lumea;
Bucură-te, pământ întru care s-au ascuns comorile Cuvântului;
Bucură-te, glasul cel de bucurie al celor miluiţi prin tine;
Bucură-te, că îndulceşti amărăciunea necazurilor noastre;
Bucură-te, că prefaci în bucurie întristarea noastră;
Bucură-te, Maica Domnului, apărătoare nebiruită a poporului bine credincios!

Condac 3

Nobilul Ioan dăruit-a icoana ta, Preacurată, mănăstirii Nicula, pe care ai binecuvântat-o ca izvor de rugăciune ce se revarsă neîncetat, străbătând veacurile; acesta udă acum şi pajiştea sufletelor noastre ce înseteazǎ a răsări sub lumina purtării de grijă a Ziditorului florile cântărilor de: ***Aliluia!***

Icos 3

Vremurile de grea încercare s-au abătut şi asupra pământului românesc, însă tu, Maică prea curată, ai rămas neclintită întru rugăciune, mângâind sufletele cele ce se primejduiau de mânia valurilor ispitelor şi acum, în ceasul grelelor frământări aprinde candela inimii noastre cu focul rugăciunii tale, ca întru lumina înţelepciunii să-ţi împletim cununi de laude ca acestea:
Bucură-te, stâlp de foc al rugăciunii în pustiul lumii;
Bucură-te, munte ce ne suie la înălţimi duhovniceşti;
Bucură-te, uşă a pocăinţei deschisă cu cheia rugăciunii;
Bucură-te, templu luminat de Soarele cel veşnic;
Bucură-te, bucuria celor depărtaţi de valurile grijilor lumeşti;
Bucură-te, mângâierea sufletelor rănite de păcat;
Bucură-te, scară a înţelepciunii celor încercaţi;
Bucură-te, că umpli pajiştea sufletului de trilurile rugăciunii;
Bucură-te, focul ce aprinde rugul inimii;
Bucură-te, carte prea sfinţită a Cuvântului;
Bucură-te, nor luminos ce înfrumuseţează cerul inimii;
Bucură-te, trâmbiţa ce ne trezeşte din somnul păcatului;
Bucură-te, Maica Domnului, apărătoare nebiruită a poporului bine credincios!

Condac 4

Deşi ai fost luată din mănăstirea pe care o păzeai, razele ocrotirii tale nu au încetat să răsară asupra ei, chemând pe toţi cei ce se nevioau pe calea mântuirii către Răsăritul cel de sus în cântări de: ***Aliluia!***

Icos 4

Caută cu milă Stăpână, spre inimile celor ce te cinstesc cu dragoste, şi purtându-ne întru puternicele tale rugăciuni, înfăţişează-ne înaintea scaunului lui Hristos vrednici de milostivirea Sa, ca să-I aducem slavă şi mulţumire, iar pe tine să te cinstim cu cântări de laude ca acestea:
Bucură-te, izvor de milă nemăsurată;
Bucură-te, odihna inimilor de patimi chinuite;
Bucură-te, soare al rugăciunii luminând sufletele;
Bucură-te, acoperământ minunat al iubirii cereşti;
Bucură-te, icoana laudelor îngereşti;
Bucură-te, cartea nescrisă a Înţelepciunii;
Bucură-te, râul cel dulce curgător al minunilor;
Bucură-te, cărare sfinţită de gânduri smerite;
Bucură-te, podoabă a neamului românesc;
Bucură-te, că ne slobozeşti din legăturile patimilor;

Bucură-te, adiere a miresmei darurilor duhovniceşti;
Bucură-te, vas de aur al nectarului iubirii;
Bucură-te, Maica Domnului, apărătoare nebiruită a poporului bine credincios!

Condac 5

Soarele s-a îmbrăcat în veşmânt negru la moartea Cuvântului pe cruce, iar tu, Curată, nu ai suferit să vezi sufletele noastre acoperite cu vălul întristării, ci în mănăstirea ta te-ai întors, fiind întâmpinată de toată suflarea îngerească şi omenească cu cântări de: ***Aliluia!***

Icos 5

La cine cădem întru rugăciune când povara necazurilor cumplit ne apasă, către cine cu sfială înălţăm gândurile noastre smerite, cine poate pricepe fără de cuvinte durerea sufletelor noastre, fără numai tu, Maică a Domnului şi Maica noastră duhovnicească? Nepricepându-ne a pune în cuvinte dorirea noastră de izbăvire în necazuri, numai te încununăm cu smerite laude ca acestea:
Bucură-te, ridicarea celor căzuţi în suferinţă;
Bucură-te, acoperământ nebiruit al celor prigoniţi;
Bucură-te, surparea grabnică a vrăjmaşilor noştri nevăzuţi;
Bucură-te, înălţarea celor cu inimă smerită;
Bucură-te, binecuvântarea nevoitorilor pe calea rugăciunii;
Bucură-te, risipirea necazurilor noastre;
Bucură-te, bucuria moştenitorilor Împărăţiei;
Bucură-te, oglinda îngerească a virtuţilor;
Bucură-te, că întristarea Evei ai dezlegat prin naşterea ta;
Bucură-te, că strici legăturile patimilor noastre;
Bucură-te, înfrumuseţarea cu virtuţi a sufletelor smerite;
Bucură-te, că ne porţi deasupra valurilor păcatelor;
Bucură-te, Maica Domnului, apărătoare nebiruită a poporului bine credincios!

Condac 6

Pe Taborul inimii tu ne-ai întins mână de ajutor, descoperindu-ne chemarea noastră la desăvârşire, iar noi cu nădejde în puterea rugăciunii tale te urmăm pe calea cea anevoioasă a despătimirii noastre, strigând Domnului cu credinţă şi dragoste: ***Aliluia!***

Icos 6

Spre tine ridic ochii inimii mele, Fecioară, nu mă trece cu vederea pe mine, cel cumplit chinuit de povara neputinţelor mele, ci ca o bună, dezleagă legăturile pati-

milor mele, ca să salt cu duhul, aducându-ţi cu îngerii podoabe strălucite de cuvinte ca acestea:
Bucură-te, blândeţe ce încălzeşte sufletele noastre;
Bucură-te, veselia ce îndulceşte masa îngerească;
Bucură-te, pacea ce luminează cetatea sufletelor;
Bucură-te, făclie a rugăciunii nestinsă de viforul păcatelor noastre;
Bucură-te, comoară de daruri agonisită de cei săraci cu duhul;
Bucură-te, risipirea lacrimilor celor întristaţi;
Bucură-te, izvorul milei neîmpuţinate a celor milostivi;
Bucură-te, raza mângâierii celor blânzi;
Bucură-te, hrană îndestulată celor flămânzi;
Bucură-te, apa rugăciunii celor însetaţi de Cuvânt;
Bucură-te, icoană zugrăvită în inimile smerite;
Bucură-te, cămară de scăpare a celor prigoniţi;
Bucură-te, Maica Domnului, apărătoare nebiruită a poporului bine credincios!

Condac 7
În braţele tale S-a odihnit Cel acoperit de aripile heruvimilor pe care tu neîncetat L-ai purtat în gândul tău, zburând la înălţimile serafimilor spre a te îndulci de cântările neîncetate de: ***Aliluia!***

Icos 7
Cununa tuturor darurilor porţi ca una singură care te-ai învrednicit a odihni în cămara trupului tău pe Cel Neîncăput în ceruri; pe Acesta roagă-L fericită, să ne arate şi pe noi cei întinaţi de păcate multe temple luminate ale Duhului strălucite de raza iubitoare a Treimii, care binevoieşte a primi tu din gurile noastre laude ca acestea:
Bucură-te, izvor de daruri sădit de mâna dumnezeiască;
Bucură-te, pământ din care a răsărit Spicul mântuirii;
Bucură-te, mângâierea neamului omenesc;
Bucură-te, cămară prea sfinţită a Împăratului păcii;
Bucură-te, acoperământ al Luminii la care scăpăm;
Bucură-te, pod al întâlnirilor dumnezeieşti;
Bucură-te, pecetea nestricată a iubirii rugătoare;
Bucură-te, cer întru care stăpâneşte Soarele dreptăţii;
Bucură-te, altar plin de tămâia rugăciunii;
Bucură-te, flacără nestinsă a dorului dumnezeiesc;
Bucură-te, sămânţă a rugăciunii încolţind în inimile curate;
Bucură-te, altar plin de tămâia rugăciunii;
Bucură-te, Maica Domnului, apărătoare nebiruită a poporului bine credincios!

Condac 8

Nu se pricepe mintea noastră neputincioasă a-ţi ţese laude din gândurile noastre sărace, dar tu, ştiind neputinţa noastră, Preacurată, învaţă-ne a aduce Ziditorului cu îngerii cântarea de: ***Aliluia!***

Icos 8

Lacrimile tale din rugăciune ni le-ai dat ca pe un dar nepreţuit al dragostei tale pentru neamul nostru; noi, nevrednicii, fiind lipsiţi şi de lacrimile cele de pocăinţă pentru păcatele noastre, cădem înaintea ta cu umilinţă: nu ne lăsa pe noi să pierim, ci mijloceşte-ne iertare, primind nevrednicele noastre stâlpări de cinstire:
Bucură-te, ploaie a rugăciunii ce speli păcatele noastre;
Bucură-te, că abaţi de la noi dreapta mânie dumnezeiască;
Bucură-te, căci depărtezi de la noi cursele ispitelor;
Bucură-te, că înmoi pământul sterp al inimilor noastre;
Bucură-te, poarta mântuirii credincioşilor;
Bucură-te, trăsnet al rugăciunii nimicind pe vrăjmaşii nevăzuţi;
Bucură-te, cununa rugăciunilor credincioşilor;
Bucură-te, calea sfinţită a iubitorilor de înţelepciune;
Bucură-te, scară prin care ajungem la înălţimi duhovniceşti;
Bucură-te, văl al tăcerii acoperind mintea noastră;
Bucură-te, carte a rugăciunii neîncetate;
Bucură-te, chemarea tuturor la limanul pocăinţei;
Bucură-te, Maica Domnului, apărătoare nebiruită a poporului bine credincios!

Condac 9

Pom înţelegător al Raiului fiind, cu roadele rugăciunii tale hrăneşti pe cei flămânzi de mântuire, alungând blestemul Evei, care gustând din rodul neascultării, amărăciunea morţii în lume a sădit; iar noi, îţi culegem din pământul sufletului roadele cântărilor de: ***Aliluia!***

Icos 9

Ca un rai înţelegător te înfăţişezi înaintea privirii sufletului Sfinţilor celor luminaţi de raza Duhului; iar noi, cei orbiţi duhovniceşte de mulţimea păcatelor noastre, deşi nu te vedem, cu evlavie îţi aducem cântări de laudă ca acestea:
Bucură-te, Rai oglindit în inimile credincioşilor;
Bucură-te, frumuseţe ce umbreşte orice cuvânt;
Bucură-te, cer tainic luminat de stelele virtuţilor;
Bucură-te, scară a împăcării cu Dumnezeu;
Bucură-te, pacea nestricată a sufletelor credincioase;
Bucură-te, mireasma rugăciunii smerite;

Bucură-te, trandafir ce împodobeşte grădina inimilor noastre;
Bucură-te, crin ce umple mintea de mireasma smeritei cugetări;
Bucură-te, ocean nesecat de milostivire;
Bucură-te, cămara de scăpare a celor osteniţi de păcat;
Bucură-te, icoană împodobită de gânduri luminate;
Bucură-te, pământ adăpat cu ploaia iubirii cereşti;
Bucură-te, Maica Domnului, apărătoare nebiruită a poporului bine credincios!

Condac 10
De frumuseţea darurilor tale mirându-se Sfântul Arhanghel Gavriil, te-a împodobit cu dumnezeiescul cuvânt al tainei celei din veac ascunse, pe care primindu-l în inima ta ai cântat Înţelepciunii negrăite: ***Aliluia!***

Icos 10
Pe serafimi îi întreci întru frumuseţea cea prea luminată şi înţelepciunea heruvimilor o covârşeşti, arătându-te rază prea sfinţită a Treimii care aduci pentru noi jertfa rugăciunii, ascultând smeritele noastre laude:
Bucură-te, icoana privirilor îngereşti;
Bucură-te, oglindă a fecioriei;
Bucură-te, cămară sfinţită de lumina rugăciunii;
Bucură-te, zidul cel nesurpat al Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, templu zidit din pietrele virtuţilor;
Bucură-te, binecuvântarea celor cu inimă smerită;
Bucură-te, Evanghelie nescrisă a tainelor Cuvântului;
Bucură-te, soare prea strălucit a darurilor Duhului;
Bucură-te, povăţuitoarea tuturor pe calea desăvârşirii;
Bucură-te, legătura văzută a iubirii dumnezeieşti;
Bucură-te, pom duhovnicesc plin de roadele Duhului;
Bucură-te, cântec ce îndulceşte inimile curate;
Bucură-te, Maica Domnului, apărătoare nebiruită a poporului bine credincios!

Condac 11
Cu lumina rugăciunii tale acoperă-ne pe noi, cei ce suntem chinuiţi de întunericul păcatelor noastre şi pe calea poruncilor dumnezeieşti povăţuieşte pe cei ce cântă Domnului: ***Aliluia!***

Icos 11
Văzând răstignit gol pe Cruce pe Cel ce trup a luat din tine, te-ai îmbrăcat cu vălul întristării şi cu suspinurile tale ca şi cu nişte sărutări dăruite celor morţi L-ai

acoperit; primind acum suspinurile celor ce cad înaintea icoanei tale cu sufletul gol de orice virtute, nu-ţi întoarce privirea dinspre laudele noastre:
Bucură-te, că moartea Fiului tău viaţă ne-a izvorât;
Bucură-te, mirul mângâierii sufletelor întristate;
Bucură-te, răbdarea noastră întru ispite;
Bucură-te, învierea sufletelor omorâte de păcat;
Bucură-te, că ne ajuţi să ne răstignim patimile;
Bucură-te, poartă sfinţită a Adevărului;
Bucură-te, luna cea prea frumoasă veghind neîncetat pământul;
Bucură-te, cărarea cea sfinţită a rugăciunii;
Bucură-te, cămară a tainelor mai presus de minte;
Bucură-te, cununa îngerească a slavei veşnice;
Bucură-te, izvor nesecat al rugăciunii curate;
Bucură-te, poartă nedeschisă nici de mâini îngereşti;
Bucură-te, Maica Domnului, apărătoare nebiruită a poporului bine credincios!

Condac 12

Cetele îngereşti înconjoară icoana ta cu evlavie şi dragoste şi cu făcliile laudelor aprinse, iar noi, credincioşii, pământ fiind şi lesne supuşi păcatului, cădem cu credinţă înaintea ta cerând să ne mijloceşti iertare şi mântuire, iar lui Dumnezeu Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icos 12

Deschide-ne nouă uşa pocăinţei, prea fericită, ceea ce te-ai făcut uşă Cuvântului prin care ni s-au deschis nouă iarăşi uşile Raiului; deschide şi uşa sufletului meu, cea încuiată prin păcat spre primirea gândurilor luminoase, care mă îndeamnă a-ţi cânta ţie:
Bucură-te, podoaba lumii îngereşti;
Bucură-te, comoară ascunsă în pământul românesc;
Bucură-te, mulţumirea neîncetată a glasurilor credincioşilor;
Bucură-te, oglinda frumuseţii mai presus de privirea gândului;
Bucură-te, cărarea sfinţeniei alese;
Bucură-te, lauda cea nerăpită a fecioarelor înţelepte;
Bucură-te, scară prin care ne suim la înălţimea pocăinţei;
Bucură-te, icoană gânditoare a Înţelepciunii;
Bucură-te, trandafir al darurilor Treimii;
Bucură-te, privighetoare a rugăciunii pe ramurile gândurilor omeneşti;
Bucură-te, privelişte a Împărăţiei cereşti;
Bucură-te, casă cerească a Treimii;
Bucură-te, Maica Domnului, apărătoare nebiruită a poporului bine credincios!

Condac 13 (de 3 ori)
O, Împărătească prea lăudată şi Maica Cuvântului, ceea ce păzeşti neamul românesc cu zidul rugăciunii tale neîncetate, întăreşte-ne pe noi pe piatra pocăinţei, ca primind iertarea nedreptăţilor noastre de la Fiul tău, să ne într-aripăm sufletele cu neîncetate cântări de: ***Aliluia!***

Se zice iarăşi:

Icos 1
Ca o lună prea frumoasă străluceşti în pământul românesc, veghindu-ne neîncetat în noaptea acestui veac plin de încercări, acoperind cu rugăciunile tale mulţimea păcatelor noastre şi strălucind cu razele darurilor tale gândurile credincioşilor, spre a-ţi aduce cântări de laude ca acestea:
Bucură-te, cununa darurilor Soarelui dreptăţii;
Bucură-te, oglindă a frumuseţii Treimii;
Bucură-te, scară nesfârşită a înţelepciunii îngereşti;
Bucură-te, că păzeşti cu rugăciunea ta pământul românesc;
Bucură-te, că asculţi cu blândeţe glasurile inimilor smerite;
Bucură-te, râu al binecuvântărilor dumnezeieşti;
Bucură-te, că nu-ţi întorci faţa dinspre rănile sufletelor noastre;
Bucură-te, că te-am câştigat călăuzitoare pe calea Adevărului;
Bucură-te, icoană a Treimii neînchipuită de gând omenesc;
Bucură-te, că străluceşti cu curăţia mai presus decât îngerii;
Bucură-te, că alungi viforul întristării din sufletele încercate;
Bucură-te, că te-am dobândit ca mare dar întru apărarea ţării noastre;
Bucură-te, Maica Domnului, apărătoare nebiruită a poporului bine credincios!

Condac 1
Veniţi toţi credincioşii să alcătuim buchet de laude Maicii Cuvântului din gânduri luminate dăruite de fiecare credincios, care cu evlavie poartă în suflet amintirea minunilor ei şi aduce Stăpânului cu mulţumire cântarea de: ***Aliluia!***

Se spune această rugăciune:

Rugăciune către Maica Domnului

O, Preacurată, bucuria inimilor smerite şi binecuvântarea creştinilor, râul cel nesecat al darurilor dumnezeieşti, adapă-ne din destul pe noi, cei ce pururea alunecăm în groapa neputinţelor noastre.

Sub acoperământul rugăciunilor tale păzeşti pe robii tăi cei neputincioşi, care aleargă cu dragoste la limanul mijlocirii tale.
Vezi, Preacurată, mulţimea păcatelor noastre, care ca nişte fiare necruţătoare au sfâşiat sufletul nostru. Dar vezi-ne şi credinţa în puterea rugăciunilor tale, şi nu ne lăsa pe noi să cădem în adâncul deznădăjduirii. Întinde-ne grabnică mână de ajutor, ridicând povara ispitelor noastre şi îndreptându-ne întru pace către pământul pocăinţei.

Cu adevărat ne-ai fost dăruită apărătoare nebiruită a acestei ţări, pururea surpând uneltirile vrăjmaşilor şi primind pe cei necăjiţi în biserica ta spre mângâiere. Şi acum te rugăm, pe cei ce călătoresc pe marea vieţi îndreptează-i spre limanul cel bun al mântuirii, pe cei gârboviţi de boală îi îndreptează, dăruindu-le sănătate, pântecele cele neroditoare arată-le aducătoare de prunci binecuvântaţi, furtuna întristării abate de la robii tăi, pe cei însetaţi de vieţuire curată îi întăreşte şi îi sprijineşte neîncetat, celor din nevoi fi grabnică ajutătoare şi pe noi, pe toţi, ne păzeşte netulburaţi sub aripile rugăciunii tale neîncetate.

O, prea binecuvântată, nu ne pricepem noi a-ţi împleti cunună de laude vrednică de frumuseţea desăvârşirii tale, dar ştiind neputinţa noastră nu cere de la noi cele ce covârşesc şi măsura înţelepciunii îngereşti.

Dă-ne însă tu, ca o milostivă, pace sufletelor şi sănătate trupurilor cuprinse de boli cumplite, Biserica lui Hristos o întăreşte întru păstrarea neschimbată a testamentului dreptei credinţei, ca aducându-ţi ţie mulţumire, să slăvim pe Dumnezeul cel în Treime închinat, cel pururea iubitor de oameni şi mult milostiv. Amin.

Paraclisul Maicii Domnului la icoana de la Nicula

Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

De nu este preot se zice: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Strana: Amin.

Rugăciunile începătoare

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm la Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi:

Psalmul 142

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.

3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Apoi se cântă **stihurile** acestea (glas 4):

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă, bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului.

Apoi **troparele** acestea: Către Născătoarea de Dumnezeu, comoara cea ascunsă în mănăstirea Nicula, ce străluceşte până la marginile lumii cu razele minunilor, chemând pe toţi la izvorul pocăinţei, să alergăm credincioşii într-un gând, şi aprinzând candela inimilor noastre să-i strigăm din suflet: Stăpână, întăreşte-ne cu legătura rugăciunilor tale şi picură-ne mirul milostivirii tale neîmpuţinate; nu-ţi întoarce prea cinstită faţa ta dinspre robii tăi, cei ce cu dragoste te măresc pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu vor tăcea nicicând glasurile inimilor noastre a te prea mări pe tine, Preacurată, căci prin tine ne-am slobozit din cursele vrăjmaşilor. Prin tine am aflat lumina voii dumnezeieşti şi prea puternică mâna ta ne-a scos din adâncul necazurilor. Pentru aceasta, amintirea minunilor tale nu o vom şterge niciodată din cartea sufletelor noastre, pe care împodobeşte-o cu laudele tale.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu

Cântarea întâi

Irmos: Celui ce a cufundat pe Faraon în Marea Roşie, cântare de biruinţă să-I cântăm, că S-a proslăvit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu miluieşte-ne pe noi.***

Din tulburarea patimilor mă scoate, prea fericită, ceea ce eşti limanul binecuvântărilor dumnezeieşti şi adâncul nemăsurat al păcatelor mele îl usucă, stropind gândurile mele cu roua rugăciunii tale: Bucură-te, grădina cea tainică plină de miresmele darurilor îngereşti, oglinda cea înţelegătoare întru care contemplăm pe Soarele dreptăţii, curcubeul cel dumnezeiesc care acoperă tot pământul, întărindu-L cu legătura binecuvântării Tatălui de toate săgeţile mâniei vrăjmaşilor nevăzuţi, bucură-te, cortule al mântuirii credincioşilor, primeşte-ne pe toţi sub acoperământul prea minunat al rugăciunii tale!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu miluieşte-ne pe noi.***

Voit-ai a dărui neamului românesc prea cinstită icoana ta, spre care privim ca la o fereastră a cerului, iar tu, Preacurată, privind în chip tainic în cămara inimii noastre risipeşte întunericul patimilor acolo cuibărite şi ne umple de lumina laudelor tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu ploaia lacrimilor tale uzi pământul uscat şi neroditor al inimilor noastre, voind a chema iarăşi pe cei rătăciţi pe căile păcatelor la râul pocăinţei, ca spălându-ne haina sufletului, întru curăţie să-ţi aducem laude de mulţumire.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

În patul durerilor sunt pironit şi nu aflu mângâiere sufletului meu, ci cu puterea rugăciunii tale pune pe fugă pe vrăjmaşii patimilor ce mă chinuiesc şi dezleagă legătura păcatelor mele, ca o prea bună, Fecioară.

Cântarea a treia

Irmos: Peste ape întemeind pământul, Cuvinte, Hristoase Dumnezeule, şi pe inimile noastre le întăreşte, ca să Te laude pe Tine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu miluieşte-ne pe noi.***

Tu eşti nădejdea păcătoşilor, ceea ce aduci la jertfelnicul rugăciunii pe cei ce s-au depărtat prin păcat de Fiul tău şi soleşti împăcarea păcătoşilor cu Cel ce este Izvorul milostivirii; şi pe mine Stăpână, adu-mă la limanul pocăinţei.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu miluieşte-ne pe noi.***

Lacrimile vărsate de tine Preacurată, preînchipuiau curgerea necazurilor în pământul românesc, dar milostivirea ta de Maică nu ne-a lăsat pe noi să cădem în adâncul deznădăjduirii în vremea încercărilor; deci şi acum, te rugăm, seceră din inima noastră spinii patimilor şi ne trimite ploaia binecuvântată a pocăinţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cer prea înalt şi înţelegător te-a arătat pe tine pe pământ, Cel ce Se odihneşte întru înălţimile neajunse, însă pe scara rugăciunii dă-ne să ajungem la tine, Preacurată, potolind furtuna necazurilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

În castelul guvernatorului Transilvaniei ai fost adusă, fericită, dar nesuferind tăinuirea ta de strigătul umilit al celor ce voiau să se îndulcească de vederea ta în ceasul suferinţei lor, te-ai întors în mănăstirea ta de unde izvorăşti daruri de tămăduiri şi adăpi din fântâna binecuvântărilor cereşti pe cei ce te cinstesc pe tine cu credinţă.

Stihiri:

Ceea ce scoţi din vistieriile dumnezeieşti norii darurilor şi îi trimiţi până la marginile pământului, ca să picure tuturor ploaia milostivirii, închipuie şi pe cerul inimilor noastre norii cei luminoşi ai virtuţilor, ca să te fericim în veci.

Ca pe nişte flori ai cules din grădina pământului românesc pe robii tăi, pelerinii cei însufleţiţi de dorul dragostei tale, şi în preajma mănăstirii tale i-ai sădit, ca să se bucure de praznicul prea cinstitei adormirii tale. Măcar că nu ne-am ridicat la măsura ostenelilor acestora, tinde-ne şi nouă mână de ajutor, ca să urcăm muntele pătimirilor noastre cu nădejdea aflării mântuirii.

Apoi **sedealna:** Ceea ce eşti turn nebiruit mănăstirii tale, care depărtezi de la obştea ta toate săgeţile ispitelor vrăjmaşilor nevăzuţi, sub acoperământul milostivirii tale primeşte-ne şi pe noi, ca într-un glas, monahi şi mireni, să-ţi cântăm: Bucură-te, Stăpâna lumii, corabia mântuirii tuturor, ce ne porţi pe toţi la limanul mântuirii Cuvântului, nu ne trece cu vederea acum, în ceasul încercărilor!

Cântarea a patra

Irmos: Auzit-am auzul Tău Doamne, că Te-ai văzut pe pământ, ca să ne mântuieşti pe noi; pentru aceea strigăm: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu miluieşte-ne pe noi.***

Întru adâncul păcatelor căzând, întinde-mi scara rugăciunii şi la lumina poruncilor Fiului tău mă adu, ca una ce lumea ai luminat purtând în braţele tale pe Soarele dreptăţii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu miluieşte-ne pe noi.***

Pe noi, cei ce alergăm cu nădejde către a ta milostivire, nu ne trece cu vederea, ci îndulceşte necazurile ce ne cuprind şi cu vălul smeritei cugetări acoperă mintea noastră.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca pe o comoară nepreţuită a fost păzită sfânta ta icoană în vremuri de grea încercare de îngrijitorul mănăstirii, iar acum însăţi păzeşti mănăstirea ta de toate tulburările ispitelor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cetate nebiruită a mântuirii tuturor şi oglindă prea strălucită a frumuseţii îngereşti, înaintea ta cădem: risipeşte mulţimea ispitelor robilor tăi cu puternică rugăciunea ta!

Cântarea a cincea

Irmos: Mânecând Cuvinte, la slava şi lauda Ta, neîncetat lăudăm chipul Crucii Tale, pe care ni l-ai dat nouă armă de ajutor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu miluieşte-ne pe noi.***

Pe pelerini îi întâmpini cu bucurie şi încununezi cu daruri pe robii tăi, cei ce nu cruţă osteneala ca să se împărtăşească de odihna laudelor tale; fă-ne şi pe noi părtaşi împreună cu aceştia de odihna cea nesfârşită în Împărăţia Fiului tău.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu miluieşte-ne pe noi.***

Înaintea icoanei tale vărsăm durerile noastre, iar tu ca o bună, dăruieşte mângâiere sufletelor noastre greu împovărate de păcate, ca, luând jugul uşor al lui Hristos, să aflăm mântuire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Primeşte şi smeritele noastre gânduri ca pe nişte raze firave ce caută să pătrundă adâncul milostivirii tale şi ne revarsă în suflete lumina păcii lui Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Ajută-ne, Curată, a bea tot paharul nevoinţelor pus înainte spre mântuirea sufletelor noastre, ca să ne învrednicim la masa cea cerească de gustarea din paharul iubirii dumnezeieşti.

Cântarea a şasea

Irmos: Strigat-am către Tine, Doamne, când m-am necăjit, pentru că m-am înfipt în tina adâncului multor greşeli, şi arătându-Te m-ai scos din stricăciune.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu miluieşte-ne pe noi.***

Norul întunecat al gândurilor rele alungă-l Fecioară, de pe cerul inimii mele, şi cu razele iubirii tale încălzeşte sufletul meu amorţit de viforul ispitelor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu miluieşte-ne pe noi.***

Eva în Rai s-a ascuns de frica Ziditorului, căci gustând din păcat nu a mai cunoscut bunătatea Celui ce a zidit-o, iar eu cu întristarea însoţindu-mă, m-am înstrăinat de vederea dragostei Fiului tău, în staulul căruia iarăşi mă adu Preafericită, cu fluierul rugăciunii tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sufletul mi-am rănit grozav, ieşind ca un fără de minte înaintea săgeţilor păcatelor, dar tu, ca o bună, tămăduindu-mă, Fecioară, şi mă du iarăşi în adăpostul credinţei neclintite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Necazurile vieţii mi s-au făcut mie piedică în călătoria spre Împărăţia prea luminată, dar tu venind, ca o Milostivă, mă povăţuieşte ca să merg cu paşi smeriţi pe cărările cele drepte ale mântuirii. Cursele potrivnicilor le sfarmă şi smulge spinii patimilor mele, sădind gândurile cele de pocăinţă, care bine înmiresmează sufletul cel însetat de Adevăr.

Stihiră: Sufletul meu este greu tulburat de întunericul necazurilor, iar trupul îmi este ţinut în lanţurile bolii, însă tu, ca Purtătoarea mea de grijă, şi sufletul şi trupul tămăduieşte-mi.

Condac: Înaintea icoanei tale cu îngerii ne-am adunat, Preafericită, ca să-ţi aducem cântare duhovnicească de mulţumire pentru binefacerile tale din toată vremea, iar tu, ca o milostivă şi iubitoare de oameni, seacă izvoarele patimilor noastre, opreşte valurile necazurilor ce caută să ne tragă în adâncul deznădăjduirii, ca luminaţi de dragostea ta, să-ţi cântăm: Bucură-te, icoana tuturor darurilor Tatălui, mireasma fecioriei şi cununa laudelor robilor tăi!

Prochimen: Pomeni-voi numele Tău în tot neamul şi neamul.

Stih: Ascultă, fiică şi vezi şi pleacă urechea ta şi uită poporul tău şi casa părintelui tău.

Citeşte, apoi, cu toată smerenia, dragostea şi frica, această pericopă din Evanghelia de la Luca.

Din **Sfânta Evanghelie de la Luca** citire

Luca 1, 39-49, 56
39.Şi în acele zile, sculându-se Maria, s-a dus în grabă în ţinutul muntos, într-o cetate a seminţiei lui Iuda.
40.Şi a intrat în casa lui Zaharia şi a salutat pe Elisabeta.
41.Iar când a auzit Elisabeta salutarea Mariei, pruncul a săltat în pântecele ei şi Elisabeta s-a umplut de Duh Sfânt,
42.Şi cu glas mare a strigat şi a zis: Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău.
43.Şi de unde mie aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu?
44.Că iată, cum veni la urechile mele glasul salutării tale, pruncul a săltat de bucurie în pântecele meu.
45.Şi fericită este aceea care a crezut că se vor împlini cele spuse ei de la Domnul.

46.Şi a zis Maria: Măreşte sufletul meu pe Domnul.
47.Şi s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu,
48.Că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile.
49.Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic şi sfânt este numele Lui.
56.Şi a rămas Maria împreună cu ea ca la trei luni; şi s-a înapoiat la casa sa.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Părinte, Cuvântule şi Duhule, Treime Sfântă, curăţeşte mulţumea greşelilor noastre.

***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.* Amin.**

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor tale şterge fărădelegile mele.***

De patimi cumplite fiind biruit, nu am aflat pe cel ce s-ar mâhni împreună cu mine pentru cădere, ci doar tu, mângâierea tuturor, ca o Maică sub aripile rugăciunii tale primeşti pe cei necăjiţi. Pentru aceasta, nu mă trece cu vederea nici pe mine, cel întristat, ci din legăturile neputinţelor mă slobozeşte prin milostivirea ta.

Glasurile celor ce cinstesc mărită icoana ta, luându-le în urechile inimii tale, ca oarecând glasul Arhanghelului, mijloceşte şi nouă naşterea cea de-a doua prin pocăinţă, ca să fim primiţi ca fii ai tăi întru moştenirea celor aleşi.

Cu zidurile rugăciunilor tale împrejmuieşte pământul românesc şi ca Una ce pururea veghezi lumea întru lumina rugăciunii tale pune pe fugă taberele vrăjmaşilor nevăzuţi şi mănăstirea ta o arată liman de scăpare celor chinuiţi de bolile patimilor.

Cântarea a şaptea

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu miluieşte-ne pe noi.***

În templul trupului tău S-a odihnit Cel ce este Odihna neajunsă a serafimilor şi pe cei tulburaţi de duhurile răutăţii îi aduce la odihna nepătimirii prin solirile tale. Acestuia neîncetat să îi cântăm cu mulţumire: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu miluieşte-ne pe noi.***

Pe Cel ce S-a înălţat pe Cruce, ca să înalţe pe Adam iarăşi întru bucuria Treimii, roagă-L Preacurată, să ne ridice pe noi, cei căzuţi în adâncul păcatelor celor de multe feluri, ca să-I strigăm cu credinţă: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh;

Poartă cerească, munte minunat al înţelepciunii, cămara împăcării cu Dumnezeu şi Cerul cel luminat de stelele tainelor dumnezeieşti ai arătat Hristoase, Împărate, pe cea din pântecele căreia ai răsărit şi cu razele rugăciunilor ei luminezi pe cei ce-Ţi cântă Ţie: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sub umbra rugăciunilor tale ocroteşte pe robii tăi, cei cumplit osteniţi de alergarea prin arşiţa necazurilor şi scoate-ne Prealăudată, din mâna vrăjmaşilor noştri nevăzuţi, ca ridicând mâinile noastre la rugăciune să aducem jertfa suspinurilor de pocăinţă lui Hristos, mâna lucrătoare a Tatălui în lume, ce S-a purtat în braţele tale ca Prunc.

Cântarea a opta

Irmos: Pe robii Tăi, cei ce totdeauna Te cinstesc cu evlavie, încununează-i cu darurile netrecătoare ale Cuvântului, ca trecând marea acestei vieţi să se sălăşluiască la limanul vieţii celei veşnice.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu miluieşte-ne pe noi.***

Ia aminte la strigătul smeriţilor tăi robi, durerile trupului meu le risipeşte şi suspinurile mele le îneacă în marea bunătăţii tale, Ceea ce te-ai făcut lumii corabie a mântuirii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cel slujit în ceruri de cetele îngereşti chip de rob a luat din tine, ca să te arate Stăpână a lumii, iar pe noi, robii tăi, moştenitori ai bogăţiilor cereşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Spicele gândurilor răsărite în ţarina inimii mele ţie le dăruiesc Preacurată, ceea ce ai odrăslit lumii în chip minunat pe Spicul bogat al mântuirii, care hrăneşte sufletele noastre cu roadele gândurilor îngereşti.

Veniţi să mărim pe Lumina înfricoşătoare îngerilor, pe Cel ce cunoaşte adâncul inimilor omeneşti şi cercetează înălţimile gândurilor îngereşti, prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Cel ce şade pe scaun înalt şi din piatra inimilor noatre Îşi găteşte scaun smerit, pe Cel ce a arătat-o pe Fecioara scaun prea slăvit să-L lăudăm şi să-L prea înălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a noua

Irmos: Născătoare de Dumnezeu şi cununa darurilor fecioarelor pe tine te mărturisim, fericită, noi, cei ce din întunericul întristării am fost sloboziţi de tine şi cu cetele îngereşti neîncetat te mărim.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu miluieşte-ne pe noi.***

Să nu-ţi întorci privirea de la cartea sufletului meu, ci întru aceasta scrie cuvântul tău de mântuire, ca să se şteargă însemnările din zapisul păcatelor mele.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu miluieşte-ne pe noi.***

Mirul bucuriei tale toarnă şi în vasul inimii mele, oprind curgerea gândurilor întristării, ca Una ce eşti mângâierea celor ce cad înaintea icoanei tale cu credinţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ridică vălul neştiinţei de pe mintea mea, ca văzând lumina înţelepciunii dumnezeieşti împreună cu îngerii să-ţi aduc ţie laudă cuviincioasă, mărturisindu-te Maică a Cuvântului vieţii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cercetează cu milă pe robii tăi căzuţi în suferinţă, dând întărire trupurilor şi sufletelor celor gârbovite de neputinţe, care însetează de mângâierea rugăciunilor tale.

Catavasia: O, prea luminate nor, Maica lui Dumnezeu, pe cei ce se luptă cu noi, surpă-i cu dreapta ta cea stăpânitoare şi atotputernică, şi celor ce sunt în scârbe le ajută, pe cei asupriţi îi mântuieşte şi îi dezleagă de păcate pe cei ce se roagă ţie, că toate le poţi câte le voieşti.

Apoi: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu-Cuvântul L-ai născut, pe tine cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărim.***

Stihiri:

Pe Ceea ce este lumină orbilor, veselie sufletelor întristate, sprijinitoare celor osteniţi de alergarea pe căile vieţii, mângâiere celor singuri, să o cinstim ca pe un dar minunat ce umple de darurile Cuvântului sufletele noastre.

Mulţimea păcatelor mele greu apasă asupra sufletului meu şi trupul îmi este pecetluit de boli, dar aruncând toată nădejdea mea spre tine, Maică, cu umilinţă strig: Ceea ce eşti mângâierea celor părăsiţi, luminează şi casa sufletului meu cu lumina rugăciunii tale izvorâtoare de milostivire, Maică a Domnului.

Primind ca pe cei doi bani ai văduvei smeritele noastre rugăciuni, dăruieşte nouă untdelemnul milostivirii tale şi mintea noastră o încinge cu legătura smeritei cugetări, ca să te slăvim pe tine totdeauna cu mulţumire.

Făcliile laudelor dumnezeieşti ţie aducem Preacurată, şi te rugăm arde patimile noastre pământeşti şi cu lumina înţelepciunii celei de sus ne umbreşte.

Împreună cu prietenul Mirelui şi cu soborul tuturor Sfinţilor roagă-te să aflăm noi uşa mântuirii, deschizându-o cu cheia rugii smerite.

Toate oştile îngereşti, Înaintemergătorule al Domnului, cei doisprezece apostoli şi toţi Sfinţii, împreună cu Născătoarea de Dumnezeu, jertfa neîncetată a rugăciunii aduceţi pentru cei ce au trebuinţă de solirea voastră mântuitoare.

Să tacă gurile hulitorilor, celor ce nu te mărturisesc pe tine Născătoare de Dumnezeu, iar cei ce te cinstesc să zugrăvească în inimile lor icoana laudelor tale, prea mărită Stăpână.

Caută cu blânda ta privire, cea plină de lumină, şi spre mine, cel ce am alunecat în păcate cumplite. Întăreşte paşii mei pe scara pocăinţei, izbăvirea creştinilor.

Apoi:

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** de umilinţă, glasul 6:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Doamne miluieşte (de 12 ori)

Apoi **stihirile** acestea:

Izvor al rugăciunii te ştim, din care se adapă cei aflaţi în chinurile bolilor, cei tulburaţi de furtuna necazurilor şi toţi cei ce călătoresc prin viforul ispitelor. Şi noi, cei ce pururea ne primejduim pe marea acestei vieţi, strigăm către tine cu credinţă: Grăbeşte şi păzeşte pe robii tăi de căderea în adâncul deznădăjduirii şi de cumplitele tulburări ale patimilor.

Stih: Pomeni-voi numele tău întru tot neamul şi neamul.

Lumina sufletelor smerite, izvorul bucuriei celor istoviţi de întristare, celor părăsiţi grabnică şi minunată căutătoare, casă pururea deschisă celor străini, bolnavilor izvor de tămăduiri, îndestulare minunată celor lipsiţi, tu eşti, lauda fecioriei şi Maica Vieţii; înviază sufletele noastre omorâte de păcat cu picăturile rugăciunii tale.

Stih: Ascultă, fiică, şi vezi şi pleacă urechea ta şi uită poporul tău şi casa părintelui tău.

Bucură-te, mângâierea maicilor; bucură-te, tronul cel prea sfinţit al Împăratului Hristos; bucură-te, vie din care ni S-a dăruit Rodul mântuirii; bucură-te, poartă înaltă a Împărăţiei şi vistierie necheltuită de daruri dumnezeieşti; bucură-te, soare al minunilor ce risipeşte negura întristării noastre; bucură-te, glasul de bucurie al celor ce te cinstesc; bucură-te, cămara cea de taină a rugătorilor; bucură-te, cetate întru care ne adăpostim de săgeţile ispitelor şi scutul mântuirii tuturor creştinilor, Stăpână!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Bucură-te, dulceaţa laudelor celor ce zboară cu mintea în grădina darurilor cereşti; bucură-te, palatul cel de aur al Împăratului tuturor; bucură-te, pământ roditor în care s-au ascuns comorile darurilor Cuvântului; bucură-te, liman binecuvântat; bucură-te, ceea ce eşti scară prin care ajungem la înălţimea cugetării dumnezeieşti; bucură-te, Carte a Cuvântului, ce scrii pe robii tăi în Cartea vieţii; bucură-te, Marie, Maica Împăratului puterilor cereşti; bucură-te, icoană a Înţelepciunii; bucură-te, pod al împăcării cu Dumnezeu; bucură-te, vasul cel de aur al gândurilor dumnezeieşti; bucură-te, psaltire nescrisă; bucură-te, soare al darurilor contemplat de privirile îngereşti!

Rugăciune la icoana Maicii Domnului de la Nicula

O, Preacurată, ceea ce cu mângâierea rugăciunilor tale opreşti viforul ispitelor abătut asupra noastră şi iei în mâinile tale viaţa noastră, cu evlavie plecăm genunchii sufletului nostru înaintea ta, a celei ce te-ai înălţat la cer, dar întru a ta prea cinstită adormire nu ai părăsit pământul din care ai răsărit ca un crin prea strălucit al tuturor virtuţilor.

Străjuieşte pământul ţării noastre cu razele rugăciunilor tale, care strălucind până la marginile lumii pe toţi cheamă spre prea mărită cinstirea ta.

Ca una ce ai deschisă pururea inima spre a auzi suspinurile celor necăjiţi nu trece cu vederea nici pe robii tăi care în mijlocul încercărilor vieţii scapă la nebiruită milostivirea ta.

De îngeri eşti slăvită neîncetat, ca una ce cu aripile dorului dumnezeiesc ai zburat ca o porumbiţă, întrecând ceata heruvimilor şi a serafimilor. Dăruieşte-ne şi nouă aripile rugăciunii tale ca să înaintăm cu nădejde pe calea mântuirii.

Cu flori de laude eşti încununată de glasurile smerite ale creştinilor, tu, ceea ce primind în auzul tău curat glasul Arhanghelului cu smerit cuvânt ai pecetluit voia Tatălui. Pe Acesta, roagă-L acum pentru robii tăi, ca să se izbăvească de blestemul păcatului şi prin viaţă întru pocăinţă să câştige cununa alergării celei bune pe cărarea mântuirii.

După Dumnezeu întru tine ne-am pus nădejdea de mântuire, căci prin curgerea izvorului rugăciunilor tale a secat izvorul lacrimilor Evei. Primind în pântecele tău bucuria a toată lumea ai gonit întristarea lui Adam şi în braţele tale purtând pe Soarele dreptăţii ai risipit tot întunericul lumii.

Revarsă şi robilor tăi picăturile bucuriei duhovniceşti în mijlocul vârtejului ispitelor şi potoleşte marea cea învolburată a acestei vieţi, ca una ce te-ai făcut corabia a mântuirii creştinilor.

Ţie celei ce ai păzit nedeschisă poarta fecioriei ţi s-au deschis porţile vieţii veşnice cu bucurie de către îngerii cei luminaţi. Deschide-ne şi nouă porţile mântuirii, încuind cămara inimii noastre dinspre gândurile cele necurate.

Ca un stâlp de foc te vedem strălucind în mijlocul lumii şi povăţuind poporul cel întristat către cetatea Împăratului Hristos, deci fii nouă pururea călăuzitoare în noaptea acestei vieţi pământeşti şi către răsăritul cel tainic al vieţii veşnice ne călăuzeşte prin neîncetatele tale rugăciunii.

Mulţumim milostivirii tale şi purtării tale de grijă neîncetate, căci nu poate nici limba îngerească a rosti mulţimea facerilor tale de bine dăruite neamului omenesc, ceea ce ai te-ai făcut casă sfinţită Dătătorului a toată bunătatea, Celui ce în călătoria Sa pe pământ a venit să aducă pe toţi cei aleşi în cămările cele cereşti.

Mulţumim mijlocirii tale neîncetate înaintea Judecătorului şi Binefăcătorului nostru, care covârşesc şi înţelegerea îngerească. Iar noi slabi fiind în cuvânt şi purtând povara păcatelor osânditoare nu îndrăznim a crede că vom putea vreodată a-ţi aduce mulţumirea datorată. Dar primeşte gândul nostru smerit şi Însăţi înmulţeşte datoria pe care o avem către tine, înmulţindu-ne însă şi râvna de a te lăuda şi a-ţi aduce rugăciuni de cerere şi de mulţumire. Amin.

Maica Domnului de la Sfânta Mănăstire din Nicula (pdf)

Maica Domnului dela Nicula

Evlavia răsăritenilor şi osebit a românilor către Născătoarea de Dumnezeu. În ce stă această evlavie şi însemnătatea ei. Arătări, vedenii şi minuni de ale Preasfintei Fecioare Maria - Icoane lăcrămătoare şi plângătoare. Mănăstirea de la Nicula. Istoria Icoanei plângătoare şi făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Nicula.

***

Maica Domnului de la Sfânta Mănăstire din Nicula:

https://www.academia.edu/44441942/Maica_Domnului_de_la_Sf%C3%A2nta_M%C4%83n%C4%83stire_din_Nicula

https://archive.org/details/md-de-la-nicula-pdf

https://www.slideshare.net/steaemy1/md-de-la-nicula-pdf

https://drive.google.com/file/d/1l7jpde-f_Y873jR_uxmZrQjbSxly9ZUH/view?usp=sharing

&&&

Istoria icoanei Maicii Domnului de la Nicula

I. Marea comoară a Mănăstirii

Comoara Mănăstirii de la Nicula este Icoana Preasfintei Fecioare Maria, aşezată la mijlocul Iconostasului, aşa încât se poate ridica şi slobozi, ca să o sărute evlavnicii şi cucernicii credincioşi, care cu zecile de mii cercetează această Mănăstire în fiecare an.

De la această Icoană îşi are însemnătate însăşi Mănăstirea Niculei. Înaintea Icoanei Maicii Domnului din acest sfânt locaş, sufletul creştinului cucernic, e cuprins de tainice simţăminte, se ridică pare că până la cer, şi se împreună cu cetele îngereşti şi ale Sfinţilor, care o laudă şi prea măresc prin fel de fel de cântări, între cari – pare că ne răsună în suflet frumoasele melodii ale cântărilor noastre: „Bucură-te împărătească Maică, mărirea fecioriei, că toată gura cea limpede binegrăitoare, vorbind nu te poate lăuda, cum se cade, ci se întunecă toată mintea a cunoaşte naşterea ta. Pentru aceasta cu un glas pe tine te mărim."

Stăpâniţi de atari măreţe simţăminte, cădem în genunchi înaintea Icoanei Maicii Domnului, şi-i mulţumim pentru toate binefacerile şi darurile, pe care ni le-a dobândit de la bunul Dumnezeu, şi ne rugăm ei, ca să ne slobozească de toate relele şi primejdiile ce ne înconjoară în această vale a plângerilor.

Aceste simţăminte foarte frumos se cuprind în Condacul praznicului Buneivestiri, cântare des repetată la Acatistul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. De aceea o cântăm cu drag şi cu însufleţire înaintea acestei Sfinte Icoane: „Ţie, apărătoarei Doamne, mântuindu-ne din nevoi, mulţumiri de învingere aducem, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire ne-biruită, slobozeşte-ne din toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te Mireasă, pururea Fecioară".

Singur numai bunul Dumnezeu ştie câte lacrimi s-au şters în faţa acestei Icoane, câte dureri şi suspinări s-au alinat, câte inimi şi suflete amărâte s-au mângâiat şi liniştit! Noi, bieţii oameni păcătoşi, numai aceea putem spune, ce vedem.

Dar noi vedem că la Maica Domnului de la Nicula aleargă în tot anul zeci de mii de credincioşi, de toate stările, din toate părţile locuite de români... Pentru ce? Acolo îi duce dragostea lor faţă de Maica Domnului, care în această Icoană, a făcut minuni... şi din care loc şi astăzi împărţeşte nenumărate daruri şi binefaceri pe seama evlavnicilor săi, care aleargă la ea cu credinţă şi cu dragoste.

2. Obârşia Icoanei

Acum se naşte întrebarea, că de unde îşi are obârşia această Icoană a Maicii Domnului, care este istoria ei?

Icoana a fost zugrăvită de preotul român din Iclodul mare (Iclod) cu numele Luca, pe la anul 1681. Iclodul este o comună mare românească, din sus de Gherla. Preoţi români, zugravi bisericeşti, se găseau pe aceea vreme şi în alte părţi din Ardeal, în jurul acesta au fost pictori chiar şi în veacul nostru şi la sfârşitul veacului trecut, cum a fost fie iertatul venerabilul şi harnicul preot din Borşa Clujului Ioan Bochiş, de fericită pomenire, şi alţii...

Nu încape nici o îndoială că preotul Luca din lclod, zugravul Icoanei noastre, a trebuit să fie un preot cucernic, evlavios, aprins de focul dragostei către Dumnezeu şi către Preasfânta Fecioară.

Preotul Luca, precum spune istoria, a vândut această icoană unui nobil român din Nicula cu numele Ioan Cupşa; din care familie şi astăzi se mai găsesc urmaşi în sat.

Ioan Cupşa a dăruit Icoana Maicii Domnului Bisericii parohiale din Nicula, care era zidită lângă sat - în partea de miazănoapte - pe dealul numit „Vergheleu", şi închinată Sfintei Paraschiva.

3. Descrierea Icoanei

Icoana e zugrăvită pe o scândură de brad cleită din două bucăţi, întărită în dos cu două cingătbri, tot de brad.

Icoana are o înălţime sau lungime de 86 cm. iar lăţimea e de 65 cm. Grosimea scândurii are 2 cm. Chipul Preasfintei Fecioare şi a dum-nezeiesculuî Fiu Iisus, pe care îl ţine în braţul stâng, cuprinde întreagă tabla de scândură în proporţie regulată şi potrivită.

Partea din dos a acestei table este giluită foarte simplu. În faţă are o săpătură - în afunzime de vreo 6-7 milimetri, pentru toată suprafaţa. Sfintei Icoane, pe lângă aureolă, un fel de cunună deasupra Capului Prea Curatei şi a dumnezeiescului Prunc, i s-a mai lăsat pe margini un fel de ramă în lăţime de 4 centimetri, vopsită în altă coloare decât Icoana ca atare.

Pe tabla de scândură a fost lipită o pânză, care apoi a fost acoperită cu un strat subţire de ghips, pe care s-a făcut pictura sau zugrăvirea Icoanei.
Această Sfântă Icoană până în anul 1010, a fost acoperită cu catifea colorată şi alte pânzeturi, aşa încât se vedea numai faţa Maicii Domnului şi a dumnezeiescului Prunc Iisus, precum şi mâna dreaptă a Preacuratei. Peste catifea erau cusute cu cuie darurile votive de aur, argint ale credincioşilor, a căror cereri şi rugăciuni au fost ascultate de Preasfânta Fecioară...

La dispoziţia marelui Arhiereu de fericită pomenire Vasile c. Hossu, s-a desvălit Icoana, aşa ca să se vadă toată, aşezându-se în altă ramă. Împunsăturile ce se văd pe Icoană, sunt urmele cuielor, cu cari au fost cusute unele daruri de ale credincioşilor, mai sus pomenite... Despre acele vom grăi mai târziu.

Faţa Maicii Domnului este lungăreaţă, de coloarea spicului de grâu. Ochii negrii, foarte exprimători, aşa că în orice lăture le uiţi la Icoană, pare că ochii Maicii Preacurate te privesc, se uită îa tine cu milostivire, cu dragoste. Capul e plecat puţinel spre stânga. Până acum nici un pictor, nici un zugrav nu a putut să deco-
pieze această Icoană, aşa încât copia sa fie întru toate asemenea originalului, adică asemenea cu Icoana zugrăvită de popa Luca din Iclod.

Privirea Maicii Domnului de la Nicula este atât de încântătoare şi fermecătoare, încât limba omenească nu o poate spune şi tălmăci. Dumnezeiescul prunc Iisus are o înfăţişare strălucitoare, cu capul descoperit. Părul capului e negru. Fruntea Maicii Domnului este ascunsă într-un văl de coloare mai mult roşietică, peste care din afară pe creştet în jos atârnă o haină purpurie umbrită cu negru. Haina de sub văl este de coloare albastră.

Pe vălul de pe capul Maicii Domnului şi pe umărul drept are câte o stea, cea de pe cap e mai mare, cu raze albe, iar cea de pe umăr mai mică şi toată e aurită. Maica Domnului ţine pe pruncul Iisus în mâna stângă, iar mâna dreaptă o ţine pe piept. Dumnezeiescul prunc ţine mâna dreaptă arătând spre pieptul Maicii sale, iar în mâna stângă ţine un fel de hârtie răsucită.

Cum priveşti Icoana în partea stângă sunt patru litere mari, care sunt litere greceşti: Maria Teotokos, adică Maria Născătoare de Dumnezeu.

Întreaga icoană, împreună cu cei doi îngeri deasupra celor două colţuri, pare că vrea să dea ceea ce Sfântul Apostol şi Evanghelist Luca a vrut să dea Icoanei Maicii Domnului, pe care a zugrăvit-o el, şi care se cheamă Povăţuitoare. Adică această Icoană ne înfăţişează trăsurile pe care le au Icoanele răsăritene.

Mai mult nu-ţi spun despre Icoană, iubite cetitorule, ci te rog să osteneşti şi să mergi în persoană să o vezi cu ochii tăi proprii... Aceasta va ajunge mai mult decât orice descriere fie cât de măiestrită... şi decât orice fotografie, de care vei găsi şi în această cărticică.

4. Icoana în biserica parohială din Nicula

Aşezându-se Icoana Maicii Domnului în biserica parohială din Nicula, ea a fost cinstită cu mare evlavie din partea credincioşilor creştini, locuitori ai satului, după cum e obiceiul de obşte al românilor, ca şi a răsăritenilor peste tot, de a prea mări şi lăuda pe Preasfânta Fecioară Maria.

Vestea acestei frumoase Icoane a Preacuratei, zugrăvită în un fel atât de minunat de popa Luca din Iclod, s-a răspândit în tot jurul Niculei. Binecredincioşi creştini şi creştine veneau din toate satele din jur, ca să cerceteze această Icoană a Maicii Domnului, despre care se grăia cu atâta laudă şi mirare, şi să se închine Preacuratei Fecioare, Născătoarei de Dumnezeu. Se mirau cu toţii de această Icoană de toată frumuseţea, simţindu-se adânc mişcaţi la privirea ei cu băgare de seamă. În sufletele bunilor creştini se deşteptau osebite simţăminte de evlavie şi de dragoste către Maica Domnului şi către dumnezeiescul Prunc.

Într-adevăr: simplicitatea lucrării acestei Icoane, farmecul privirii ochilor ei şi frumuseţea feţei Sfintei Icoane, sunt de ajuns să dovedească a fi lucrul unui cucernic zugrav românesc, cum a fost popa Luca din Iclod.

Cumpărându-se această Icoană pe seama bisericii din Nicula, nu s-a avut în vedere să se cumpere vreo Icoană strălucită, de un mare preţ de artă, şi făcută cu multă măiestrie şi rafinărie sau fineaţă artistică: ci Ioan Cupşa a cumpărat această Icoană de la evlaviosul preot din Iclod, fiindcă văzându-o aşa frumoasă, deşi simplă, a socotit că va fi foarte potrivită pentru biserica din Nicula, şi va insufla multă evlavie, cucernicie şi dragoste către Preasfânta Fecioară Maria, Maica lui Dumnezeu, în toţi binecredincioşii creştini care o vor vedea...

5. Plângerea Icoanei

Vremurile de pe atunci erau nişte vremuri grele de războaie şi năvăliri a turcilor şi tătarilor. De o parte tătarii năvăleau în mai multe părţi asupra moşilor şi strămoşilor noştri, prădând pe unde ajungeau. De altă parte împăratul Austriei Leopold, alungând pe turci din ţară, a făcut toate pregătirile ca Ardealul să treacă sub stăpânirea sa. Vremurile tulburate şi războinice pricinuiseră multe rele, neca-zuri şi neajunsuri. Dintre soldaţii împărăteşti un regiment era aşezat în Gherla, altul în Dej, unde era şi prefectura militară germană.

În iarna anului 1694 vreo câţiva soldaţi germani (nemţi) erau încartiruiţi şi în satele din jurul Gherlei şi Dejului, de o parte pentru ca să câştige mai uşor cele trebuincioase pentru hrană (alimentare), de altă parte pentru ca să controleze mişcarea poporului.

În 15 februarie 1694 câţiva ofiţeri şi soldaţi din regimentul de călăraşi Hohen-zollern de la Gherla s-au dus la Nicula. Aceştia erau de religiune romano-catolică. Nefiind pe la ei biserici răsăritene (ortodoxe), au dorit să vadă biserica românească din Nicula. Întrând în biserică, şi uitându-se jur împrejur, ca să vadă rânduielile unei biserici răsăritene, şi-au oprit ochii asupra Icoanei celei nouă a Maicii Domnului. Se uită cu mare băgare de seamă la Icoană mirându-se de frumuseţea ei. Cum se uitau ei cu de-a amănuntul şi cu luare aminte la. Icoană, spre mai marea lor mirare văd, că Maica Sfântă din Icoană plânge, din ochii ei curgeau lacrimi adevărate.

Uimiţi de această întâmplare minunată, de care ei. nu mai văzuseră în viaţa lor, au alergat la preotul din comună la „popa Mihaiu cum îi ziceau credincioşii, ca să-i spună ceea ce au văzut ei. Preotul Mihaiu era un bărbat de vreo 60 de ani, cinstit de toţi sătenii niculeni, pentru viaţa sa cucernică şi evlavioasă şi pentru blândeţele şi bunătatea lui.

Bunul preot Mihaiu, auzind de cele întâmplate în biserică, aleargă şi el la biserică, pătruns de frică şi cu smerenie în sufletul său... Sosind în biserică, însoţit de ofiţeri, soldaţi şi de alţi credincioşi djn sat, uitându-se şi el cu evlavie şi cu mare băgare de seamă; vede şi dânsul limpede, şi cu mare mirare, că Icoana cu adevărat lăcrimează. Femeile din comună, de faţă la această minune, cu năfrămile lor ştergeau lacrimile de pe faţa Maicii Domnului, care însă nu încetau. Căci acele lacrimi nu erau nişte mici stropi pe faţa Icoanei, ci erau ca nişte izvoare care curgeau din ochii Maicii Sfinte pe icoană şi se vărsau pe pământ.

Vestea acestei minuni s-a răspândit cu iuţeala fulgerului în întreg satul Nicula, precum şi în comunele din jur. Din toate părţile alerga poporul la Nicula, ca să vadă această mare minune a lăcrimării şi plângerii Maicii Domnului.

Biserica din Nicula în toate zilele era plină de credincioşi: bătrâni, tineri, bărbaţi şi femei, dornici să vadă cu ochii lor lăcrimarea Maicii Preacurate din Icoana popii Luca de la Iclod... De bună seamă, de va fi trăit pe atunci popa Luca, şi el va fi venit ca să vadă această minune, ce o face Icoana de dânsul zugrăvită..

Lăcrâmarea, a ţinut, cu mici întreruperi din 15 februarie 1694, până în 12 mărţişor acelaşi an, adică 26 zile. Uneori întreruperile erau câte de trei zile, de altă dată însă plângerea ţinea neîntrerupt zile şi nopţi întregi, în aşa mare măsură, încât un tânăr român, care nu avea batistă sau nâfrămuţă, nu răzbea să şteargă cu degetul său lacrimile, ce curgeau jos pe pământ din ochii Maicii Domnului.

Tradiţia poporală susţine că toţi acei oameni, care au mers să vadă cum lăcrimează Icoana, nu au fost omorîţi de tătari ori de turci. Mulţi bolnavi, cuprinşi de boale grele, duşi fiind la Icoană s-au vindecat.

Fiecare dintre cercetătorii acestei minuni, se uitau la Icoană din toate părţile, ca să se convingă pe deplin că lăcrimarea nu se întâmplă din vreo pricină omenească. Cercetătorii acestei lăcrimări, preoţi şi credincioşi de rând, din tot jurul, români, nemţi, unguri, nu au găsit nimic înşelător sau amăgitor în acest mare lucru.

După vreo două săptămâni de la începerea lăcrimării Icoanei, a ieşit în faţa locului - la Nicula - căpitanul garnizoanei din Dej, de atunci: Ioan Vanner, împreună cu căpitanul Goncz Ruszkay şi contele (groful) Sigismund Korniş din Benediug (azi Mănăstirea) lângă Dej, care mai târziu a ajuns cârmuitorul Ardealului. Aceştia au cercetat amănunţit Icoana, ca să se convingă că oare nu este la mijloc vreo înşelăciune? După cercetări serioase, au luat proces verbal, sau protocol în toată regula, în care au statorit, că de la 15 februarie până în 12 mărţişor Icoana Maicii Domnului din Ni-cula - cu puţine întreruperi - a lăcrimat ziua-noaptea.. Toate aceste ei le-au întărit şi cu jurământ.

Prefectul regimentului împărătesc Ioan Vanner, de mai multe ori a şters lacrimile Preacuratei Fecioare cu năfrămuţa sa, pe care apoi, umplându-se de lacrimi, o arăta cu evlavie celor ce stăteau în jurul său.

6. Mutarea Icoanei la Benediug

Convingându-se sus pomenitul prefect al regimentului împărătesc Ioan Vanner împreună cu groful Corniş din Benediug, că această lăcrimare a Icoanei este un lucru mai presus de fire, deci o minune adevărată, groful Corniş, un bărbat evlavios şi mare cucernic - al Maicii Domnului, se hotă-reşte să ducă această minunată Icoană făcătoare de minuni, şi să o aşeze tocmai în frumosul său Castel din Benediug, nu departe de la Dej şi Gherla. La acel castel era mereu armată de pază, deci ca să nu se fure ori să nu se necinstească aceea mare comoară a Icoanei plângătoare a Maicii Domnului, în vremurile tulburi de atunci, groful înconjurat cu armată împărătească, în sunet de trâmbiţe şi fanfară şi de cântece bisericeşti, în mare procesiune de praznic alor mii de credincioşi din tot jurul, ba chiar şi din părţile mai depărtate ale Ardealului, cu cea mai mare paradă bisericească şi civilă, duce Sfânta Icoană de la Nicula la Benediug. românii, care însoţeau convoiul alcătuit în mare parte de străini, mergeau amărâţi şi mâhniţi în sufletul lor, vărsând lacrimi de durere şi întristare, că li se duce o comoară atât de scumpă şi sfântă.

Pe drumul câtră Dej ieşiră înainte în procesiune dejenii fără deosebire de religie, şi „ştergând cu năfrămi curate Icoana, îşi plângeau păcatele”.

În ziua de 12 aprilie 1694, Icoana Maicii Domnului de la Nicula a fost aşezată în capela (mica biserică) Castelului din Benediug, în faţa directorilor civili şi militari, şi în faţa poporului, între cântări după rân-duiala bisericii romano-catolice..

În răstimpul cântărilor şi rânduielilor bisericeşti de aşezare a Icoanei, o singură lacrimă s-a văzut în ochii Icoanei Maicii Domnului. Prin mijlocirea şi rugăciunile călduroase ale Preasfintei Fecioare de la Nicula, groful Corniş, de bună seamă de vechie obârşie românească, întocmai ca atâţia alţi grofi şi baroni din Ardeal, a dobândit de la Dumnezeu darul de a i se naşte un fecior în familie...

Satul Benediug, astăzi numit Mănăstirea, ajunge de acum înainte un însemnat loc pentru pelerinaj, la care aleargă credincioşi de toate stările, de toate vârstele, ca să se închine Maicii Domnului, şi să-I ducă fel de fel de daruri.

7. Dovedirea oficială a minunii

Dar ca să fie dovedită această minune şi pe cale oficială bisericească, contele Sigismund Corniş a luat în această privinţă toate măsurile cuvenite. În aceeaşi vreme ştiind prea bine contele, că această minunată Icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului, nu va putea rămânea multă vreme în curtea sa grotească, s-a îngrijit să aducă la curte pe cei mai destoinici pictori, care să decopieze această Icoană, dându-i forme zugrăviceşti cât mai fine, şi mai elegante decât cum a putut

zugrăvi un biet preot român de pe acele vremuri... O astfel de copie este si Icoana din biserica Universităţii de la Cluj [1], transportată (dusă) acolo după sfârşitul procesului de adeverire a minunii, despre care vom grăi mai jos.

Astfel dar pe când era Sfânta Icoană în Benediug, pentru adeverirea minunii a ieşit la faţa locului o comisie bisericească de trei părinţi iezuiţi, bărbaţi plini de evlavie şi iscusiţi în ştiinţă, în dreptul bisericesc, şi în toate ramurile sfintei teologii. Presidentul comisiei a fost Păr. Pavel Ladislau Baranyai, parohul romano-catolic (latin) din Alba-Iulia, Ceilalţi doi au fost Sigismund Vizkeleti şi Ştefan Csete preoţi din Cluj. Aceşti trei preoţi mergând şi în Nicula, şi în Benediug, au alcătuit cuvenitele procese verbale, însoţite de tot felul de dovezi despre lăcrimarea Sfintei Icoane.

8. Readucerea Icoanei la Nicula

Părinţii călugări iezuiţi, împlinindu-şi cu sârguinţă slujba lor pentru care au fost trimişi din partea Bisericii – s-au folosit de toate mijloacele ca să se dea acestei Icoane cinstea cuvenită. Ei, fireşte, în marea lor dragoste faţă de biserica lor şi faţă de Maica Domnului, s-au hotărît să ducă Sfânta Icoană la Cluj.

Aici însă au întâmpinat două mari piedici. Anume, groful Sigismund Corniş ar ti dorit ferbinte, ca Sfânta Icoană să rămână la curtea sa; de altă parte românii din Nicula au pretins sus şi tare ca Sfânta Icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului să rămână în biserica lor din Nicula, fiindcă Icoana este a lor, şi nobilul Cupşa din Nicula a cumpărat-o de la popa Luca din Iclod pe seama bisericii din Nicula.

Deci pentru ca să se pună capăt acestei certe dintre două partide, după ce românii niculeni cu ameninţări cereau înapoi sfânta Icoană, care era a lor, ca să nu se ivească unele urmări mai serioase şi nevrednice de o cauză atât de sfântă, părinţii

---

[1] *De fapt icoana Maicii Domnului din Cluj este cu totul astfel de pictura, osebită de icoanele ce se găsesc în vechile Biserici româneşti. Icoana din Cluj este o pictură lucrată de adevărat artist pentru credincioşi din oraş mare, cum era Clujul şi atunci. O astfel de icoană nu putea fi zugrăvită nicidecum de un simplu preot de la sate cum era popa Luca din Iclod. Că din vremea în care Sfânta Icoană a fost dusă la Benediug, s-au răspândit copii (parii) ale adevăratei icoane plângătoare în toată ţara, adică icoane zugrăvite după asemănarea celei de la Nicula, o spune şi Kadar Iosif în Monografia judeţului, la comuna Nicula. Aceasta o dovedeşte numitul scriitor, provocându-se la Arhiva bisericii evanghelice reformate din Dej. Drept aceea şi icoana din Cluj este numai o copie (parie) sau o icoană făcută după asemănarea celei de la Nicula.*

iezuiţi, împreună cu groful Sigismund Corniş, au hotărît ca Icoana să se dea înapoi niculenilor.

Se susţine şi aceea că niculenii, însoţiţi de mai mulţi români din satele dimprejur, ca să dobândească Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului, atât de scumpă românilor, fiindcă în sat românesc a lăcrimat şi a plâns atât de mult, au ieşit cu bâte, cu furci, cu coase - la Benediug, făcând mult sgomot şi pretinzând cu toată tăria să li se dea îndărăt Sfânta Icoană a Maicii Domnului, care este a lor.

Astfel dar în Dumineca de după Crăciun a anului 1695, Sfânta Icoană a fost dusă înapoi la Nicula cu toată parada bisericească, spre mângâierea şi bucuria nespusă a credincioşilor români din Nicula şi jur, care îşi vedeau iar în mijlocul lor comoara cea mare a Icoanei plângătoare a Maicii Domnului.

Groful în mânia sa, a pecetluit Icoana şi a pus pază aspră militară în jurul bisericii din Nicula, până când vor veni porunci mai înalte de la Mitropolitul Primate al Ungariei, de pe acele vremuri: Cardinalul Leopold Kolonits.

Dar e lucru limpede, că odată văzându-se niculenii cu Sfânta Icoană la ei, nu vor mai îngădui nimănui să o ducă de la dânşii.

Părintele Ioan Hodorean, în cărticica sa: „Istoria Icoanei P. C. V. Maria de la Nicula", (Gherla 1898) la pagina 19 are următoarele: „Un moş bătrân din Nicula îmi povesti odată, că precum a auzit el din bătrâni vorbindu-se prin sat, generalul acela (adică prefectul), care a dus cu sila de la ei icoana în Benediug, s-a aşezat mai târziu la Sibiu. Acolo a fost lovit de o boală grea, încât viermi ieşeau din trupul lui, fiind el încă viu. Iar după ce a murit, a trăznit de două ori în mormântul lui. Mi-a mai spus, că binefăcătoarea, care le-a dat îndărăt icoana şi le-a dăruit clopotele, a fost grofoaia din Benediug".

9. Adeverirea minunei

Comisia bisericească a celor trei părinţi iezuiţi, în pocesul canonic sau bisericesc pe care I-au luat pentru constatarea şi adeverirea acestei minuni a lăcrimării Icoanei, au ascultat mai mulţi martori vrednici de toată credinţa.

Între aceşti martori, unii cu ochii lor au văzut lăcrimarea, alţii au spus ceea ce auziră de la cei ce văzură cu ochii lor...

Catalogul sau lista martorilor este precum urmează:

1. Preotul Mihaiu, de 60 de ani, din Nicula.
2. Sigimund Corniş, proprietarul castelului Benediug.
3. Daniil Cosea, de 26 ani, servitorul lui Corniş.
4. Ioan Kiss, nobil, care fiind calvin, în. urma minunei care a văzut-o, a trecut la religiunea romano-catolică, de 33 ani.
5. Francisc Olasz, catolic, de 18 ani.
6. Seyfridt Bartolomei, catolic, de 21 ani.
7. Ioan Tămaş, de 45 ani. român.
8. Dumitru Mureşan nobil român, de 60 ani.
9. Ioan Cupşa, nobil român, de 50 ani.
10. Nicolae Oombos, de 60 ani.
11. Grigore Pop, de 35 ani.
12. Ştefan Pop, nobil român, de 40 ani.
13. Luca Porturaţ, nobil de 30 ani.
14. Ioan Pop, nobil.
15. Ioan David, pârcălab în Gherla.
16. Mihai Cupşa, nobil de 76 ani.
17. Ioan Pop, fiul preotului Mihai, de 16 ani.
18. Samuil Pop, cantorul parohiei Nicula, de 25 ani.
19. Damian Deac, de 20 ani.
20. Vartolomei Oltean, primarul comunei Nicula.
21. Petru Drăgan, de 20 ani.
22. Petru Paşcu, de 25 ani.
23. Ioan Podea, de 30 ani.
24. Iacob Teodor, de 35 ani.
25. Alexandru Podea, de 60 ani.
26. Ioan Şimon, de 40 ani.
27. Grigore Ghimba, de 25 ani.

Toţi aceştia, ca bărbaţi vrednici de toată încrederea, precum şi alţii din comuna Nicute şi din jur, împreună cu preotul, şi cu groful Sigismund Corniş, au întărit cu jurământul lor, minunea plângerii Icoanei.

În temeiul acestui proces canonic sau bisericesc, icoana Maicii Domnului de la Nicula, a fost declarată: Icoană făcătoare de minuni.

În cartea tipărită în Cluj la anul 1736, în limba latină: „Historia Thaumaturgae Virginis Claudiopolitanae", Ia pagina 138 se spune că toată chestiunea despre această Icoană, cu toate documentele, a fost trimisă la Viena.

Tot în aceea carte, la paginile 143-145 se înşiră cei 27 martori de mai sus. Mai încolo se arată că soldaţii au spus şi numele altor martori, care toţi au mărturisit minunea. Toţi aceşti martori nu au avut nici un interes de a spune neadevărul, nu au fost plătiţi de nimeni, se bucurau de simţuri deplin sănătoase, erau în vârstă potrivită de a cunoaşte şi a spune adevărul... Ei au mărturisit despre plângerea Sfintei Icoane, chiar şi când Icoana a fost dusă de la ei în loc străin.

Parohul locului nu numai a întărit cu jurământ cele întâmplate, ci întreg satul încredinţat grijei şi păstoririi sale sufleteşti a jurat, că toţi au văzut plângerea Maicii Domnului din Icoană, împreună cu soldaţii care au fost atunci de faţă; că ei au şters lacrimile de pe faţa Maicii Domnului... Toţi au mărturisit pe faţă, că nu poate fi la mijloc nici o înşelăciune, nici o măiestrie ori meşteşug.

Groful Sigismund Corniş a jurat, că nu numai a văzut icoana plângând, ci a cercat toate împrejurările, a fost cu băgare de seamă şi a controlat pe fiecare în deosebi, ca să nu facă vreo înşelăciune.

În aceeaş carte apoi se spun următoarele : „Cine va înşira cu numele oamenii din întreg satul, cine mulţimea de popor, ce alerga să vadă minunea, şi alţi martori a căror nume se păstrează în arhivă, şi se pot vedea în orice zi... Un exemplar din acest Catalog, scris cu mâna proprie, provăzut cu sigile şi închis, l-au trimis la Viena, ca să-l cerceteze Judecătorii în drept".

Mănăstirea Nicula

Mănăstirea Nicula, renumită pentru icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului cu Pruncul, se află la numai trei kilometri distanţă de oraşul Gherla, în localitatea Nicula, între multe dealuri împădurite.

Anual, în ziua de 15 august, când mănăstirea îşi serbează hramul, anume Adormirea Maicii Domnului, mii de pelerini, atât din ţară, cât şi de peste hotare, se adună în poienile din jurul bisericii, închinându-se şi nevoindu-se după puteri.

În anul 1699, în contextul unirii cu Roma, motivată politic şi financiar, din aceasta născându-se multe abuzuri, la sfârşitul secolulului al XVII-lea, iezuiţii din Transilvania au consemnat lăcrimarea icoanei de la Mănăstirea Nicula.

Mănăstirea Nicula - scurt istoric

Mănăstirea Nicula este o mănăstire în jurul căreia a luat naştere unul dintre cele mai mari pelerinaje, atât din ţară, cât şi din lumea ortodoxă. Potrivit celor însemnate pe harta Iosefina a Transilvaniei, mănăstirea există pe actualul amplasament şi în perioada anilor 1769-1773, când a avut loc cartografierea satului şi a mănăstirii. Mănăstirea a fost construită de către contele Sigismund Kornis, ajutat de către credincioşii din Nicula.

Mănăstirea Nicula a fost ridicată pe urmele unei alte biserici. Vechea biserică a mănăstirii de la Nicula a fost construită între anii 1700 - 1705, complet din piatră. Biserica din lemn de la Nicula a ars într-un incendiu, în anul 1973, în locul ei fiind adusă biserica de lemn din satul Nasal Fanate. Mica biserică de lemn, care datează din secolul al XVII-lea, a adăpostit icoana făcătoare de minuni până în anul 1898, când a fost mutată în biserica mare.

În anul 1948, odată cu scoaterea Bisericii Romane Unite cu Roma în afara legii, mănăstirea greco-catolică de la Nicula a fost închisă, iar călugării bazilieni au fost arestaţi. Ieromonahul Leon Man, stareţul mănăstirii, a fost întemniţat de comunişti şi a murit în închisoare.

În dată de 18 decembrie 1948, comuniştii au instalat la Nicula primul stareţ ortodox, în persoana ieromonahului Varahiil Jitaru, născut în anul 1913, în localitatea Pângăraţi, judeţul Neamţ. Ca urmare a refuzului călugărilor ortodocşi de a restitui mănăstirea, Episcopia de Cluj Gherla a iniţiat, după anul 1989, un proces pentru recuperarea lăcaşului de cult.

Mănăstirea mai păstrează o biserică de lemn de la mijlocul secolului al XVI-lea, la care s-a intervenit pentru o reparaţie capitală, în anul 1974, iar între anii 1997 - 2004 au fost ridicate alte două clădiri noi. În anul 2001 a fost începută construcţia unei noi biserici, din cărămidă.

În anul 2001 s-a început construcţia unei biserici noi, a unui Centru de Studii Patristice şi Ecumenice şi a unei Case de creaţie. În cadrul Mănăstirii Nicula funcţionează un muzeu de cărţi vechi, icoane pe sticlă şi lemn, aici fiind un vechi şi vestit centru de realizare a icoanelor pe sticlă cu o tradiţie de sute de ani.

Prin intermediul şcolii de iconari de la Mănăstirea Nicula, a pătruns în Transilvania tehnica picturii pe sticlă, acest obicei avându-şi originea în Boemia, Austria şi Bavaria, zone în care tradiţia manufacturilor de sticlărie s-a împletit cu

religiozitatea populară catolică. Între artiştii mai cunoscuţi care au activat la Nicula se număra Emil Weib, Moritz Hachmann şi Karl Muller.

Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Nicula

Icoana Maicii Domnului de la Nicula, în jurul căreia s-a şi dezvoltat pelerinajul şi mulţimea rugăciunilor pelerinilor, a fost zugrăvită în anul 1681, de către preotul zugrav Luca, din localitatea Iclod. Icoana este realizată pe scândura de brad, întărită cu două cingătoare de brad, în grosime de doi centimetri.

Potrivit unui proces verbal, scris de câţiva militari austrieci, icoana Maicii Domnului cu Pruncul, aflată astăzi la Nicula, a lăcrimat în mod continuu, între 15 februarie şi 12 martie 1699.

În vremurile de grea încercare, în perioada comunistă, fostul îngrijitor al mănăstirii a salvat icoana, zidind-o într-unul din pereţii casei sale. Abia în anul 1964, în pragul morţii, el a mărturisit cele despre icoana stareţului ortodox al mănăstirii. Icoana a fost adusă la mănăstire însă, la doar câteva zile, ea a fost confiscată de către comunişti.

La insistenţele episcopului ortodox Teofil Herineanu, icoana a fost pusă în capela Institutului Teologic Ortodox din Cluj Napoca. În anul 1991, icoana a fost restaurată într-un mod nu foarte bun, la Muzeul Naţional de Istorie a Transilvaniei din Cluj, după care a revenit la Mănăstirea Nicula.

Icoana este cunoscută pentru puterile ei tămăduitoare, sunt mulţi oameni care s-au vindecat de boli incurabile, inclusiv de cancer, sunt multe familii care au dobândit prunci după ce s-au închinat la icoană şi poate cea mai mare minune e faptul că există, în inima Transilvaniei o obşte monahală şi un aflux foarte mare de pelerini.

Mănăstirea Nicula - date de contact

Mănăstirea Nicula, localitatea Nicula, Cod: 407278, Nicula, judeţul Cluj, România.
Telefon: +40 (264) 241.835
Fax: +40 (264) 244.901

Telefon mobil: +40 (723) 372.698
Email: manastireanicula@yahoo.com
http://www.manastireanicula.ro/index.php?category=istoric&lang=ro

Mănăstirea Nicula - persoane de contact

Stareţ: Arhim. Andrei Coroian - tel: +40 (723) 564.377
Egumen: Protos Nicolae Moldovan - ţel.: +40 (722) 339.809
Econom: Ierom. Nicodim Pop - ţel.: +40 (721) 727.637
Eclesiarh: Ierom. Calinic Stupinean - tel: +40 (741) 422.816

FOTO: OBIECTIV ORTODOX

FOTO: OBIECTIV ORTODOX

MASA
DE RAI
FOTO: OBIECTIV ORTODOX

FOTO: OBIECTIV ORTODOX

FOTO: OBIECTIV ORTODOX

FOTO: OBIECTIV ORTODOX

FOTO: OBIECTIV ORTODOX

FOTO: OBIECTIV-ORTODOX

FOTO: OBIECTIV ORTODOX

Teodor Danalache - Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Nicula

Icoana Maicii Domnului cu Pruncul, de la Mănăstirea Nicula, aflată în judeţul Cluj, la numai trei kilometri distanţă de Gherla, este una dintre cele mai renumite şi cunoscute icoane din ţară, în jurul acesteia adunându-se, anual, zeci de mii de pelerini.

Anual, biserica este înconjurată de pelerini, mergând în coate şi în genunchi, ca jertfă pentru iertarea păcatelor. Icoana este cunoscută pentru puterile ei tămăduitoare, sunt mulţi oameni care s-au vindecat de boli incurabile, inclusiv de cancer, sunt multe familii care au dobândit prunci după ce s-au închinat la icoană şi poate cea mai mare minune e faptul că există, în inima Transilvaniei o obşte monahală şi un aflux foarte mare de pelerini.

"Unele icoane sunt vindecătoare de boli, izgonitoare de duhuri rele, iar altele sunt aducătoare de ploi binecuvântate şi protectoare ale mănăstirilor şi familiilor credincioase. Fără îndoială, toate icoanele sunt făcătoare de minuni şi ajutătoare credincioşilor. Dar unele poartă o harismă specială, pe care o simte numai cel ce se roagă mult şi cu lacrimi în faţa sfintelor icoane" (Arhimandritul Ioanichie Bălan).

Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Nicula, în jurul căreia s-a şi dezvoltat pelerinajul şi mulţimea rugăciunilor pelerinilor, a fost zugrăvită în anul 1681, de către preotul zugrav Luca, din localitatea Iclod. Icoana este realizată pe scândură de brad, întărită cu două cingătoare de brad, în grosime de doi centimetri.

Potrivit unui proces verbal, scris de câţiva militari austrieci, icoana Maicii Domnului cu Pruncul, aflată astăzi la Nicula, a lăcrimat în mod continuu, între 15 februarie şi 12 martie 1699. Până să ajungă la mănăstirea Nicula, icoana a poposit şi în castelul guvernatorului Transilvaniei, Sigismund Kornis, în Benediugu Dejului. Icoana a fost adusă la castel în anul 1713, iar după o perioadă oarecare de timp, ea a fost adusă în mănăstirea Nicula.

Icoana Maicii Domnului a fost încredinţată călugărilor de la Nicula de către nobilul local Ioan Cupsa. Călugării au aşezat icoana într-o strană de lemn, în biserica mănăstirii.

În perioada interbelică Biserica Ortodoxă Română a organizat o propagandă intensă împotriva pelerinajelor de la Nicula, aceasta aflându-se, la acea dată, în mâna greco-catolicilor. Atunci, se spunea că cercetările istorice dovedesc că la Nicula e numai o pseudo-icoană, iar originalul s-ar afla la Biserica Piariştilor din Cluj.

În anul 1948, odată cu scoaterea Bisericii Romane Unite cu Roma în afara legii, mănăstirea greco-catolică de la Nicula a fost închisă. În data de 18 decembrie 1948, comuniştii au instalat la Nicula primul stareţ ortodox, în persoana ieromonahului Varahiil Jitaru, născut în anul 1913, în localitatea Pângăraţi, judeţul Neamţ.

În vremurile de grea încercare, în perioada comunistă, fostul îngrijitor al mănăstirii a salvat icoana, zidind-o într-unul din pereţii casei sale. Abia în anul 1964, în pragul morţii, el a mărturisit cele despre icoană stareţului ortodox al mănăstirii. Icoana a fost adusă la mănăstire însă, la doar câteva zile, ea a fost confiscată de către comunişti.

La insistenţele episcopului ortodox Teofil Herineanu, icoana a fost pusă în capela Institutului Teologic Ortodox din Cluj Napoca. În anul 1991, icoana a fost restaurată într-un mod nu foarte bun, la Muzeul Naţional de Istorie a Transilvaniei din Cluj, după care a revenit la Mănăstirea Nicula.

Icoana de la Nicula este preţuită în mod deosebit şi în lumea romano-catolică. Astfel, în anul 1767, papa Clement al XIII-lea a acordat "indulgenta plenară" tututor pelerinilor ce călătoresc la Mănăstirea Nicula, spre a se închina icoanei, în zilele de 15 august şi 8 septembrie. În anul 1928, papa Pius al XI-lea numeşte locaşul drept "sanctuar marian", adică închinat Maicii Domnului într-un mod deosebit.

Icoana făcătoare de minuni de la Nicula

Cine ar putea spune că n-a auzit de Mănăstirea Nicula? Dar despre icoana de acolo? Cu cât mai cunoscută cu atât mai greu de vorbit despre ea. Dar, pentru că mintea noastră este obișnuită să rețină mai degrabă generalitățile și mai puțin detaliile, o revedere a istoricului icoanei de la Nicula și a câtorva minuni ne-ar putea ajuta.

Icoana a fost pictată în anul 1681 de inspiratul preot Luca din Iclod și este „soră" cu icoanele de la Mănăstirea Strâmba din Sălaj și de la biserica din Ilișua, astăzi în Muzeul Mitropoliei Clujului. Cel care a comandat-o și dăruit-o bisericii din Nicula a fost nobilul român Ioan Cupcea.

Pictura este realizată pe o scândură de 2 cm, cu 86 cm înălțime și 65 cm lățime. Ca tipologie teologică ea este încadrată în categoria Hodighitria, Îndrumătoarea sau Călăuzitoarea. (http://www.manastireanicula.ro)

Icoana a devenit cunoscută în tot imperiul Austo-Ungar la mai bine de un deceniu după pictare, în 15 februarie 1699, când a lăcrimat. A lăcrimat nu mai puțin de trei săptămâni timp în care a fost observată de sute de oameni, dintre cei cu stare până la cei mai simpli. Țăranul niculean știa deja că icoana este miraculoasă. Mulți au trăit, în puținii ani de când era în sat, bucuria tainică a vindecările, de acum însă Icoana lor a devenit cunoscută în toată lumea. De acum, cete, cete de pelerini vor veni să caute alinare la Maica Domnului al cărei har învăluie Nicula cu a sa icoană.

Bucuros de celebritatea adusă peste noapte ținuturilor sale și simțind o nouă oportunitate, guvernatorul Sigismund Korniș s-a decis să mute icoana cu mare fast la castelul său din Benediuc.

Credincioșii niculeni n-au suportat privațiunea și, dacă pentru oprobiul social n-au avut curaj să se revolte, pentru Maica Domnului au făcut-o. Așa l-au convins pe guvernator că icoana nu e proprietatea lui, ci darul Precistii pentru oropsiții români din ținutul Gherlei.

Două perioade, destul de îndelungate, icoana a fost scoasă de la închinare. În perioada 1714-1782, a fost îngropată în pământ, iar între 1948-1962 ascunsă de autoritățile comuniste, tăinuită prin zidire în geamul casei lui Vasile Chezan din Lunca Bonțului.
Dacă în prima ei captivitate, românii se confruntau cu ofensiva austriacă și impunerea catolicismului cu tunurile Mariei Tereza și a predecesorilor ei, în secolul de puțin trecut, în timpul celei de-a doua izolări, românii erau sub asediul ideologie ateiste de sorginte sovietică.

După găsirea ei în 1962 a fost ridicată de autoritățile comuniste și dusă la Cluj, la sediul Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului. Restaurată în anii 1990-1991, icoana a fost reașezată în Mănăstirea Nicula printr-o procesiune demnă de statutul ei de icoană făcătoare de minuni.

Și pentru că vorbim de minuni ne vom opri la acest subiect.

Părintele Andrei Coroian, fostul stareț al Mănăstirii Nicula a cules o seamă de minuni pe care Maica Domnului, prin icoana de la Nicula le-a săvârșit. (Arhim.Andrei Coroian, Sfânta Icoană a Maicii Domnului de la Nicula și Minunile Ei, Ecclesia, 2011, pp.19-50)

Una dintre cele mai cunoscute îl are în centru pe un creștin din zona Bârgăului. După ce a luptat în cel de-al doilea Război Mondial, a rămas cu afecțiuni severe

care, în cele din urmă, au dus la paralizie. Familia l-a adus la Nicula într-un car, iar el, din ceea ce avea să relateze mai târziu, și-a pus gândul în rugăciune și a promis că dacă va fi vindecat va face drumul mănăstirii de 12 ori pe jos. Distanța nu era mică, iar angajamentul pe măsură. A venit în car și a mers pe lângă car, a promis de douăsprezece ori, a revenit de optsprezece, de fiecare dată pe jos.(Arhim.Andrei Coroian, Sfânta Icoană a Maicii Domnului de la Nicula și Minunile Ei, Ecclesia, 2011, p.25)

O altă minune impresionantă în felul ei o are în centru pe o femeie singură și rugătoare. Neavând nici o rudă, pe nimeni care să o îngrijească, totodată fiind și în vârstă, s-a rugat mult Maicii Sfinte să-i descopere ceasul morții pentru a nu rămâne povară pe umărul sătenilor. După multă rugăciune i s-a descoperit, așa că ea, cumpărându-și cele necesare îngropării, în seara dinaintea morții a așezat sicriul pe locul potrivit, și acolo și-a dat ultima suflare. Vecinii au aflat-o acolo și s-au minunat, întrucât ea le vorbise de rugăciunea ce-a înălțat-o către Regina Cerului.(Arhim.Andrei Coroian, Sfânta Icoană a Maicii Domnului de la Nicula și Minunile Ei, Ecclesia, 2011, p.24)

Ar fi mii și mii de minuni de relatat, pe unele le-ați trăit chiar dumneavoastră, cei care ascultați aceste cateheze, dar ne vom opri la o a treia.
În 1995 a venit la Nicula o femeie ce trăia în Brașov. Fusese internată cu ceva vreme în urmă la Cluj și, înainte de Sfintele Paște a fost trimisă acasă. Avea aproximativ 65 de ani și un cancer în fază terminală. A cerut binecuvântare să rămână în mănăstire până după sărbătoare, și să se roage Maicii Domnului, ca apoi să moară împăcată. Și acestei femei i-a ascultat Dumnezeu rugăciunea prin intercesiunea Maicii Domnului. În iunie, când a revenit la mănăstire, i-a spus părintelui care o primise să se roage, că doctorii și-au făcut cruce văzând analizele și, i-au declarat șocați, că s-a vindecat. Ani de zile după aceea a revenit la Maica Domnului pentru a-i mulțumi. (Arhim.Andrei Coroian, Sfânta Icoană a Maicii Domnului de la Nicula și Minunile Ei, Ecclesia, 2011, p.26)

Și această cateheză o închei tot cu îndemnul, mai ales că e atât de aproape, să lăsăm confortul de o parte și mergem să o căutăm pe Maica Domnului la Nicula, chiar dacă nu avem nici o suferință. Amin!

Bibliografie orientativă:

- Arhim. Dumitru Cobzaru, Monografia Mănăstirii „Adormirea Maicii Domnului” Nicula, Ecclesia, Cluj-Napoca, 2010.
- Arhim. Andrei Coroian, Sfânta Icoană a Maicii Domnului de la Nicula și Minunile Ei, Ecclesia, Cluj-Napoca, 2011.

- http://www.manastireanicula.ro
- http://www.crestinortodox.ro/biserici-manastiri/manastirea-nicula-adormirea-maicii-domnului-120794.html
- http://www.cuvantul-ortodox.ro/icoana-maicii-domnului-de-la-nicula-si-minunile-ei/

Ne vorbeşte părintele Andrei de la Deva (I): Icoana de la Nicula

Străvechi centru de credinţă şi de cultură românească, Mânăstirea Nicula este una dintre cele mai importante ale Transilvaniei, unică într-un fel prin marile pelerinaje anuale, ce se fac aici în ziua de 15 august, praznicul adormirii slăvitei Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria.

Încă din jurul anului 1300, tradiţia păstrează amintirea unui pusnic cu viaţă sfântă – ieroschimonahul Nicolae, care trăind aici a împrumutat numele său mânăstirii şi satului Nicula aşezat la poalele dealului.

Despre sat prima însemnare care îi confirmă existenţa, datează din anul 1326, iar mânăstirea, prin documente scrise este atestată ceva mai târziu, in jurul anului 1552. Rolul duhovnicesc şi cultural al mânăstiriii Nicula, pentru credincioşii ortodocşi români din Transilvania, a avut şi are o importanţă covârșitoare. Acest s-a lucru dovedit mai ales în vremurile grele, vremuri de dureri şi de întristare, vremuri de nelinişte şi de tulburare pentru Biserică şi societate. Atunci sfânta Fecioara Maria, Maica Fiului lui Dumnezeu şi Maica duhovnicească a credincioșilor, ocrotitoarea cea tare tuturor creştinilor, îşi arată ajutorul şi puterea ei nebiruită, rolul ei de călăuzitoare-odighitrie, a oamenilor către Hristos, adevăratul Dumnezeu. Intervenţia puternică şi salvatoare a Maicii Domnului, care s-a făcut arătată de multe ori în istorie, la mânăstirea Nicula, sfânta Fecioară Maria o face prin sfânta ei icoană făcătoare de minuni.

Odată cu sălăşluirea aici a minunatei icoane, pentru aceasta mânăstirea începe practic o nouă istorie. O istorie plină de slavă şi de umilinţă în acelaşi timp, în care

străluceşte deopotrivă durerea sfântă a jertfei Crucii şi lumina veşnică şi netrecătoare a Învierii. Mânăstirea întru începuturile ei a fost o modestă, dar izvorâtoare de lumină, vatră isihastă. Pătrunsă de liniştea codrilor şi de focul iubirii dumnezeieşti, de albastru cerului şi de dorul împărăţiei celei de Sus, de curăţia văzduhului şi de verdeaţa odihnitoare a pajiştii, de frumuseţea multicoloră a florilor de câmp împletite cu frumuseţea vieţii duhovniceşti izvorâtoare de multe daruri, care este consumată tainic între arderea pâlpâietoarere lumânărilor şi a rugăciunilor fierbinţi.

Sihăstria cuviosului avva Nicolae s-a făcut mai apoi o vatră revărsătoare de lumină şi de credinţă, de mângâiere şi de nădejde pentru credincioşii satelor din jur, locuite de ţărani în majoritatea lor. Aici a funcţionat, secole de-a rândul o renumită şcoală de pictură, dar şi o şcoală pentru copiii sătenilor. În timpul domniei sale (1457-1504) sfântul Ştefan cel Mare, a întărit mânăstirea Nicula din eparhia Vadului, cu călugări-iconari de la mânăstirea Voroneţ, unde era stareţ cuviosul Daniil Sihastrul.

Marele profesor şi om de cultură Ioan Apostol Popescu (1920-1984) îndrăzneşte să spună că aici la Nicula ar fi fost preparat celebrul albasru de Voroneţ, când marele voeivod a construit mânăstirea de acolo, închinată Sfântului Mare Mucenic Gheorghe.

La vremea sorocită mănăstirea Nicula a gustat şi ea, din potirul amar al suferinţelor şi al nenorocirilor venite de la Curtea vieneză. Din ordinul crăiesei Maria Tereza , docil dus la îndeplinire de către generalul Adolf Bukov, s-au distrus aproape două sute de mânăstiri ortodoxe şi odată cu ele monahismul ortodox transilvan. Dacă la anul 1730, o hartă cu Ungaria mare de atunci, prezenta mânăstirea Nicula, ca un puernic complex monahal, cu biserică din zid şi zece clădiri existente, la sfârşitul secolului al IX-lea, aici nu mai exista decât o veche biserică din lemn care a adăpostit vreme îndelungată sfânta icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului. Vechea biserică din lemn a fost mistuită de flăcările unui incendiu în anul 1973. Un an mai târziu cea actuală i-a luat locul, adusă fiind din satul Năsal-Fânaţe, data costruirii ei fiind anul 1650. Intrată în posesia şi administrarea Bisericii Greco-catolice, mânăstirea nu a mai avut viaţă monahală propriu-zisă, cu călugări –vieţuitori, cu slujbe de zi şi de noapte. Slujbele se ţineau doar la marile sărbători ale Maicii Domnului, Naşterea, Buna-Vestirea şi Adormirea ei.

Pentru evlavia credincioşilor, care continuau să vină în număr mare la Nicula, s-a construit biserica din zid, între anii1875-1879. Ea a fost costruită prin strădania

profesorului Mihail Ivaşco, în stil neo-roman, căruia I s-au adăugat mai târziu (1909-1910), pridvorul şi cele două turle. O scurtă perioadă 1936-1948, s-a încercat înfiriparea unei obşti monahale de către un vrednic egumen, părintele Leon Man. După revenirea mânăstirii în sânul Bisericii Ortodoxe, în anul 1948, tânăra obşte venită de la Mânăstirea Secu în frunte cu părintele stareţ Arhimandritul Varahiil Jitaru, s-a confruntat cu starea dezastruoasă în care au găsit mânăstirea, precum şi cu anii de prigoană şi dictatură comunistă. Dintre stareţi mai importanţi din această perioadă, au fost părintele Mihail Goia, devenit apoi renumit stareţ al mânăstirii Topliţa. Părintele Arhimandrit Serafim Măciucă (stareţ între anii 1960-1969) cel care în anul 1962 la 30 ianuarie, a găsit sfânta icoană a Maicii Domnului, ascunsă de către călugării uniţi. Părintele Arhimandrit Cleopa Nanu (stareţ între anii 1969-1991),este cel care avut cea mai îndelungată şi rodnică stăreţie,din perioada grea a dictaturi comuniste.

După anul 1990 încet, încet după multe greutăţi şi poticniri, viaţa monahală a început să se dezvolte şi să i-a avânt. Aceasta în special, datorită a trei evenimente importante, petrecute în istoria mânăstirii, în perioada de după revoluţia din decembrie 1989. Readucerea de la Arhiepiscopia din Cluj, în biserica mânăstirii, a sfintei icoane făcătoare de minuni a Maicii Domnului cu ocazia praznicului Bunei-Vestiri, 25 martie 1992. Datorită ei mânăstirea a devenit un izvor pururea curgător de har şi binecuvântare, fapt care a sporit mereu, numărul şi râvna vieţuitorilor, precum şi a credincioşilor care vin aici.

Al doilea fapt important petrecut în aceiaşi perioadă, a fost numirea de către Preasfinţitul Episcop dr.Irineu Pop Bistriţeanul, (astăzi Arhiepiscopul Alba-Iuliei) ca stareţ al mânăstirii Nicula a cunoscutului, apreciatului şi iubitului duhovnic din municipiul Cluj –Napoca, părintele Vasile Fluieraş, actualmente episcop vicar al Arhiepiscopiei noastre, din oraşul amintit.

Sub oblăduirea şi grija duhovnicească a Preasfinției Sale, au venit numeroşi tineri care s-au format ca monahi, ca preoţi şi duhovnici, mai apoi ca stareţi sau chiar episcope (de pildă preasfinţitul Timotei, episcopul Spaniei şi Portugaliei) care astăzi slujesc în mânăstiri importante, din arhiepiscopia Vadului, Feleacului şi Clujului sau în alte locuri. Al treilea fapt de mare importanţă a fost venirea la Cluj ca arhiepiscop, iar mai apoi ca mitropolit, a cunoscutului teolog, literat, scriitor, poet, dramaturg, memorialist, om de cultură, mărturisitor şi patriot, arhimandritul Bartolomeu Valeriu Anania (1921-2011). Înaltpreasfinţiei sale i se datorează renaşterea şi propăşirea unică în istoria ei, atât a arhiepiscopiei Clujului, ridicată la rang de mitropolie în martie 2006, cât şi rectitorirea mânăstirii Nicula, care i-a devenit din anul 1997, a doua reşedinţă. Aici în acest loc de har ales de Maica

Domnului, pe care părintele mitropolit Bartolomeu l-a iubit atât de mult şi-a strămutat atelierul biblic, isprăvind diortosirea Sfintei Scripturi începută la Văratec. Petrecea aici de regulă a doua parte a săptămânii, în munca scrisului, în meditaţie şi în rugăciune. Pentru rectitorirea mânăstirii s-a gândit împreună cu părintele stareţ Dumitru, şi părinţii din consiliu de conducere, la un proiect care să cuprindă un ansamblu monahal şi cultural vrednic de renumele Niculei şi în acelaşi timp folositor lucrării duhovniceşti, misionare, culturale şi artistice ce se desfăşoară aici. Din ansamblu elaborat în anul 2002, face parte din noua biserică-catedrală, casa de creaţie devenită ,,casa mitropolitul Bartolomeu'', centru de studii patristice şi catehetice, bibliotecă, muzeu, stăreţia, un nou corp monahal şi administrativ, clopotniţă, arhondaric, pangar şi poartă de intrare, ateliere de pictură şi sculptură.

Toate activităţile duhovniceşti, administrative-gospodăreşti şi culturale, sunt patronate şi spijinite de către Maica Domnului, Sfânta Fecioară Maria, adevărata stareţă şi egumenă a acestei mânăstiri.

Sfânta icoană a Maicii Domnului de la Nicula fost pictată de către preotul ortodox Luca, din comuna Iclod, judeţul Cluj, în anul 1681. Ea s-a pictat la cererea şi pe cheltuiala nobilului român Ioan Cupşa din Nicula, care a donat-o bisericii din acest sat. Fără îndoială că preotul iconar Luca, a fost un om viaţă duhovnicească aleasă, dublată de un real talent artistic. Cu penelul său măiestrit a zugrăvit şi multe alte icoane, dintre care se păstrează unele până în zilele noastre.Trei dintre ele sunt făcătoare de minuni.

- *Una existentă la mânăstirea Strâmba, din judeţul Sălaj numită ,,Dulcea sărutare'' iar*
- *cealaltă în biserică sfinţii apostoli Petru şi Pavel, măreaţa catedrală ce se construieşte în cartierul Mănăştur din municipiului Cluj-Napoca.*
- *A treia cea mai renumită, cea mai iubită şi mai cinstită pentru multele ei minuni şi binefaceri, este cea de la Mânăstirea Nicula. Renumele şi minunile ei binefăcătoare au depăşit demult graniţele ţării şi bisericii noastre româneşti, fiind fără îndoială, numărată şi venerată, între cele mai vestite icoane făcătoare de minuni ale ortodoxiei universale.*

Zugrăvită după rânduiala erminiei bizantine, încadrată în categoria odighitria (îndrumătoarea), ea s-a remarcat dintru început prin frumuseţea ei artistică, dar mai mult decât atât printr-o cerească frumuseţe duhovnicească. Un document de la anul 1736, primul cunoscut, descrie frumuseţea plină de splendoare şi măreţia plină de har a Persoanelor zugrăvite în sfânta icoană,scriind: ***,,Chipul Maicii Fecioare şi al Fiului pe care-L ţine în braţul stâng, cuprinde întreaga icoană***

într-o proporţie potrivită. Faţa Maicii Domnului e lungăreaţă de culoarea spicului de grâu, mai roşie în ambele obrazuri, cu ochii negrii, iar corpul înclinat puţin, cu o privire plină de graţie şi cu atât mai fermecătoare, fiindcă până acum nici un penel nu i-a redat aşa splendoarea şi farmecul ei ceresc. Micuţul are o înfăţişare strălucitoare, cu capul descoperit. Maica îşi atinge sânul, fruntea ei fiind ascunsă într-un văl de culoarea cerului, peste care din afară peste creştet se lasă o haină purpurie umbrită cu negru şi vânăt. Întreaga icoană imitează ceia ce a vrut sfântul evanghelist Luca să deie icoanei sale. Afară de acestea Fecioara are două stele pe haină, una pe creştet, cealaltă pe umărul drept. Capetele ambelor figuri le înconjoară o glorie strălucitoare".

În continuare, privind sfânta icoană, vedem că mâna dreaptă a sfintei Fecioare este îndreptată spre Fiul ei, arătând originea Lui divină, dar şi prezentându-se pe sine ca ceia ce arată calea. Ea prin smerenia, curăţia şi iubirea ei, ne arată calea care conduce sufletele spre Hristos-Dumnezeul Om, ca unic Mântuitor al nostru. Iar Pruncul deşi este purtat şi ţinut în braţe de Maica Sa, braţul ei fiind mai mult decât un tron de Heruvimi, binecuvântează cu mâna dreaptă. Prin aceasta se prezintă pe Sine ca Făcătorul, Atotţiitorul şi Proniatorul a toate cele zidite, inclusiv a Maicii Sale. Un alt document din anul 1930 aminteşte proporţiile icoanei zugrăvite pe lemn de tei ca având o lungime de 86 de cm. şi lăţimea de 65 de cm., grosimea scândurei având 2 cm.

Aşezată în tâmpla bisericii din satul Nicula sfânta icoană a Maicii Domnului, s-a arătat de la început ca un izvor de lumină, şi de bucurie, bucurând cu prezenţa ei pe ţăranii credincioşi ai satului şi pe cei din satelor vecine.

Începutul minunilor:

Mângâierile, alinarile şi bucuriile aduse de sfânta icoana a Maicii Domnului, credincioşilor locuitori ai satului Nicula, nu au fost probabil cunoscute de către autorităţile oficiale hasburgice, care stăpâneau pe atunci Transilvania. ***La 15 februarie 1699 însă, s-a întâmplat o minune, a cărei veste a străbătut ca fulgerul satul Nicula, împrejurimile şi depărtările, ajungând până la Viena, vestita capitală a imperiului. Militarii Regimentului Vasas al Măriei sale Crăieşti de Hohenzolern, fiind aşezaţi în satul Nicula şi în împrejurimi mergeau adesea la biserica ortodoxă din satul Nicula. S-a întâmplat că la acea dată mergând în biserică şi uitându-se la sfintele icoane, au văzut icoana Maicii Domnuului cu Pruncul lăcrimând. Au încremenit în faţa minuni şi au alergat la preotul ortodox al satului părintele Mihail, spunându-i minunea. Acesta a venit în grabă şi privind uimit, nu a putut înţelege motivul plângerii. Vestea s-a răspândit cu***

iuţela fulgerului, căci în ziua de 22 februarie 1699 toţi locuitorii satului Nicula şi din împrejurimi au privit cu uimire minunea lăcrimării, examinând icoana pe toate părţile.Au văzut că din ochii Sfintei Fecioare curgeau boabe mari lacrimi, mai mult din ochiul drept decât din cel stâng, unele ajungând până la gură iar altele rostogolindu-se-n jos, până la pământ.Această minune al lăcrimării sfintei icoane a ţinut mai bine de trei săptămâni, ea neavând o regularitate, timp în care a fost văzută de mii de martori. Între aceştea sunt nobili români şi maghiari, simpli ţărani, ofiţeri imperiali, soldaţi, preotul satului Nicula Mihail Pop şi contele Sigismund Korniş, guvernatorul Transilvaniei din acea vreme. Din categoriile amintite istoria consemnează douăzeci şi opt de martori, care au depus mărturia lor cu jurământ.

La câteva săptămâni după începutul minunii lăcrimării icoanei, contele Sigismund Korniş a hotărat să ducă sfânta icoană în paraclisul castelului său de la Benediuc. Într-o procesiune impresionantă desfăşurată pe data de 12 martie 1699, la care au fost prezenţi, atât autorităţile militare cât şi nobilimea ardeleană, sfânta icoană a fost dusă la castelul amintit. Datorită unei puternice revolte a locuitorilor niculeni, şi a celor din împrejurimi, contele a fost nevoit să readucă icoana în biserica din satul Nicula, în ajunul praznicului Bunei-Vestiri - 24 martie din acelaşi an. Ea a rămas o vreme închisă şi sigilată, până ce curtea de la Viena urma să ia o decizie în privinţa ei. Împăratul de la Viena, a hotărât cu multă înţelepciune ca icoana miraculoasă, să nu fie nici a sătenilor, nici a guvernatorului, ci se cuvine să fie undeva într-un loc neutru, unde să poată fi cinstită şi venerată de către creştini de orice neam şi de orice lege. Acest loc hotărât de Dumnezeu şi sfânta Sa Maică, prin împăratul de la Viena, a fost biserica sfintei mânăstiri Nicula, unde se păstrează până în prezent.

Prin aşezarea sfintei icoane făcătoare de minuni a Maicii Domnului cu Pruncul, pe tâmpla bisericii mănăstirii Nicula, această mănăstire va deveni o reşedinţă aleasă a Împărătesei cereşti şi unul dintre cele mai vestite locuri de pelerinaj din România şi din sud-estul Europei.

În vremuri grele mai ales, dar şi de bucurie, Maica Domnului a fost alături de smeriţii călugări şi zecile de mii de credincioşi care se îndreaptă spre sfânta ei icoană, cu ajutorul ei nepreţuit. Datorită pericolului străin, în perioada anilor 1714-1782, icoana a fost îngropată în pământ. Din 1948 , până la 31 ianuarie 1962, a fost din nou ascunsă de către călugării uniţi. A fost găsită de către părintele stareţ din acea vreme, arhimadritul Serafim Măciucă, în locul numit Lunca Bonţului, unde a stat ascunsă vreme de paisprezece ani. Dusă acolo, împreună cu odoarele mânăstirii, de către călugării greco-catolici, care la plecare au ars şi arhiva

mânăstirii. Sfânta icoană a fost zidită in geamul casei lui Vasile Chezan zis Moşuţul, tatăl unuia dintre călugări uniţi. Găsită, a stat în mânăstire doar câteva ore pentru că a fost ridicată de organele comuniste de securitate şi transportată la Cluj, la sediul Arhiepiscopiei ortodoxe. După o restaurare, executată între anii 1990-1991 care i-a redat frumuseţea şi strălucirea iniţială, a părăsit Clujul,revenind la Nicula într-o procesiune impresionantă din ajunul praznicului Bunei –Vestiri la 24 martie 1992.

De atunci nu a mai părăsit acest loc drag al ei, decât pentru scurt timp în câteve rânduri când ieşit în pelerinaj. Aceasta s-a întâmplat când a fost dusă la mânăstirile Parva şi Salva din iudeţul Bistriţa-Năsăud, în luna iunie 1998. La Catedrala Arhiepiscopală din Cluj, precum şi la în cartierul Mănăştur, în martie 1999, ocazia împlinirii a trei sute de ani de la minunea lăcrimării. Şi tot în Cluj, la praznicul Bunei-Vestiri din 25 martie anul 2006, cu ocazia înfiinţării noi Mitropolii a Clujului, Albei, Crişanei şi Maramureşului, şi întronizării de către părintele partriarh Teoctist, a părintelui arhiepiscop Bartolomeu Anania, ca Mitropolit. În fiecare dintre aceste pelerinaje ale sfintei icoane făcătoare de minuni a Maicii Domnului, zeci şi sute de mii de credincioşi au întâmpinat-o, nu puţine minuni au fost săvârşite, şi deasemenea nu puţine rugăciuni pline de durere au fost împlinite.

Maica Domului nostru Iisus Hristos, sfânta Fecioară Maria este persoana dăruită cu toate darurile duhovniceşti şi cea aleasă fiinţă din neamul omenesc. Ea nu a încetat să reverse dar din darurile ei şi ale Fiului ei, prin sfânta sa icoană făcătoare de minuni de la Nicula, până în zilele noastre. Lacrimile adevărate ale Maicii Domnului, izvorâte din sfânta sa icoană, vreme de aproape o lună de zile, au fost o minune care a rămas neştearsă, în adâncul sufletelor credincioşilor transilvani, care din generaţie în generaţie au păstrat amintirea până în zilele noastre. După aproape trei sute de ani pe la mijlocul veacului XX, după cele mărturisite de părintele arhidiacon Ilarion Mureşan, cel mai vrâstnic vieţuitor al mânăstirii, credincioşii din satul Nicula încă păstrau ca pe un odor de mare preţ, în sticluţe învelite cu ştergare, lacrimile Preacuratei. Le scoteau doar la marile sărbători şi praznice şi le sărutau cu multă evlavie şi iubire sfântă.

Minunile sunt urmarea unor rugăciuni ferbinţi, adresate Preacuratei Fecioare, cu inimă zdrobită şi umilită. Lacrimile noastre, pline de durere şi căinţă, când se unesc cu lacrimile ei, sfinte se transformă în lacrimi de bucurie. Dacă cele mai multe minuni, sunt cele ale unor vindecări, alinării şi tămăduirii sufletelor, au fost însă şi minuni materializate ca să spunem aşa, ale vindecării trupurilor, care şi ele sunt stăpânite nu de puţine boli de multele şi feluritele boli.

O parte dintre aceste minuni sunt cunoscute şi notate, cu mai multe sau mai puţine amănunte, altele poate cele mai multe, din felurite motive, au rămas tăinuite,uitate sau acoperite de negura timpului. Din cele pe care le vom înşirui într-o ordine pe cât se poate cronologică, unele sunt mai vechi, iar altele mai noi.Unele culese din cărţile care le-au notat, altele din mărturiile unor credincioşi sau părinţi ai mânăstirii, iar altele văzute personal.

1.Întâia minune consemnată, la doi ani după marea minune a lăcrimării,este cea consemnată de către căprarul regimentului princiar Hohenzollern,preotul iezuit Johann Rosenfeld într-o scrisoare din anul 1701. El a fost unul dintre cei care au propovăduit cultul Fecioarei lăcrâmânde şi minunea făcută, scriind: Mărire lui Dumnezeu şi Maicii Sale Sfinte. Eu Johann Rosenfeld, călugăr al ordinului iezuit, ceea ce relatez o dovedesc şi în scris în faţa lui Dumnezeu. Aflându-mă în satul Câţcău, aproape de Dej şi ascultând spovedania de Paşti a soldaţilor, am ţinut Liturghia - „missa''. Şi cum am ajuns la altar, m-a cuprins o durere îngrozitoare că abia am putut să mă ţin pe picioare. M-am rugat la Fecioara lăcrimândă şi îndată s-a tăiat durerea mea. După ridicare (sfinţirea) Sfintelor Taine m-a ajuns din nou acea cumplită durere şi nu mai speram să pot continua Liturghia. Din nou m-am îndreptat spre ea, şi cu mare evlavie i-am făcut făgăduinţă rugându-mă. Într-o clipită m-a scăpat, trecând de atunci doi ani fără să mai simt nimic din acea durere. Mulţumire Maicii celei bune şi sfinte, grabnic ajutătoare nevoilor şi bollilor noastre.

2. În acelaşi an 1701, harul minunilor izvorât din sfânta icoană a Maicii Domnului, arăta puterea tămăduitoare pentru cei ce se apropiau cu credinţă, căzând cu rugăciune şi lacrimi înaintea ei. Istoria aminteşte despre militarii regimentului împărătesc care se rugau cu credinţă în faţa icoanei; mame care se rugau cerând viaţă pentru copii lor bolnavi, aflaţi în prag de moarte. Însuşi fiul contelui Sigismund Korniş, a fost tămăduit prin milostovirea Maicii Domnului. În anii următorii plângerii alţi oameni se vindecă, iar nevoile şi incendiile încetează. Prin sfânta sa icoană, Stăpâna nostră cerească, Sfânta Fecioară Maria, rămâne o prezenţă vie şi binefăcătoare în mijlocul credincioşilor de-a lungul tuturor veacurilor.

3. La începutul secolului al XIX –lea este amintită vindecarea unui băieţel de şase ani, al domnului Janoş Thoraczkai, care fusese lovit de un cal. Când toate strădaniile doctorilor s-au dovedit zadarnice, părinţii au rămas doar cu credinţa şi nădejdea în Maica Domnului. Şi Sfânta Fecioară Maria nu a înşelat nădejdea lor. Copilul s-a tămăduit, iar părinţii au adus lacrimi de bucurie şi mulţumire.

4. O întâmplare fericită s-a petrecut cu soţia căpitanului Lorincz Barri,comandantul garnizoanei din Cluj, pe nume Cristina.Aceasta după spusele doctorilor urma ca la scurtă vreme să-şi piardă vederea. Cu credinţă că Maica Domnului o va ajuta, ea s-a rugat lipindu-şi ochii de sfânta Ei icoană (o copie a celei de la Nicula) şi astfel s-a vindecat.

5.Tot în acea periodă prin rugăciune şi credinţă o altă femeie, soţia căpitanului garnizoanei din Gherla, a dobândit de la sfânta Fecioară Maria şi Maica milostivirii, vindecarea fiului ei bolnav de epilepsie. Soţia unui alt căpitan pe nume Horn, aflat în cantonament la garnizoana din Cluj, avea o tumoare internă încât nu putea să înghită nimic. Exista în cazul bolii ei, un real pericol de moarte prin sufocare. Atunci s-a îndreptat cu lacrimi şi rugăciuni fierbinţi către Maica Domnului rugându-se, fie să-şi recapete sănătatea tămăduindu-se fie să se bucure de o moarte uşoară şi lipsită de durere. A fost ascultată în prima rugăciune, tămăduindu-se de boala ei.

Între puţinele minuni consemnate la începutul sec. al XX-lea, sunt şi cele pe care le vom aminti în continuare.

6.Un băieţel armean din Gherla, cu numele Cristofor în vârstă de zece ani, era foarte bolnav de picioare încât nu putea deloc să se sprijine pe ele şi să umble. Într-o noapte mama lui a visat, că ar fi bine să ţină ajun nouă sâmbete pentru copilul ei, iar apoi să-l ducă la sfânta mânăstire Nicula. Ea la adus în grabă, atingându-l de sfânta icoană a Maicii Domnului. Băieţelul s-a vindecat imediat ieşind pe picioarele lui din biserică şi întorcându-se pe jos acasă.

7. O femeie bătrână şi singură se ducea foarte des la bisericuţa veche a mânăstirii şi se ruga cu lacrimi Maicii Domnului să-i descopere ceasul morţii, neavând pe nimeni care să-i poarte de grijă. Ea şi-a cumpărat sicriu singură pregătindu-şi cele de înmormântare. Descoperindu-i-se clipa plecării din această lume, în cea din urmă noapte a vieţii sale şi-a pus sicriul în mijlocul casei şi singură s-a culcat în el. A doua zi vecinii au găsit-o moartă aşezată în sicriu. Acesta este una dintre cele mai înduioşătoare minuni săvârşite de Maica Domnului, în nesfârşita Ei iubire şi milostivire de mamă.

8. Un credincios din satul Nicula a fost lovit de o boală cumplită care a culminat cu pierderea minţii şi intrarea lui într-o stare de nebunie. După oarecare vreme cei din familia sa văzându-l greu chinuit, l-au adus la mânăstire în faţa sfintei icoane. Prin rugăciuni ferbinţii la Maica Preacurată şi prin taina Sfântului Maslu, el s-a vindecat

degrabă. A plecat mulţumind lui Dumnezeu şi Preacuratei Sale Macii, pururea Fecioara Maria.

9. În anul 1904, un bolnav din păţile Sibiului care a zăcut aproape şapte ani la pat, a fost adus la sfânta mânăstire. Era numai piele şi os, iar de un an nu mai putea să vorbească. Se vedea că trăieşte, doar după mişcările produse de respiraţie în pieptul său. I s-a făcut Taina Sfântului Maslu, în biserică în faţa sfintei icoane. La sfârşitul Sfântului Maslu, spre surprinderea tuturor, a rostit cuvintele: ,,Binecuvântaţi părinţi cinstiţi şi mă iertaţi pe mine păcătosul''! Toţi au crezut atunci că sunt ultimile sale cuvinte înaintea unei morţi iminente. Dar contra aşteptărilor în acel moment a început vindecarea. Peste un an a venit singur la mânăstire pentru ai mulţumi Maicii Domnului pentru vindecarea sa şi ajutorul primit.

10. O femeie de lângă Ileanda, pe nume Pintea Maria era aşa de bolnavă, încât carnea trupului său începuse să putrezească. Fiindcă răspândea un miros îngrozitor, vara o îngropau zece-cinsprezece centimetri în pământ, pentru a fi tras mirosul din trupul ei bolnav. În timpul unui an de zile ea s-a rugat mereu Maicii Domnului pentru vindecare. La cererea ei stăruitoare, a fost adusă la mânăstirea Nicula,unde i s-a făcut Taina Sfântului Maslu, în biserica de lemn a mânăstirii. După săvârşirea Tainei Sfântului Maslu a ieşit din biserică pe picioarele sale. Apoi a mers în biserica mare a mânâstirii, unde este sfânta icoană, închinându-se şi mulţumind lui Dumnezeu şi Sfintei Fecioare Maria, pentru vindecarea sa.

11. În anul 1908, de praznicul pogorârii Sfântului Duh (Rusaliilor) au venit la sfânta mânăstire doi soţi din părţile Clujului. La două săptămâni de la căsătoria lor, femeia nu mai putea să vorbească, rămăsese mută. După ce au făcut rugăciuni stăruitoare către Maica Domnului, în faţa sfintei sale icoane, li s-a făcut şi Taina Sfântului Maslu. În drum spre casă, osteniţi de călătorie au oprit în satul Iclod, poposind la umbra unui pom. Ridicându-se spre a-şi continua drumul, femeia a grăit: ,, Oare n-ar mai fi aproape să mergem peste dealul acesta ?” Din acel ceas a vorbit de parcă n-ar fi fost mută niciodată.

12. Un credincios din comuna Palatca judeţul Cluj, pe nume Gavrilă Mureşan, a fost lovit de trăsnet la data de 1 iulie 1914. Copleşit de durere a alergat la mânăstirea Nicula, cerând ajutorul Născătoarei de Dumnezeu, ocrotitoarea pământenilor. După rugăciune şi săvârşirea Tainei Sfântului Maslu, s-a întors acasă însănătoşindu-se deplin.

13. O femeie înaintată în vârstă, săracă, fără copii şi rudenii în jurul ei, zăcea oloagă în pat, neavând absolut pe nimeni care să-i poarte de grijă.Singurii ei prieteni de nădejde, erau Mântuitorul Iisus Hristos şi Sfânta Sa Maică, preacurata Fecioară Maria. Comoara ei era credinţa nezdruncinată în Părintele îndurărilor. Într-o zi a rugat pe nişte femei să ducă la mânăstirea Nicula câteva flori, pe care să le atingă de sfânta icoană a Maicii Domnului. Ea a avut un vis în care îi vestise că numai aşa se va vindeca. Aducându-i-se florile atinse de icoana făcătoarei de minuni a Maicii Domnului, le-a pus sub căpătâiul ei. A doua zi când s-a trezit, s-a ridicat din pat sănătoasă, neînşelată fiind în nădejdea ei.

14. În anul 1924, o creştină din Gădălin comuna Apahida, pe nume Vişan Maria, era tulburată de duhuri necurate din cauza neînţelegerilor cu soacra ei. În chinurile şi durerile ei sufleteşti a ţinut post negru timp de şapte zile (din 8 până în 14 septembrie), gustând doar seara puţină hrană uscată. Apoi a pornit în pelerinaj la Nicula spre a se ruga în mânăstire, la sfânta icoană a Preacuratei Fecioare Maria, spre a fi uşurată de stâmtorările sale. Întorcându-se acasă a avut un vis, în care Sfânta Fecioară i s-a arătat în slavă şi lumină negrăită, spunându-i: ,,Nu te teme, încet, încet, te vei vindeca!” Şi într-adevăr, în timp de un an de zile, femeia şi-a redobândit cu desăvârşire liniştea şi sănătatea.

15. În anii de după cel de-al doilea război mondial 1944-1962, venea anual la mânăstirea Nicula, un creştin din zona Bârgăului, judeţul Bistriţa-Năsăud. În urma bolilor şi suferinţelor acumulate în vremea războiului, a ajuns paralizat cu puţine speranţe de a mai trăi. A fost adus cu căruţa, de către membrii familiei sale, la mânăstirea Nicula pentru a se ruga şi a i se face rugăciuni, în faţa icoanei Maicii Domnului. A făgăduit lui Dumnezeu şi Preacuratei Fecioare Maria că, dacă se va vindeca gravele boli care-l stăpâneau, va face de douăsprezece ori pe jos drumul, din satul său până la mânăstirea Nicula. În urma rugăciunilor făcute, s-a produs minunea vindecării, mergând în drumul spre casă, pe jos pe lângă căruţa cu care a fost adus. Apoi şi-a ţinut făgăduinţa cu vârf şi îndesat. A venit pe jos la Nicula, nu de douăsprezece ori cum făgăduise ci de optsprezece. Iar distanţa pe care a parcurs-o, era de aproximativ două sute de kilometri.

16. În primăvara anului 1993 o fetiţă din oraşul Cluj-Napoca, avea la încheietura mâinii drepte, o umflătură aproape cât o nucă care o durea mereu şi nu putea să scrie. Părinţi ei au dus-o la un medic, care consultându-o le-a spus că ar fi nevoie de o intervenţie chirurgicală. Dar că nu ar fi exclus ca umflătura să apară din nou. Atunci fetiţa şi-a îndreptat paşii spre sfânta mânăstire Nicula, unde cu credinţă s-a atins de sfânta icoană a Maicii Domnului. Ea se ruga cu evlavie şi nevinovăţie zicând:,,Măicuţă Sfântă şi Preacurată, ajută-mă şi vindecă-mi mânuţa”!Călătorind

de trei ori la sfănta mânăstire şi atingându-se de fiecare dată de sfânta icoană făcătoare de minuni, umflătura a scăzut treptat până ce mâna i s-a vindecat deplin. Iată mărturisirea fetiţei: „ De când m-am vindecat vin cu şi mai multă credinţă la mânăstire şi îi mulţuesc Maicii Domnului, care prin mila ei m-a vindecat. Eu cred că aceasta este o minune dumnezeiască, deoarece medicii mi-au spus că nu mă voi vindeca nici prin operaţie şi totuşi m-am vindecat. Acestea le spun nu spre mândrie, ci fiindcă vreau ca toată lumea să ştie câte minuni poate să facă această icoană slăvită.Vreau ca toţi oamenii să vină la mânăstire, la Nicula spre a o cinsti şi a i se închina ei”.

17. În anul 1995, cu aproximativ două săptămâni înainte de praznicul Învierii Domnului, la mânăstire la Nicula, a venit o femeie în vârstă (de aproximativ şaizeci şi cinci de ani) A spus arhondarului mânăstirii (cel care se ocupă cu primirea şi găzduirea pelerinilor) că este din Braşov şi este bolnavă de cancer în ultima fază. Că a fost la Cluj la medici, care i-au spus că nu mai are mult de trăit. Aşa că în această stare fiind ar vrea să rămână la mânăstire, dacă s-ar putea până după Paşti, pentru a se ruga Maicii Domnului, în faţa sfintei icoane făcătoare de minuni, şi apoi zice: „Să merg şi să mor liniştită”! A rămas încadrându-se în toate rânduielile mânăstireşti, participând la slujbe şi ajutând pe la bucătărie. După sfintele Sărbători ale Paştilor a plecat acasă. În ziua sărbătoririi Naşterii Sfântului Prooroc Ioan Botezătorul (24 iunie) din acel an, după săvârşirea sfintei Liturghii, în timp ce mergea spre chilie prin mulţime, fratele arhondar a fost prins de către cineva de mâneca hainei. Era femeia bolnavă din Braşov, pe care o găzdui-se în perioada sfintelor sărbători de Paşti la mânăstire. Prin rugăciunile făcute la icoana Maicii Domnului se vindeca-se! Zice:„N-am mai murit părinte! Am fost la spital la Cluj şi medicii şi-au făcut cruce! Mi-au spus mulţumeşte lui Dumnezeu că te-ai vindecat! Şi acum am venit să-i mulţumesc Maicii Domnului! De atunci a mai venit ani buni la rând, să-i mulţumească Maicii Preacurate, care o vindecase şi-i ocrotea bătâneţile.

18. În luna februarie a anului 1996 a ajuns la mânăstirea Nicula, un credincios romano-catolic german, domnul Gerard Keding, care ulterior a devenit un apropiat şi prieten de suflet al mânăstirii. El vizitează constant mânăstirea Nicula, venind aici cel puţin o dată pe an. Domnia sa suferea de o gravă tumoare celebrală, urmând să suporte o intervenţe chirurgicală complicată, în urma căruia medicii îi acordau şanse minime de supravieţuire. Mărturiseşte că venind la Nicula, a intrat în paraclisul mânăstirii cu hramul Sfăntul Ierarh Nicolae, fiind într-o stare de adâncă deznădejde şi tulburare.Totul în jurul său era negru, văzduhul întunecat, pământut îi fugea de sub picioare. După rugăciunile făcute de către părintele Nicolae, preot de rând atunci, s-a liniştit şi apoi a plecat la operaţie împăcat

sufletește. Se încredințându-se cu totul voii lui Dumnezeu simțindu-se împăcat sufletește, indiferent care ar fi fost rezultatul intervenției. Operația a durat nouă ore și jumătate. În timpul ei a făcut stop cardiac, ceea ce a complicat situația, fiind nevoie de resuscitare. Contrar așteptărilor puțin încrezătoare ale medicilor, operația a reușit pe deplin.Au reușit să îndepărteze acea tumoare canceroasă de la creier și astfel să se vindece. Domnul Keding mărturisește că în timpul celor nouă ore și jumătate, cât a durat operația, o Doamnă distinsă, îmbăcată în alb ca o călugăriță, căruia nu putea să-i vadă fața, l-a ținut necontenit de mână. Aceasta era Maica Domnului, pe care o cinstește cu multă evlavie și anual vine la Nicula, să-i mulțumească.

19. În vara aceluiași an, 1996, a venit la mânăstirea Nicula un bărbat posedat în vărstă de patruzeci și doi de ani, împreună cu sora lui care-l îngrijea. Era dintr-o localitate din județul Mureș, și s-a întâmplat să devină posedat de diavoli, în urma păcatelor săvârșite și a unor vrăji ce i s-au făcut. A fost rânduit la cazare împreună cu sora lui, rămânând vreme de trei săptămâni. Era muncit îngrozitor de către diavoli, iar când participa la molitvele Sfântului Vasile, urla înspăimântător. Nu putea fi ținut nici de mai mulți oameni, se răsucea ca o elice. În timpul sujbei Vecerniei, a Praznicului Adormirii Maicii Domnului, la rugăciunea ierarhilor, a preoților, monahilor și a sutelor de miii de credincioși care vin la Nicula, se întâmplă ceva neobișnuit. Un har ceresc coboară de sus, o putere dumnezeească care transformă și vindecă sufletele și trupurile. Se formează o atmosferă duhovnicească unică, poate în toată România, care poate face ca o inimă impietrită, plină de păcate și de necredință, să izvorască lacrimi de umlință și de bucurie duhovnicească.Atunci acest bărbat posedat s-a vindecat. Era lângă altarul de vară unde se oficia slujba Vecerniei praznicului. În timp ce slujitorii altarului și credincioșii erau adânc cufundați în rugăciune și-n cântare, copleșiți de acel har ceresc despre care am amintit, el a urlat îngrozitor fugind prin mulțime spre pădure. După ce a alergat zece-douăzeci de metri, odată cu acel urlet, au ieșit și demonii din el, vindecându-se. La sărbătoarea sfintei Parascheva de la Iași (14 octombrie) din acel an, au fost aduse pentru prima oară în România moaștele Sfântului Apostol Andrei cel Întâi chemat. Arhondarul mânăstirii, care a fost martor ocular al vindecării omului îndrăcit,l-a întâlnit acolo. Era împreună cu sora lui,liniștit și întreg la minte. Tocmai se spovedise și se împărtășise cu preacuratele Taine ale Trupului și Sângelui Mântuitorului Iisus Hristos.

20. În luna iulie a anului 1998 începuse să vină la mânăstirea noastră, partticipând la Taina Sfântului Maslu, un bărbat paralizat ca de cinzeci și ceva de ani, adus cu căruciorul de către unii membri apropiați ai familiei sale. Era din localitarea Sângiorz-Băi, județul Bistrița-Năsăud și avea o constituție fizică robustă. Lucrase

ca muncitor la pădure. După ce a venit de mai multe ori vineri seara la Taina Sfântului Maslu, el rămânea împreună cu rudele la mânăstire, pentru Sfânta Litturghie de a doua zi. Într-o sâmbătă dimineaţa după terminarea sfintelor slujbe, în faţa bisericii mânăstirii, a fost îndemnat de către cineva să spună Tatăl nostru şi să încerce să mişte mâinile. Şi-a dat seama că le poate mişca, apoi a început să mişte şi picioarele. În sfârşit s-a ridicat singur de pe cărucior şi a început să meargă. Nu-i venea să creadă ! Se închina, făcea mătănii, apoi a început să meargă în jurul bisericii pe coate şi pe genunchi. Mulţumea cu glas tare lui Dumnezeu şi Maicii Domnului şi plângea de bucurie ca un copil.

Arhim. Andrei Coroian

Arhim. Andrei Coroian - Duhovnicul cel de foc: ieromonahul Gavriil de la Nicula

Străvechea vatră a monahismului ortodox românesc, Mănăstirea Nicula, cu renume între așezămintele de acest fel din țara noastră datorită icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului, a avut puţini duhovnici îmbunătăţiţi, din cauza vitregiilor vremii prin care a trecut monahismul transilvan. Unul dintre ei a fost părintele ieromonah Gavriil Miholca (1943-1988), ucenic al arhipăstorului cu viață sfântă, Justinian Chira al Maramureșului.

Părintele Gavriil Miholca a fost adus la Nicula de părintele arhimandrit Cleopa Nanu, unul dintre vrednicii stareţi ai mănăstirii din perioada regimului totalitar (1969-1991). A lăsat o amintire neștearsă, prezența sa duhovnicească rămânând vie la Nicula, ca un izvor de har binefăcător.

Părintele Gavriil s-a născut la 10 aprilie 1943, în localitatea Groşii Ţibleşului din judeţul Maramureş, într-o familie cu mulţi copii. De la fragedă vârstă a arătat o mare credinţă în Dumnezeu, o nepotolită dragoste de rugăciune şi o profundă evlavie faţă de Biserică şi de cele sfinte. A făcut clasele primare acasă, iar de la vârsta de 9 ani a fost slugă la o familie mai înstărită. Din anul 1961 până în anul 1968, excluzând serviciul militar, a lucrat pe şantier în Târgu Lăpuş. Atât în copilărie, cât şi în adolescenţă şi tinereţe, părintele era cunoscut şi apreciat ca un om deosebit, un ales al lui Dumnezeu. Senin, paşnic, curat la suflet şi la trup, hotărât și harnic, bucuros şi gata oricând de a ajuta pe cineva la nevoie, nu a fost

niciodată auzit vorbind de rău pe cineva, glumind, râzând sau preocupat de lucruri şi discuţii trecătoare, specifice tinereții.

Studiu şi rugăciune

Era o fire tăcută şi meditativă, înclinat spre evlavie şi rugăciune, de aceea a și fost remarcat de arhiepiscopul Justinian Chira, pe atunci stareţ al Mănăstirii Rohia, dar și de părintele Cleopa Nanu, pe atunci preot paroh în localitatea Baba, în apropierea oraşului Târgu Lăpuş. Se pare că, la îndemnul celor doi, s-a înscris la Seminarul Teologic de la Curtea de Argeş, pe care l-a absolvit la 26 iunie 1971, cu nota 10, ca şef de promoţie. În timpul celor trei ani de studii, asemeni Sfinţilor Grigorie Teologul şi Vasile cel mare oarecând, nu a ieşit din incinta mănăstirii, neavând alte preocupări decât pe cele ale studiului și rugăciunii. Blândul și înțeleptul arhiepiscop Teofil al Clujului, apreciindu-i râvna, cunoştinţele şi sfinţenia vieţii după absolvire, a încercat timp de șase luni, fără a reuși, să-l păstreze ca diacon şi secretar al său.

Din multa dorinţă de a sluji lui Dumnezeu şi oamenilor, părintele Gavriil a cerut să fie hirotonit preot-celib (necăsătorit) şi trimis în cea mai grea parohie existentă în întinsa (pe atunci) Arhiepiscopie a Vadului, Feleacului și Clujului, satul Cubleşul Someşan, judeţul Cluj. Aceasta s-a întâmplat în toamna anului 1971, după ce înainte a fost o scurtă vreme eclesiarh la Catedrala Arhiepiscopală din Cluj. Părintele Gavriil a slujit în această parohie vreme de 15 ani, până în 1986, când, din cauza bolii, s-a pensionat și s-a retras la Mănăstirea Nicula.

Dragoste faţă de semeni

Rezultatele lucrării sale pastorale, misionare şi duhovniceşti sunt extraordinare. Când părintele a mers în satul Cubleşul Someşan, starea duhovnicească şi morală a parohiei era dezastruoasă: biserica satului ruinată, casa parohială inexistentă, credincioşii trecuţi peste 50% la diferite secte, iar ceilalţi decăzuţi moral în cumplite patimi, în special cea a beţiei. Timp de 15 ani, părintele a muncit în această localitate cu o râvnă apostolică, dărâmând şi zidind duhovniceşte şi material. A dărâmat necredinţa, reaua credinţă, dezbinarea, înjurăturile, beţiile, curviile şi a zidit virtuţile credinţei: postul, rugăciunea, curăția, dragostea de Hristos, milostenia şi alte sfinte virtuţi şi fapte bune, pe care le sădea în sufletele oamenilor. Nopţile le petrecea rugându-se, iar ziua se afla printre beţivi şi sectari, cu Sfânta Scriptură în mâini, din ale cărei pagini cita cu o precizie uimitoare. Prin viaţa sa sfântă, prin neclintita sa credinţă, prin profundele sale cunoştinţe teologice, scripturistice, patristice, apologetice şi doctrinare, după zeci de ore de discuţii, părintele biruia

convertind pe cei mai înverşunaţi sectari din rătăcirea lor ori pe împătimiţii beţivi, care renunţau la patimile şi păcatele lor.

În câţiva ani, cu ajutorul Mântuitorului Hristos a schimbat faţa acestui modest sat. Cei mai vestiţi păcătoşi au devenit cei mai râvnitori credincioşi ai Bisericii, iar cei care altădată huleau, în rătăcirea lor, sfinţenia evlaviei ortodoxe se închinau acum Sfintei Cruci, cinsteau sfintele icoane, prea slăveau pe Maica Domnului, se rugau sfinţilor, se spovedeau şi se împărtăşeau cu Sfintele Taine, purtând grijă, alături de părintele lor, de bunul mers al parohiei, de reparaţia bisericii şi construirea casei parohiale.

Pentru bunătatea şi corectitudinea sa, pentru modul nepătimaş de a vorbi şi lucra în ogorul Domnului și al sufletelor omeneşti, părintele Gavriil a fost iubit chiar şi de duşmanii credinţei, de activişti de partid, de ofiţeri ai organelor de Securitate.

La scaunul său de spovedanie veneau credincioşi din toată ţara pentru sfaturi duhovniceşti, rugăciuni de alinare şi tămăduirea multor boli şi suferinţe. A fost un părinte duhovnicesc iubit de credincioşii care-l cercetau, pentru că în prezenţa sa sufletele se schimbau. Părintele iradia lumină, adevăr și sfințenie, izvorâte din viaţa aprinsă de credinţă şi iubire faţă de Hristos, de fapte bune şi rugăciune pentru aproapele său. Îşi repeta mereu versetul: „Dumnezeu este iubire şi cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu rămâne întru el” (I In 4, 16).

Părintele iubea mai ales copiii şi tinerii. Mereu cu buzunarele pline de iconiţe şi dulciuri, îi căuta şi-i învăţa cu multă iubire părintească sfânta credinţă şi cum să se poarte curat, onest, cinstit, ca buni creştini iubitori de Dumnezeu şi iubitori de oameni. Era iubit ca preot şi duhovnic, contrazicând afirmaţia Scripturii „nici un proroc nu este bine primit în patria sa” (Lc. 4, 24), căutat pentru rugăciune şi sfat şi de consătenii săi. Din localitatea Groşii Ţibleşului, datorită vieţii sfinte şi rugăciunilor părintelui Gavriil, mulţi tineri au devenit monahi şi monahii. Aprinşi de dragostea Mirelui ceresc, aceștia vieţuiesc în mănăstirile Nicula, Râmeţ, Rohiţa, Floreşti, Piața-Fântânele şi Sfântul Munte Athos.

Părintele s-a dăruit slujirii oamenilor şi jertfea totul acestei slujiri, nepăstrând nimic pentru sine. Nu ştia de compromisuri, nu era complexat în prezenţa nimănui, arăta fiecăruia, la măsura şi capacitatea lui, calea spre îndreptare şi mântuire. „Căci pentru mine viaţă este Hristos şi moartea un câştig” (Filipeni 1, 21) şi „eu nu mai trăiesc, ci Hristos trăieşte în mine” (Galateni 2, 20), erau afirmaţiile și cuvintele sale preferate.

Se raporta întotdeauna la Dumnezeu şi prin El la oameni şi la restul creaţiei, iar ceea ce l-a caracterizat a fost întotdeauna rugăciunea. Modul în care slujea sfintele slujbe era cu profundă evlavie, cu frică de Dumnezeu, cu bucurie, cu lacrimi, mai ales la Sfânta Liturghie. Părintele Liviu Rus de la Tăuți, de lângă Cluj, care i-a fost ucenic și cântăreț la strană, spunea că la Sfânta Liturghie, asemenea sfinţilor din Paterice şi Sinaxare, cădea în extaz uneori, apoi revenea și continua slujba.

Minuni și tămăduiri

Puterea rugăciunilor sale era recunoscută. Un credincios, dacă îl asculta, postea şi se ruga, prin rugăciunile sale se vindeca de orice boală, sufletească sau trupească. Desigur, pe lângă renumele de mare duhovnic, căutat de credincioşi din toată ţara pentru felul cum descoperea păcatele în sufletele oamenilor, a fost acuzat de magie şi vrăjitorie. Minunile și tămăduirile făcute de Dumnezeu prin părintele Gavriil sunt multe.

Amintesc una, relatată de o femeie din Timişoara, vindecată de cancer, pe care am cunoscut-o personal, aici, la Mănăstirea Nicula, în anul 1996. Femeia bolnavă a ajuns la mănăstire, iar părintele i-a făcut rugăciune, apoi i-a spus: Ajună cât poți! Părintele a postit (ajunat) cinci zile la rând și, rugându-se, femeia s-a vindecat.

Cea mai mare minune, însă, a fost viaţa părintelui Gavriil, care timp de 15 ani a purtat aceeaşi necruţătoare boală, cancer, cu bucurie şi mulţumire, fără a se plânge sau a cârti vreodată. La început s-a rugat lui Dumnezeu să-l vindece, dar Acesta plănuise ca viaţa sa să fie încununată cu mucenicia suferinţei. De trei ori a fost în moarte clinică, iar medicii afirmau că „este imposibil să mai trăiască”. A trăit încă 10 ani de atunci și, lucru uimitor, purtând o boală atât de grea, slujea Sfânta Liturghie, se ruga şi primea credincioşi pentru spovedanie, mângâiere, alinare şi vindecare.

La rugăciune stătea neclintit ca o lumânare aprinsă, care se mistuia arzând de iubire de oameni şi de Dumnezeu. În ultimii ani de viaţă, foarte slăbit, gusta doar puţină apă, sufletul şi trupul lui mulţumindu-se doar cu rugăciunea şi Sfânta Împărtăşanie. Pierduse simţul mirosului şi al gustului şi avea doar o singură preocupare: întâlnirea cu Stăpânul şi Mirele Hristos. Când nu a mai putut vorbi, îi sfătuia pe oameni arătând cu degetul în Sfânta Scriptură pasajele sau versetele pe care să le citească.

A trăit la Mănăstirea Nicula ultimii trei ani din viaţă, din iulie 1985 până la 1 octombrie 1988, când sufletul său, curăţit de orice patimă şi lămurit ca aurul în

focul suferinţei, s-a înălţat la Domnul. Obştea mănăstirii l-a iubit și preţuit. A fost călugărit la 9 mai 1986, iar după doi ani s-a mutat la cer, de praznicul Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului. Avea doar 45 de ani.

Părintele Gavriil a fost un mare misionar al veacului trecut, un preot-călugăr cu viaţă sfântă, un predicator neobosit şi plin de har al Cuvântului lui Dumnezeu. Predicile sale erau bine documentate, bine rostite, cu mare efect asupra ascultătorilor. Toate cuvintele pe care le predica le aplica mai întâi în viaţa personală, de aceea credincioşii din Cubleşul Someşan, din Nicula şi alte localităţi îl poartă în memorie şi-l cinstesc ca pe un sfânt.

La mormântul lui arde mereu o candelă şi sunt aprinse lumânări. Este împodobit cu flori, iar cei care-l cercetează rugându-se simt un tainic fior al sfinţeniei, precum la părintele Arsenie, la Prislop, sau la cuviosul părinte Cleopa şi ceilalţi cuvioşi din tainicul cimitir al Sihăstriei. Lângă avva Gavriil odihnesc la Nicula stareţul său, Cleopa Nanu, alţi monahi, poetul Ioan Alexandru, profesorul şi scriitorul Vasile Avram, profesorul şi omul de cultură Ioan Apostol Popescu.

Mărgăritare de mare preț

Cuvintele şi sfaturile părintelui Gavriil sunt păstrate şi astăzi de credincioşii care l-au cunoscut ca nişte mărgăritare de mare preţ.

Iată câteva: „Doamne, ajută să-mi port crucea, cum mi-a rânduit-o Dumnezeu";

„O mie de ani de aş trăi în boală, n-aş putea să-I mulţumesc lui Dumnezeu pentru mila ce a avut-o spre mine";

„Mai bine să stau o mie de ani pe patul de suferinţă decât să stau o clipă cum nu se cuvine în faţa Lui";

„Dacă ai pierdut sfinţenia, ţi-a luat satan aerul mântuirii";

„Dacă iadul s-ar deschide şi ar fi văzut aşa cum este, toţi păcătoşii s-ar pocăi, dar cei care sunt pe calea pierzării (ereticii şi sectarii), dacă li s-ar cere să se unească într-o singură comunitate, nici în faţa iadului nu ar face-o";

„Omul fără sfinţenie şi lucruri sfinte este un om mort";

„În cer există tămâie, cădelniţă şi altar (Apocalipsa 8, 3-4). Cine nu are altar pe pământ nu va ajunge nici în cer”.

De multe ori se ruga cu milă pentru cei care rătăceau, cerând de la Dumnezeu să-i dea lui suferinţa pentru păcatele lor. Despre frica de Dumnezeu spunea: „Ştii tu înaintea Cui stăm?! Aminteşte-ţi mereu acest adevăr că stăm înaintea lui Dumnezeu”; „Te gândeşti tu cu cine mă voi întâlni?! Nu cu un şef de stat, ci cu Cel înaintea căruia se cutremură puterile cereşti!”

Pe crucea mormântului a cerut să-i fie scrise cuvintele: „Calea adevărului am ales şi cuvintele tale nu le-am uitat” (Ps. 118).

Părintele Gavriil rămâne o figură luminoasă a duhovniciei românești, aprinsă de focul credinţei şi al iubirii dumnezeieşti, care a luminat, curăţit, vindecat şi îndrumat multe suflete pe calea mântuirii. Toţi cei care l-au cunoscut cred că va veni o zi când el va fi cinstit în mod oficial ca sfânt.

Aceeaşi credinţă o are şi autorul acestor rânduri, mulţumind celor care i-au oferit de-a lungul vremii mărturii şi informaţii despre viaţa şi sfinţenia avvei Gavriil de la Nicula.

Între ei se numără doi mari duhovnici ai ţării noastre, părintele arhimandrit Serafim de la Rohia (acum trecut la cele veșnice), părintele stareț Ioan Cojan de la Mănăstirea „Sfântul Ioan Botezătorul” din Alba Iulia și părintele Liviu Rus de care am amintit.

Darius Echim - Cei bolnavi vin cu credinţă, încărcaţi de suferinţă

„Rugăciunea credinţei va mântui pe cel bolnav, şi Domnul îl va ridica, şi de va fi făcut păcate, se vor ierta lui". (Iacov 5, 15)

Cu nostalgie îmi aduc aminte că, din tinereţea mea, la praznicul Adormirii Maicii Domnului făceam pelerinaj pe jos, dimpreună cu mulţi credincioşi, la o mănăstire închinată Născătoarei de Dumnezeu. Pe vremea aceea erau potrivnici de natură ideologică, cum şi astăzi sunt potrivnicii de natură secularistă, dar ce importanţă avea? Pelerinajul, şi participarea la slujbe ne făcea bine, iar când plecam acasă, sufletul ne era plin de bucurie, şi cântam cu toată convingerea:

„În suflet ducem credinţă,
Dragoste şi pocăinţă,
În suflet ducem tărie,
Şi cerească bucurie.
Niciodată n-om uita,
Marie dragostea ta,
Ci ne vom ruga mereu, la Maica lui Dumnezeu".

Oamenii mergeau și merg la praznicul Maicii Domnului cu bucuriile şi necazurile lor. Şi una dintre marile încercări este boala. Adresându-se lui Dumnezeu,

psalmistul David zicea că El este „Cel ce curăţeşte toate fărădelegile tale, Cel ce vindecă toate bolile tale; Cel ce izbăveşte din stricăciune viaţa ta” (Psalmul 102, 3-4). Iar Maicii Domnului îi zic credincioşii: „Am venit Măicuţă, să te mai vedem, / Să-ţi spunem necazul pe care-l avem”.

Noi ştim că Dumnezeu l-a făcut pe om tânăr, frumos, sănătos şi nemuritor. Zice cartea Facerii că Dumnezeu „a privit toate câte a făcut şi iată erau bune foarte” (Facerea 1, 31). Şi de unde, atunci, suferinţa, boala, neputinţa şi moartea? Păcatul neascultării este originea lor: „Din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreşit!” (Facerea 2, 17). Şi bietul om n-a ascultat şi a mâncat.

Sfântul apostol Pavel face legătura între lanţul de nenorociri care au intrat în lume, datorită păcatului şi finalizarea lor prin moarte: „Precum printr-un om a intrat păcatul în lume, şi prin păcat moartea, aşa şi moartea a trecut la toţi oamenii, pentru că toţi au păcătuit în el” (Romani 5, 12). Suferinţa şi boala sunt precursoare ale morţii, şi noi ne rugăm Domnului Hristos şi Maicii Sale să le curme şi să le îndepărteze cât de mult de la noi.

E drept că acum pe pământ sănătatea este un „un echilibru provizoriu între forţele vieţii şi alte forţe care i se opun, cele dintâi neavând decât o fragilă supremaţie” [2]. Dar Doctorul cel Mare este Mântuitorul nostru Iisus Hristos, care intervine prin rugăciunile Maicii Sale.

Spune Sfântul Chiril al Ierusalimului că „în limba ebraică «Iisus» înseamnă «Mântuitor», iar în limba greacă «cel care vindecă». Căci El este doctorul sufletelor şi al trupurilor şi tămăduitorul celor ţinuţi de duhuri rele. El vindecă şi ochii orbilor, dar în acelaşi timp luminează şi minţile. Este doctorul şchiopilor, dar îndreaptă şi picioarele păcătoşilor spre pocăinţă. Spune paraliticului «să nu mai păcătuieşti»; dar spune şi «ia-ţi patul tău şi umblă». Pentru că trupul lui se paralizase din pricina păcatului sufletului, a vindecat mai întâi sufletul ca să aducă prin asta vindecare şi trupului.” [3]

Pe Maica Domnului o rugăm să intervină la Mântuitorul pentru noi. În Condacul al 13-lea de la Acatistul Maicii Domnului îi ziceam: „Vindecă neputinţele noastre

---

[2] *Jean-Claude Larchet, Teologia bolii, Editura „Oastea Domnului”, Sibiu, 2005, p. 9.*
[3] *Sfântul Chiril al Ierusalimului, Catehezele, E.I.B.M.B.O.R., Bucureşti, 1943, p. 236.*

cele sufleteşti şi trupeşti. Alungă de la noi toată răutatea şi întristarea. Dăruieşte-ne sănătate şi cu rugăciunile tale ne izbăveşte de munca cea veşnică” [4].

Iar în Acatistul Buneivestiri îi cerem să ne scape „de boală, de cutremur, de potop, de foc, de sabie, de venirea altor neamuri asupra noastră şi de războiul cel dintre noi, de toate durerile şi de toată îmbulzeala” [5]. Maica Domnului acţionează prin Domnul Hristos, aşa cum a făcut şi la nunta din Cana Galilei: „Faceţi orice vă va spune!”, le-a zis celor ce slujeau (Ioan 2, 5), şi apa s-a transformat în vin.

Hristos rămâne singurul Doctor, Maica Domnului şi sfinţii sunt intermediari, în numele Său. De-a lungul celor două mii de ani de creştinism însă, s-a constatat cât de eficiente sunt rugăciunile Maicii Domnului către Fiul său, şi câte minuni de vindecare s-au făcut în locurile închinate ei şi prin intermediul icoanelor ei făcătoare de minuni, inclusiv prin cea de la Nicula.

Dintre toate terapeuticile creştine, „prima este rugăciunea, căci ea este temeiul şi însoţitoarea necesară a tuturor celorlalte şi are împotriva bolilor o eficienţă deosebită” [6].

Sfântul Iacov este foarte limpede în acest sens: „Este cineva bolnav între voi? Să cheme preoţii Bisericii şi să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn, în numele Domnului. Şi rugăciunea credinţei va mântui pe cel bolnav şi Domnul îl va ridica, şi de va fi făcut păcate se vor ierta lui” (Iacov 5, 14-15). Această povaţă ne îndeamnă să ne rugăm pentru cei bolnavi şi, în acelaşi timp, să săvârşim pentru ei Taina Sfântului Maslu.

Iar pelerinajul la mănăstire are şi rolul acesta: „Cei bolnavi vin cu credinţă, încărcaţi de suferinţă, / Vin vărsând lacrimi amare, să primească vindecare.”

Actualmente, epidemia de coronavirus, care a cuprins lumea întreagă, este cea pentru care ne rugăm ca Maica Domnului să o înlăture. Pandemia de COVID-19 a dat peste cap viaţa normală a omenirii şi o rugăm pe Născătoarea de Dumnezeu să intervină la Domnul Hristos, Doctorul cel Mare, ca să-I fie milă de noi şi să înlăture această epidemie.

---

[4] *Ceaslov , E.I.B.M.B.O.R., Bucureşti, 1973, p. 336.*
[5] *Ibidem, p. 314.*
[6] *Jean-Claude Larchet, op. cit., p. 97.*

Ne aducem aminte că între anii 1918-1919 a bântuit gripa spaniolă, făcând între 50 şi 100 de milioane de victime. Ne rugăm bunului Dumnezeu ca epidemia de acum să nu facă acelaşi lucru. Imunitatea oamenilor de atunci era însă slăbită de primul război mondial, iar condiţiile de trai erau precare. Or, lucrul acesta nu se întâmplă acum.

Credem că pentru îndepărtarea ei, pe lângă toate mijloacele sanitare folosite, e nevoie şi de rugăciune şi de post. Citim în Sfânta Scriptură, în cartea proorocului Iona, că la un moment dat Dumnezeu hotărâse distrugerea cetăţii celei mari a Ninivei. Ce au făcut ninivitenii? „Din porunca regelui şi a dregătorilor săi, s-au strigat şi s-au zis acestea: oamenii şi animalele, vitele mari şi mici să nu mănânce nimic, să nu pască şi nici să nu bea apă; Iar oamenii să se îmbrace cu sac și către Dumnezeu să strige din toată puterea și fiecare să se întoarcă de pe calea cea rea și de la nedreptatea pe care o săvârșesc mâinile lui” (Iona 3, 7-8). Rezultatul? Dumnezeu i-a cruțat pe oameni!

Dacă contemporanii noştri ar face acelaşi lucru, credem că Dumnezeu ar fi milostiv cu această lume care se confruntă cu mari probleme, și întâi de toate cu pandemia de coronavirus. Oricum, noi ne rugăm Domnului Hristos și Maicii Domnului să ne izbăvească de epidemia prezentă în lume.

Exemplele pozitive sunt multe. Vrednicul de pomenire părinte Petroniu Tănase ne-a lăsat cartea „Icoane smerite”.

***

Printre chipurile de oameni credincioşi menţionaţi este şi cel al părintelui Ilarion Ionică, economul mănăstirii Sihăstria. La 86 de ani, mergând cu boii la pădure, i-a căzut un buștean peste el și i-a rupt piciorul.

Credea că i-a venit sfârșitul și se ruga mereu la Maica Domnului. „Într-o noapte, pe când se ruga, intră în chilie o doamnă care, i s-a părut lui, era o doctoriță din Târgu Neamț: «De ce plângi, părinte Ioane?» îl întrebă ea. «Plâng, doamnă doctor, că mi s-a rupt piciorul și nu se mai tămăduiește, și iată că o să mor nepregătit». - «Nu plânge, că o să te faci bine…»” [7]. Și s-a făcut! Era Maica Domnului.

&&&

Ar părea o întâmplare banală, dar nu este. Intervențiile Maicii Domnului sunt multe, și ele ne dau curaj și nouă să apelăm la ajutorul ei cu toate necazurile noastre.

---

[7] *Ieromonah Petroniu Tănase Icoane smerite, Editura Bizantină, București, 2002, p. 106.*

De data aceasta ne rugăm pentru lumea întreagă cuprinsă de epidemia de coronavirus.
Ne folosim și de Tainele tămăduitoare ale Bisericii: Spovedania și Maslul. Spovedania ne împărtășește harul iertării păcatelor săvârșite după Botez, dacă ne căim și ne mărturisim sincer. Iar Sfântul Maslu ne împărtășește harul tămăduirii trupești în primul rând, dar și al celei sufletești [8].

Și încă o dată amintim îndemnul Sfântului Iacov: ***„Este cineva bolnav între voi? Să cheme preoții Bisericii și să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn în numele Domnului. Și rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va ridica, și de va fi făcut păcate, se vor ierta lui. Mărturisiți-vă deci unul altuia păcatele și vă rugați unul pentru altul, ca să vă vindecați, că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului" (Iacov 5, 14-16).***

Dorim ca postul Maicii Domnului, și pelerinajul la Mănăstire, să ne fie de folos tuturor. Și la sfârșit să putem cânta din toată inima:

„Maică tu ne-ai ajutat,
De-am făcut ce ni s-a dat.
Ne-am ușurat sufletul,
Ne-am îndreptat umbletul".

† Andrei arhiepiscopul Vadului, Feleacului şi Clujului şi mitropolitul Clujului, Maramureşului şi Sălajului

Articol apărut în Revista Renaşterea, serie nouă, anul XXXI, nr. 8 (364), august, Cluj-Napoca, 2020, pp. 1-2.

---

[8] *Teologia Morală Ortodoxă, Vol. I, E.I.B.M.B.O.R., București, 1979, p. 456.*

Pr. Bogdan Ivanov - Adevărul despre viitorul vechii biserici de zid de la Mănăstirea Nicula

Înainte de toate şi mai presus de orice, Mănăstirea Nicula este cel mai important loc al sfinţeniei din Transilvania, iar sfinţenia îi este conferită cu precădere de icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului, cea care a creat, întreţine şi sporeşte un pelerinaj universal şi, prin aceasta, ecumenic. Întregul ansamblu al mănăstirii se află din anul 2001 într-un amplu proiect de rectitorire, când a fost sfinţită și piatra de temelie a noii biserici şi când, efectiv, s-au început lucrările.

Pe lângă edificiile cu profil cultural, principala construcţie din Mănăstirea Nicula este noua biserică, ce va înnobila acest amfiteatru natural. Proiectul mai include Casa de creaţie, Centru de studii patristice, clădirea unui corp administrativ, arhondaric şi clopotniţă. Până în prezent s-a reuşit edificarea Casei de creaţie, ce cuprinde reşedinţa arhiepiscopului, biblioteca și atelierul de pictură și Centrul de studii „Sfântul voievod Ștefan cel mare”. Biserica mănăstirii este în faza de pictură interioară.

În privinţa vechiului locaş de zid din incinta Mănăstirii Nicula, Arhiepiscopia Vadului, Feleacului şi Clujului îl tratează cu tot respectul pentru bogata lui istorie și, de aceea, având în vedere starea avansată de degradare, a fost supus unei puter-

nice consolidări, pentru a-i oferi șansa de a dăinui și în viitor. În tot acest proces de rectitorire își va găsi locul și biserica veche de zid.

Din respect pentru adevărul istoric trebuie să spunem că, atestată documentar din 1552, Mănăstirea Nicula şi-a petrecut primul secol şi jumătate în ipostaza de aşezare monahală modestă, un fel de sihăstrie a câtorva călugări retraşi în pustietatea codrului, păstrând urma discreției la fel ca în cazul altor vetre monahale ardelene.

Numele ei a ieşit la lumină de-a-bia în primăvara anului 1699, prin icoana Maicii Domnului, zugrăvită în 1681 de către preotul ortodox Luca din Iclod, cumpărată de la acesta de către nobilul român Ioan Cupşa şi donată de el Mănăstirii Nicula, dovedită mai apoi ca fiind făcătoare de minuni şi, prin aceasta, obiectiv de pelerinaj.

În 1700, sub presiunea Curţii imperiale din Viena, a luat fiinţă în Transilvania Biserica Unită cu Roma (Greco-Catolică), în care au fost încorporaţi o mare parte a românilor ortodocşi - preoţi şi mireni -, încrezători în viaţa mai bună care li se promitea. Ultimele bastioane de rezistenţă ortodoxă au fost mănăstirile, pe care însă generalul Bukow, la ordinul împărătesei Maria Terezia, le-a distrus cu tunurile şi cu torţele; călugării acestora - cei scăpaţi cu viaţă - s-au refugiat peste munţi.

În 1774 mai exista în Nicula un singur călugăr ortodox; după toate probabilităţile, acesta e anul în jurul căruia Mănăstirea Nicula a intrat sub administraţie greco-catolică. Deşi ca mănăstire propriu-zisă, cu călugări şi pravilă monahală, nu a funcţionat decât 13 ani, între 1935 şi 1948, ea a continuat să rămână obiectiv de pelerinaj prin icoana Maicii Domnului.

Biserica de zid a fost construită în perioada anilor 1875-1879-1905, iar pictura interioară a fost făcută în tehnica tempera de prof. Vasile Pascu, în anul 1961. Iconostasul care o împodobeşte este sculptat în lemn de tei de Samuil Keresteşiu din Tăşnad în anul 1938 şi are în centru icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului. Prin forma sa solară, iconostasul este unicat şi de o rară frumuseţe, fiind o adevărată emblemă a Niculei. Clădirea stăreţiei a fost construită între 1978 şi 1989 și adăposteşte un paraclis cu hramul „Sfântul ierarh Nicolae" şi o importantă colecţie de icoane vechi, pictate pe sticlă şi pe lemn, precum şi o colecţie de cărţi vechi de cult, printre care şi „Cazania" mitropolitului Varlaam, tipărită în anul 1643.

Sunt cunoscute împrejurările dramatice ale anului 1948, când dictatura comunistă a desfiinţat abuziv Biserica Greco-Catolică, iar pe conducătorii ei i-a supus unor

aspre persecuţii. Singura alternativă a credincioşilor greco-catolici şi a unora din preoţii lor a fost aceea de a reveni în Biserica de care fuseseră despărţiţi în 1700 şi în care, prin liberă opţiune, se află şi astăzi, laolaltă cu bisericile şi bunurile lor.

În contextul de atunci, cei câţiva călugări greco-catolici au părăsit Mănăstirea Nicula, dar nu înainte de a ascunde icoana în casa unui ţăran din Lunca Bonţului, unde a stat până în 1965. Revenită în mănăstire pentru numai câteva ore - şi urmărită de vigilenţa Securităţii - ea s-a refugiat în sediul Arhiepiscopiei Ortodoxe a Clujului, de unde s-a întors triumfal - şi definitiv - în 1992.

Începând cu anul 1992, în condiţiile libertăţii religioase de după Revoluția din Decembrie ’89, Mănăstirea Nicula a devenit al doilea mare centru de pelerinaj din România - după Mitropolia din Iaşi. Pelerinii sporesc de la an la an; numai la slujbele hramului, din noaptea şi ziua de 15 august, participă câteva zeci de mii de închinători, fără nici o discriminare confesională, etnică sau de altă natură; e sigur că printre ei se află şi catolici, greco-catolici şi chiar protestanţi, fără ca cineva să fi fost cumva împiedicat sau stânjenit. Şi e tot atât de sigur că ceea ce atrage poporul la Nicula este icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului, cea care îi conferă mănăstirii o dimensiune duhovnicească fără egal în România.

Nicula - Sub harul Maicii Domnului

La mânăstirea Nicula, în apropiere de oraşul Gherla (judeţul Cluj), an de an, data de 15 august - sărbătoarea Sfintei Maria cea mare - se adună creştinii din întreaga ţară, dar mai ales din Ardeal.

În urmă cu peste 300 de ani, icoana Maicii Domnului de aici a lăcrimat timp de mai multe săptămâni. De atunci şi până astăzi multe mărturii despre minunile înfăptuite i-au dus faima icoanei şi mânăstirii.

Pe drumurile Transilvaniei curg râuri-râuri de pelerini ai credinţei, veniţi să se închine Maicii Domnului de la Nicula. Adesea, oamenii străbat drumul între Cluj-Napoca şi Gherla pe jos, desculţi, intonând imnuri religioase, în semn de adorare faţă de prea curata.

Locul de pelerinaj al ardelenilor

Dealuri verzi, pădure deasă şi umbroasă cât vezi cu ochii. Linişte, pace, sfinţenie, tămăduirea bolilor sufleteşti şi trupeşti. Aproape de cer şi de Maica Domnului. Asta caută pelerinul sosit în micul sat ardelean Nicula. Odată ajuns aici, trebuie doar să se lase cuprins de har.

La Nicula sunt două biserici. Aşa că pentru reculegere credinciosul obosit de drum şi de soarele amiezii poate alege fie cocheta bisericuţă din lemn, fie se poate adăposti în răcoarea bisericii mari, din cărămidă şi piatră. Ambele sunt situate pe un platou înconjurat spre sud-vest de Dealul Mânăstirii, Dealul Cărbunari, Podul Mic, Podul Mare şi Poiana Luchi, iar la răsărit de dealurile Zapodia şi Ghergheleul.

Data întemeierii aşezământului monahal de la Nicula este incertă. Prima biserică atestată pe aceste meleaguri se crede că a fost construită în 1552, deşi unii cercetători istorici susţin că 1695 ar fi anul construcţiei. Acestă primă bisericuţă a ars împreună cu tot satul la 1602, însă, între anii 1700-1712, pustnicul ortodox Nicolae construieşte în locul vechii biserici o alta, tot din lemn, închinată "Sfintei Treimi". Dar şi aceasta a ars la 24 aprilie 1973. Din cauza incendiului, arhimandritul Cleopa Nan a dispus înlocuirea ei, în 1974, cu o alta, tot din lemn, cu o arhitectură foarte asemănătoare bisericilor din Maramureş. Aceasta este biserica mică.

În ea a fost adusă şi aşezată icoana Maicii Domnului zugrăvită în 1681 de către meşterul preot greco-catolic Luca din Iclodul mare şi cumpărată de către un locuitor din Nicula, Ioan Cupşa. Datorită acestei icoane făcătoare de minuni mânăstirea a devenit foarte cunoscută în împrejurimi, în Muntenia, Moldova şi chiar peste hotare. Istoria consemnează că icoana reprezentând-o pe Maica Domnului cu pruncul Iisus în braţe ar fi plâns timp de 26 de zile în anul 1694.

Locaţie: la 52 km N-E de Cluj-Napoca şi la 7 km de oraşul Gherla; se poate ajunge pe drumul european E571; există curse de autobuz pe ruta Cluj-Napoca-Gherla, dar şi Nicula-Gherla.

Biserica mare

A fost construită la iniţiativa profesorului de teologie greco-catolică la Gherla, Mihail Ivaşco (1836-1878). Între anii 1875 şi 1879 se ridică biserica, iar în 1898 a fost tencuită şi acoperită cu tablă. Sub administraţia lui Ioan Ivaşco, fratele ctitorului, au fost ridicate şi cele două turnuri de către zidarul Teodor Catană şi fiul său, lemnarii Ioan Mureşan şi Alexandru Rus, împreună cu tinichigiul Dumitru Nas, toţi din Gherla.

Biserica mare, cu hramul "Sfântul Ioan Botezătorul", este construită din piatră, cu boltitura de cărămidă, în formă de navă, în stil neoromanic, după planul arhitectului italian Laurenţiu Zottieh, având 30,70 m lungime, 11,35 lăţime, cu naos şi pronaos foarte încăpător. Iconostasul aurit a fost sculptat de S. Kertstesiu din Tăşnad. În mijlocul iconostasului este aşezată icoana Maicii Domnului făcătoare de minuni.

Din 1948, lăcaşul de cult a trecut în proprietatea Bisericii Ortodoxe Române. Uşa de la intrarea în biserică este din lemn de stejar cu o sculptură foarte frumoasă. A fost montată după 1970, în timpul stăreţiei Arhimandritului Cleopa Nan.

Pictura originală a fost realizată de către canonicul Mihail Şerban din Gherla în 1883, autorul fiind pictor şi compozitor muzical. Actuala pictură este realizată în tempera, stil bizantin, de către pictorul focşănean Vasile Pascu, în anul 1961.

Legenda icoanei făcătoare de minuni

În 15 februarie 1694 câţiva ofiţeri şi soldaţi din regimentul de călăraşi Hohen-zollern de la Gherla s-au dus la Nicula. Aceştia erau romano-catolici. Nefiind pe la ei biserici răsăritene, au dorit să vadă biserica românească din Nicula. Au intrat în biserică şi şi-au oprit ochii asupra icoanei celei noi a Maicii Domnului. Au observat, spre marea lor mirare, că Maica Sfântă din icoană plânge cu lacrimi adevărate.

Uimiţi de această întâmplare minunată au alergat la preotul din sat, popa Mihaiu, şi i-au spus ceea ce au văzut. Preotul Mihaiu aleargă şi el la biserică însoţit de ofiţeri şi soldaţi şi când ajunse văzu că, într-adevăr, icoana lăcrimează cu adevărat. Femeile din sat sosite să vadă miracolul, ştergeau lacrimile de pe faţa Maicii Domnului, dar acestea nu încetau să curgă.

Vestea acestei minuni s-a răspândit cu repeziciune în satele din jurul Niculei şi din toate părţile poporul venea să vadă pe Maica Domnului plângând. Lăcrimarea a ţinut, cu mici întreruperi, din 15 februarie 1694 până în 12 martie acelaşi an. Tradiţia susţine că cei care au văzut icoana lăcrimândă a Maicii Domnului nu au fost omorâţi de tătari sau turci şi mulţi bolnavi s-au vindecat, vizitând-o.

Nicula, tezaur de icoane pe sticlă

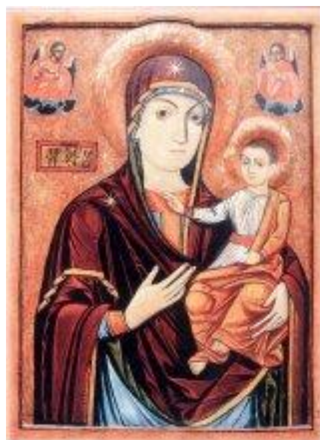
În clădirea chiliilor, zidită între 1913 şi 1920, acoperită cu tablă de zinc, care cuprinde şi un paraclis cu hramul “Buna Vestire” pentru slujbele de iarnă, există şi un muzeu. Muzeul mânăstirii este înzestrat cu o bogată colecţie de icoane pe sticlă de la Nicula, Făgăraş, Scheii Braşovului, Sălişte, Valea Sebeşului. Dar cuprinde şi icoane pe lemn maramureşene, de pe Someş sau de prin alte locuri, din secolele XVI-XVIII. Icoanelor li se adaugă Cazania lui Varlaam de la 1643, Biblia de la 1795 a lui Ioan Bob, Antologhion de la 1773 etc.

Prin intermediul şcolii de iconari de la mânăstirea Nicula a pătruns în Transilvania tehnica picturii pe sticlă, originală din Boemia, Austria şi Sudul Germaniei, zone în care tradiţia manufacturilor de sticlărie s-a împletit cu spiritul religios al poporului. Atelierul de icoane pe sticlă, prin care Mânăstirea Nicula duce mai departe pre-

stigiul tradiţiei româneşti al picturii icoanelor pe sticlă, face ca icoanele de aici să fie apreciate şi astăzi în ţară dar şi în străinătate.

(Alice-Claudia Gherman - Atlasul Lumii Crestine, anul I, nr. 6 august/septembrie 2007)

De Sfânta Maria, la Mănăstirea Nicula

Cel mai mare pelerinaj al Ardealului

Pelerinajul la Nicula, de Sfânta Marie mare, rescrie, an de an, însuşi drumul vieţilor noastre. Un urcuş greu, opintit, pe căi străjuite deopotrivă de sfinţi şi de semne dumnezeieşti, dar şi de infinite tentaţii lumeşti. Un drum cu ceţuri grele, de numai vezi la doi paşi, dar şi cu seninuri aducătoare de linişte. Un drum lung, foarte lung, pe care singura credinţă te poate mâna, iar la capătul drumului - speranţa. Speranţa în puterea făcătoare de minuni a Maicii Domnului.

Minunea de la Nicula

O lună întreagă a plâns Măicuţa Domnului la Nicula. Ochii cei mari şi miloşi au prins a lăcrima pe 15 februarie 1699, şiroind amarnic pe lemnul pictat cu har de preotul Luca din Iclod. Soldaţii catolici din armata imperială de Hohenzollern, cantonaţi lângă Nicula, care veneau adesea să se roage la biserica ortodoxă din sat, au fost primii care au băgat de seamă minunea şi i-au dat de ştire preotului Mihail Popa.

Într-o săptămână, vestea s-a răspândit până hăt, departe, pe toate coclaurile Ardealului. S-au găsit mulţi cârcotaşi. Au cercetat atent icoana, în cel mai mic detaliu, la lumina sfeşnicelor, apoi au sfârşit şi ei prin a se închina Maicii Domnului. Minune curată! Faţa cea lungăreaţă, de culoarea spicului de grâu, cu ochi negri şi privire plină de graţie, în toată splendoarea şi farmecul ceresc, cum nimeni până la Luca din Iclod nu reuşise să cuprindă sub magia penelului său, faţa aceea a Maicii Domnului li se arată plânsă toată, celor ce o priveau. Erau zile când lăcrimarea se oprea, ca să înceapă mai dramatic după o vreme. Cum îi ştergeau oamenii lacrimile, cum apăreau altele.

Într-una din zile, nişte soldaţi mai milostivi au pus o maramă albă sub icoană. Dimineaţa, au găsit-o udă toată. Lumea privea înfiorată şi se ruga neîncetat, în timp ce înalţii prelaţi de la Cluj strângeau mărturii peste mărturii, pentru a întări intru veşnicie adevărul nemaipomenit al minunii de la Nicula. Mulţi ardeleni au văzut atunci cu ochii lor minunea şi au înţeles că Maica Domnului e alături de ei, de creştinii osândiţi la asuprire străină, iar rugile la icoana făcătoare de minuni n-au încetat nicicând, de atunci. Ochii cei mari şi miloşi ai Fecioarei au secat de lacrimi pe 12 martie, în acelaşi an, dar ochii îndureraţi ai celor ce o caută pentru alinare şiroiesc mereu la Nicula.

Pelerinajele la icoana făcătoare de minuni a Măicuţei au luat amploare pe an ce trecea, până la Marea Unire. Între războaie, pe timpul păstoriei Episcopului greco-catolic de Cluj-Gherla, Iuliu Hossu, până la 50.000 de oameni se adunau pentru a se ruga la icoana făcătoare de minuni a Fecioarei şi pentru a se umple de chemările la pace şi dragoste de ţară şi de Dumnezeu ale Prea Sfinţitului. Iar tradiţia marilor pelerinaje a fost reînnodată în mod fericit după Revoluţie. Sute de mii de credincioşi, atât ortodocşi, cât şi greco-catolici, i-au drumul Niculei, în preajma zilei de 15 august. Aici, pelerinii au ascultat an de an faimoasele predici ale Mitropolitului Bartolomeu al Clujului.

Vlădica Bartolomeu a consacrat un adevărat cult în jurul mănăstirii, locul său preferat de asceză şi rugăciune, dar şi locul în care, inspirat de Duhul Sfânt, a realizat una dintre cele mai plastice diortosiri ale Bibliei în limba română.

Calea crucilor

E lung şi greu, ca un canon, drumul spre Nicula, dar Maica Domnului le dă tuturor puterea să-l ducă la bun sfârşit. *"O, Măicuţă Sfântă, te rugăm fierbinte să ne-asculţi de-a pururi marea rugăminte...".* Glasuri de femei răzbat tânguit din depărtare, vocile se opintesc la fiecare capăt de vers, până când refrenul revine, izbăvitor ca un balsam. *"Nu lăsa Măicuţă să perim pe cale, că noi suntem fiii lacrimilor tale...".*

Din Gherla până sus, la mănăstire, sunt 7 kilometri, bătuţi pe jos, la pas, în rugă şi în cântare, an de an, de Sfânta Marie Mare. Aşa e tradiţia şi nimeni nu iese din ea. "Drumul Niculei îl facem pe jos de când îi lumea. Vrednici de-am fi, în genunchi şi pe coate l-am face, cu capul plecat şi cu rugi la Măicuţa Sfântă, aşa cum vedeam oamenii când eram io ficior", îmi spune badea Toader Trif.

Moment de reculegere

Are 80 de ani şi nu e vară lăsată de la Bunul Dumnezeu să nu vină la Mănăstire la Nicula, de Adormirea Maicii Domnului. E cocârjat badea Toader, dar nu se lasă. Trage după el două basalagi cu merinde, să dea pomană pelerinilor "care vin mai de departe, că mulţi vin aşa, bieţii de ei...". Trage de basalagi şi se strofoacă tot-tot-tot, când vine vorba să cânte, ţinându-i isonul mătuşii Ana, nevasta lui, o femeie roşie ca para focului la faţă, cu ochi scânteietori, plini de viaţă. Mătuşa Ana dă tonul la cântat şi tot ea rosteşte cu voce tare rugile pe care ceilalţi din jur, pelerini întâlniţi pe drum, le îngână pioşi şi răbdători. "Ajută-ne, Măicuţă Scumpă, că tu ne ştii nouă de grijă!", încheie mătuşa Ana. Lumea din jur îşi lasă preţ de două clipe bagajele grele pe marginea drumului, iar mâinile se ridică spre cer, în chip de cruci.

Cât e drumul de lung, oamenii se lipesc unii de alţii, grupuleţe-grupuleţe: sunt zece-douăzeci de voci, iar cântecele de slavă pentru Maica Domnului răsună mai tare, scoţându-i pe la porţi, muţi de înfiorare, pe sătenii din Nicula, bucuroşi că va fi iarăşi praznic mare, sus la mănăstire. Alte grupuri, cele mai frumoase, sunt organizate de la bun început: sate întregi de oameni din zona Gherlei care, cu preotul în frunte şi cu prapori frumoşi, cu icoane ale Maicii Domnului învelite în prosoape albe, au luat drumul Niculei cu noaptea în cap. E 7 dimineaţa, iar prin ceaţa deasă ce vesteşte deja venirea toamnei în inima Ardealului, stâlpii de pe marginea drumului par nişte cruci nefiresc de înalte, ridicate până sus, la Poarta Raiului.

Primele raze ale soarelui răzbat abia după ce ai intrat de-a binelea în sat. Începe urcuşul greu, pe drumul ce şerpuieşte agale spre mănăstire. Mai e mult până în vârf, iar Dumnezeu s-a îndurat de zecile de mii de pelerini ce s-au pus pe drum în sfânta zi de Adormirea Maicii Domnului. În lumina dimineţii de mijloc de august, Nicula se arătă în toată splendoarea sa: case frumoase, găzdăcesti, grădini cu de toate, aranjate ca la carte, ardeleneşte, şi livezi din care roadele în pârg, în culori

dumnezeieşti, aşteaptă parcă dinadins să bucure ochii plânşi ai pelerinilor înainte să fie culese. Miroase a mir şi a fân cosit, trebuie că aşa de minunat miroase şi în Rai!

"Canonul"

Cum treci de poartă cea mare, primitoare, a mănăstirii, locul vuieşte de rugi. Un murmur prelung şi liniştitor, peste care se înstăpâneşte, din timp în timp, doar glasul clopotelor şi-al cântărilor. E multă răbdare acolo sus, căci spiritul răbdător al Fecioarei Maria domneşte ca nicăieri altundeva peste amfiteatrul natural de la Nicula. Un şir lung de oameni duce în biserica veche, acolo unde pelerinii pot săruta icoana făcătoare de minuni. Până la altar, printre rugăciuni, oamenii îşi spun unii altora baiurile. Unii sunt betegi, unii nu se mai ajung cu banii, alţii au copii cu probleme, alţii nu-şi găsesc liniştea. Sunt şi foarte mulţi credincioşi cărora Maica Domnului le-a ascultat rugile fierbinţi şi care vin an de an la Nicula, să-i aducă mulţumire şi închinăciune. Scoasă în faţa altarului, icoana e scăldată într-o aură de parfum şi lumină. Mii de flori albe şi galbene înconjoară rama de lemn sculptat cu migală. Se înaintează încet, în ritmul mătăniilor şi al rugăciunilor pe care fiecare le închină dinaintea Măicuţei Sfinte.

Vechea bisericuţă de lemn de la Nicula

Cei care au trecut deja pe la icoana sfântă îşi mută rugile mai jos, la bisericuţa de lemn de la intrarea în curtea mănăstirii, pe care o înconjoară în genunchi. Pietrele

ce împrejmuiesc bisericuţa par mai multe şi mai ascuţite pe an ce trece, dar şi râvna celor ce-şi caută alinarea la Fecioara Maria e mai mare ca oricând.

Mătuşa Teodora îşi lăsă catrafusele în grija unui jandarm tânăr, de treabă, ce veghează urcarea pelerinilor spre icoană, apoi se pregăteşte de "canon". Îşi suflecă mânecile cămăşii albe, mirosind a levănţică, îşi aranjează poalele cât să se poată pune în genunchi, apoi începe, senină, să înconjoare bisericuţa de lemn. "Nici un sacrificiu nu e prea mare când crezi cu adevărat", mi-a spus femeia de 70 de ani, înainte să-şi înceapă canonul. "Măicuţa e sus şi ne dă înzecit!". A avut necaz mare mătuşa Teodora, a căzut la pat la începutul lui '93 şi au purtat-o copiii pe la doctori în zadar. Nimeni nu ştia să-i zică ce are. A citit acatiste şi s-a rugat zile în şir, cum o învăţase un preot bătrân, iar de Sfânta Marie, în acel an, au adus-o într-un căruţ la Nicula. "Aici m-au pus ai mei lângă bisericuţă, şi ţin minte că vedeam femeile cum merg pe genunchi şi mă rugam să pot şi io să fac asta într-o bună zi. Venisem io la Nicula cât eram bine şi înainte, dar niciodată nu m-am învrednicit să înconjur bisericuţa. Aşe că bucurie mai mare că pot să fac amu asta, că m-am făcut bine - mulţam lui Dumnezeu şi Măicuţei Sfinte! - nu văd să fie", îmi mărturiseşte mătuşa. E ostenită, dar încă mai senină decât înainte, de "canonul" pe care singură şi l-a pus, în urmă cu aproape 20 de ani. La fel ca mătuşa Teodora, mulţi înconjoară pe genunchi şi pe coate biserica de lemn. Şi copii de şcoală, şi studenţi, şi bătrâni, care erau, la rândul lor, tinerei când tradiţia acestei frumoase jertfe de Sfânta Marie era la ordinea zilei. Cei care nu se simt în stare să se roage în genunchi stau cu orele în picioare, sub acoperământul de lemn al micuţului sălaş de închinăciune. Reazămă cu fruntea lemnul aspru, în vreme ce se roagă Maicii Domnului, cu lumânări aprinse în mâini.

Minuni de fiecare zi

Capăt de drum - mănăstirea din vârful dealului

Sus, pe marginea drumeagului ce duce către chiliile călugărilor, şi-au găsit loc de stat Maria şi Floarea. Loc frumos, de unde se vede şi dealul înţesat de lume din faţa scenei mari unde slujesc preoţii, şi se vede şi bisericuţa de lemn. Stau acolo

amândouă şi le vezi radiind de fericire că Maica Domnului le-a dat puterea să vină şi anul ăsta la Nicula. La 57 de ani, sunt femei în toată puterea cuvântului. Sunt arse de soarele dogorâtor al drumului lung pe care l-au bătut până la Nicula, dar ochii luminoşi le înseninează feţele. Au venit tocmai din Groşii Ţibleşului, de lângă Târgu Lăpuş. Singure s-au pus pe drum şi au ocolit pe la Mănăstirea din Cheile Turzii, să se roage şi acolo, înainte de Nicula. "Satul nostru e sat cu credinţă mare. Peste tot pe unde mergem prin ţară, pe la mănăstiri, găsim un sătean de-al nostru călugăr, de la Râmeţ până la Ierusalim şi la Muntele Athos. Nu mai zic aici, la Nicula, unde am avut stareţ, iar acum avem trei călugări. Nu-i an să nu venim aici să le cotăm de grijă", îmi spune cu însufleţire Maria Man, în vreme ce Floarea nu mai pridideşte să salute oameni ce trec prin preajmă.

Pelerini cât vezi cu ochii

Sunt vecini şi prieteni din Groşi la tot pasul, întreg satul lor maramureşean s-a mutat vreme de trei zile la Nicula! "Nu vă daţi dumneavoastră seama ce mult ajută că venim aici an de an şi ne rugăm la Măicuţă Sfântă! Cred că şi de 20 de ani, satul nost' o fost ferit de rele şi de prepestenii! Simţi aşa, o putere, când vii aici... Numai săruţi icoana făcătoare de minuni şi eşti alt om! Plus că şi locul e mai frumos ca-n alte părţi...", mi se destăinuie Maria. Acum patru ani, şi-a luat băiatul şi a plecat la soţul ei în Italia, la cules de mere, să mai facă un ban. "El mi s-o tot plâns că-i greu şi că nu-s condiţii acolo, dar io în mintea mea am zis că ce poate fi aşe de greu să culegi mere şi m-am dus. Şi aşe-i, că până nu ajungi la vorbele bătrânilor nu te ostoi. M-am dus şi am văzut cu ochii mei cât de greu era... Seară de seara, citeam Acatistul Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului, şi numai credinţă şi ajutorul Sfintei Maria ne dădea puterea să o luăm de la capăt a doua zi. Şi aşa să ştiţi, că atunci am realizat că Măicuţă Sfântă face minuni zi de zi dacă crezi şi dacă ştii să le vezi şi ştii să le apreciezi", se destăinuie Maria.

Maica şi pruncii

Pe dealurile din jurul mănăstirii nu ai loc să arunci un ac în ziua de Adormirea Maicii Domnului. Sunt credincioşi care au venit deja de trei zile. Cei mai mulţi n-au ratat, oricum, seara din ajun, când slujbele şi cântările sunt mai frumoase ca

oricând. Tinerii vin cu corturile, oamenii mai necăjiţi, de la ţară, se întind sub cerul liber şi pun sub ei ce au la îndemână prin casă, folii şi păturoaie groase, iar deasupra umbrele mari, "bune şi de soare, şi dacă dă Dumnezeu o ploiţă".

Cei mai evlavioşi credincioşi înconjoară pe coate şi genunchi vechea bisericuţă de lemn

Aşa îi găseşte dimineaţa de praznic, pregătiţi de slujba cea mare, condusă de Mitropolitul Andrei, după ce şi-au limpezit ochii în curtea mănăstirii şi după ce şi-au zis rugăciunile de dimineaţă.

Momentul cel mai înălţător al slujbei e, înainte de predica Mitropolitului, acela în care lumea întreagă intonează, în frunte cu soborul de preoţi, "O, Măicuţă Sfântă...", minunată rugăciune închinată Sfintei Fecioare Maria. Un diacon recită versurile, strofă cu strofă, iar lumea cântă cu însufleţire, ca într-un cor de sărbătoare. "E plină lumea de azi de elevi şi studenţi care vor note mari, fără să înveţe, de afacerişti care vor să se îmbogăţească, fără să muncească, şi de oameni care vor mântuirea, fără să facă nimic", spune, de pe scenă, IPS Andrei, parafrazându-l pe părintele Paisie Aghioritul, într-o superbă pledoarie pentru implicare religioasă. "Maica Domnului ne îndeamnă la acţiune, la nevoinţă şi implicare. Atunci când a spus aceste cuvinte: "Faceţi ce vă va spune El!", la Nunta din Cana Galileii, nuntaşii nu mai aveau bucate şi vin, şi Preabuna Maică a lui Dumnezeu le-a spus slujitorilor: "Faceţi ce vă va spune Hristos!", nu rămâneţi în contemplaţie sau în meditaţie, pentru că astfel nu au cum să se rezolve problemele".

Credinţă şi suferinţă

"Frumos a zis Prea Sfinţitul", îşi şoptesc oamenii după predică, aşteptându-l pe marginea drumului pe noul mitropolit de Cluj, să le dea binecuvântarea. Înalt Prea Sfinţitul atinge blând şi răbdător capetele plecate înaintea sa. Şopteşte câte un sfat celor care îi cer cuvânt de încurajare în credinţă, strânge la piept scrisori şi petiţii pe care oamenii i le întind cu necuprinsa încredere, apoi păşeşte uşor, binecuvântând lumea până sus, la capătul drumeagului, înspre chilii. Încet-încet, pelerinii încep să coboare spre sat. Ultimele rugăciuni se înalţă spre cer, oamenii se strâng în braţe şi se salută urându-şi să se reîntâlnească şi anul viitor, de Sfânta Marie Mare, la Nicula.

Maria şi Floarea din Groşi sunt şi ele gata de drum. Îşi fac câte o cruce mare şi o iau la vale, încredinţate că rugăciunile către Maica Domnului le vor ajuta să ajungă cu bine acasă, în Maramureş, la ai lor. "Mare grijă are de noi Măicuţa Sfântă! Ca pe nişte prunci ne ţine în braţe şi ne grijeşte zi de zi", îmi spune Maria, împreunându-şi mâinile în poală într-un gest tandru, ca-ntr-o icoană.

"O, Măicuţă Sfântă..."

O, Măicuţă Sfântă
Te rugăm fierbinte,
Să ne asculţi de-a pururi
Marea rugăminte:

Refren:

Nu lăsa, Măicuţă,
Să pierim pe cale,
Căci noi suntem fiii,

Lacrimilor tale.
Când plângeai sub cruce
Maică-ndurerată,
Te-am primit de Mamă,
Noi şi lumea toată.

Călători pe-o mare,
Veşnic tulburată,
Noi ne-am pus în Tine
Şi nădejdea toată.

Tu eşti steaua mării
Şi ajuţi s-o treacă;
Dintre câţi Te roagă,
Nimeni nu se-neacă.

Fă să-ţi batem zilnic
La miloasa-ţi poartă,
Câtă vreme-n lume,
Valuri ne mai poartă.

Iar când nori şi ceaţă
Innegri-vor zarea,
Vino Tu Măicuţă,
Să ne-araţi cărarea.
Să conduci luntriţa
Printre stânci şi valuri,
Să ne scoţi la portul,
Veşnicilor maluri.

O, Măicuţă Sfântă,
Cea mai scumpă floare,
Fă din şir de lacrimi,
Dalbe lăcrimioare.

Scapă-ne de patimi
Şi de pofte rele,
Şi ne schimbă-n mândre
Mărgăritarele.

Să ne duci cu Tine
Unde calea-Ţi duce,
Să ne dai în ceruri
Fiului Tău dulce.

Şi să-I spui, Măicuţă,
C-aste floricele,
Le-au făcut să crească
Chinurile grele.

Şi cu ale Tale
Lacrimi de sub cruce;
Tu le eşti Măicuţă,
Maica cea mai dulce.

Inima-i Preasfântă
Mângâios ne-o strânge;
Va uita de patimi,
Mai mult nu va plânge.

Noi, cuprinşi de-o pace
Fără de hotăra,
Lăuda-te-vom veşnic
Pururea Fecioară.

Un miracol adevărat - Cum s-a vindecat Adelina

Mărturia de credinţă a doamnei Maria Pavel din Nicula

Adelina şi Maria, primitoare în poarta casei

"Dar din dar se face Raiul!", îi place să spună doamnei Maria. Ei, Maica Domnului i-a dat darul cel mai de preţ: sănătatea nepoţelei sale, iar doamna Maria dă, la rându-i, celor ce-i trec pragul, tot ce are mai bun în casă. E ocrotitoarea pelerinilor care vin să se roage de Sfânta Marie Mare la Nicula. Îi găzduieşte pe cei fără adăpost, îi hrăneşte pe cei istoviţi şi îi îndrumă pe cei rătăciţi. Şi pe toţi îi încurajează să se roage şi să lupte, spunându-le propria sa mărturie de suferinţă, de rugă şi credinţă.

"Să credem şi să ne rugăm!"

O clipă nu a încetat să şi-o imagineze mărişoară pe Adelina. Nici nu împlinise patru ani nepoţica ei, însă Maria Pavel se încăpăţâna să o vadă, ziua-n amiaza mare şi noaptea-n vise, mare, voioasă, dându-se cu bicicleta în vacanţe şi buchisind serioasă cărţi în timpul şcolii, jucându-se cu orătăniile din curtea casei sale de la Nicula, la sfârşit de săptămână, şi păşind mândră, cu coroniţă de premiantă pe cap, la sfârşit de an şcolar, pe străzile Gherlei. Aşa şi-o imagină zi de zi şi aşa se ruga şi la Maica Domnului, sus în deal, la icoana făcătoare de minuni de la mănăstirea din Nicula: să o vadă mare şi voioasă pe copila care tocmai fusese diagnosticată cu leucemie limfoblastică.

Pe la 3 ani şi ceva începuse să se simtă rău Adelina. O durea un picior şi devenise palidă, nu mai avea deloc poftă de viaţă. Medicii din Gherla au pus simptomele pe seama unei anemii. "E în creştere fetiţa, se mai întâmplă din astea", au spus şi medicii de la Cluj, la primul control. Dar Simona, fiica doamnei Maria şi mama Adelinei, nu a fost împăcată cu răspunsul. Dumnezeu i-a dat gândul cel bun să întrebe mai departe, şi aşa au dat peste un conferenţiar universitar. Noile analize au confirmat temerile ascunse ale Mariei: fetiţa era grav bolnavă. Cumplita veste i-a lovit greu pe părinţii Adelinei, dar Maria a luat-o deoparte pe fiica sa şi a îmbărbătat-o: "Hai să credem că se va face bine Adelina, hai să dăm slujbe la biserici şi la mănăstiri şi hai să ne rugăm la Maica Domnului!".

Icoana a vestit vindecarea

"Preotul de aici, de la biserica din sat, din Nicula, s-a rugat foarte mult pentru noi. Ne-a încurajat mereu, contează foarte mult să te încurajeze cineva", îşi aminteşte doamna Maria momentele grele de acum 6 ani. "Îndrumată de preotul din Bont, am ţinut post şi m-am rugat nouă marţi şi nouă vineri la rând. Marţea citeam Acatistul Domnului Iisus, iar vinerea seara Acatistul Maicii Domnului, apoi citeam din Psaltire, cu lumânări aprinse, iar când terminam Psaltirea, o luam de la capăt. Am făcut şi sărindar la mănăstire, apoi mergeam şi mă rugam la icoana făcătoare de

minuni, şi nu era dată să nu vin de acolo încărcată de optimism, plină de încredere că fetiţa se va face bine. Parcă Fecioara din icoană se uită la mine şi îmi zicea că nepoţica se va însănătoşi. Tot timpul am ştiut că va fi aşa, pentru că icoana îmi vestea vindecarea, de fiecare dată când mă rugam la mănăstire", spune doamna Maria. "Apoi, preotul din Nicula şi încă un preot, din Gherla, au făcut trei masluri, acasă, la copiii mei, şi să ştiţi că după toate rugăciunile şi posturile acestea, deja a început să se simtă mai bine Adelina, nu i-au mai ieşit niciodată analizele prost. Sigur că ea, între timp, începuse tratamentul cu citostatice, la Cluj, la Oncologie, tratamentul a mers mână în mână cu rugăciunea, că şi la doctorii cei buni, tot Dumnezeu te îndrumă", îmi povesteşte doamna Maria cu lacrimi în ochi. În bucătărioara casei aflată la intrarea în Nicula, aşezată lângă sobă, Adelina ascultă neclintită povestea de credinţă a bunicii sale, în vreme ce ţine strâns la piept o cruciuliţă primită de la un pelerin venit în sat, de Sfânta Marie Mare.

Adelina, fetiţa vindecată prin rugăciuni

Fetiţa şi bătrânul

Adelina are acum 10 ani. O frumuseţe de faţă, ascultătoare şi conştiincioasă, cu sclipiri de om mare, ori de câte ori vorbeşte. E la vârsta vacanţelor pe bicicletă şi a cărţilor buchisite cu seriozitate în timpul şcolii, aşa cum şi-o imagina bunica şi cum şi-o dorea în rugile către Maica Domnului. E "cam prima" la învăţătură, după cum singură spune, într-o drăgălaşă încercare de smerenie, moştenită, fără doar şi poate, de la doamna Maria. În toamnă, va trece pe clasă a IV-a. În timpul luptei cu leucemia, a pierdut un an de grădiniţă, iar părinţii, medicii şi educatoarea au vrut cu toţii să-i dea un an în plus de copilărie micuţei. Vremea suferinţei, a puncţiilor şi a chimioterapiei, despre care doamna Maria îşi aminteşte cu ochii înlăcrimaţi, vremea branulelor şi a lunilor întregi petrecute în spital a trecut demult. Analizele

bune de la Cluj au fost imediat confirmate de o verificare făcută la o clinică din Franţa. Atunci, în noaptea de dinaintea aflării rezultatelor, mama fetiţei a visat cum ea şi soţul ei urcau pe o stâncă mare, sub care se căsca un hău adânc. Era grea urcarea, plină de încercări şi de pericole, iar femeia auzea cum, mai jos de ea şi de soţul său, alţi oameni se îndemnau unii pe alţii să renunţe să mai urce, că e imposibil de ajuns până sus. Dar părinţii Adelinei s-au ţinut tari şi s-au căţărat până sus de tot. Iar acolo, se făcea în vis că au dat de o pajişte lină şi întinsă, verde toată. Un bătrân cu părul alb stătea acolo pe o băncuţă. "Pe voi vă aşteptam. Şedeţi şi odihniţi-vă, că aţi bătut drum greu până aici", le-a spus bătrânul.

Îngerul de pe cerul Niculei

Visul Simonei nu e singurul semn ce li s-a arătat celor din familia Mariei din Nicula. "Nu o spun spre laudă, dar simţi lucruri minunate când te rogi şi crezi cu adevărat.

Doamna Maria, protectoarea pelerinilor de la Nicula

Am avut şi eu recent o operaţie la picior şi m-am rugat înainte la Sfântul Nectarie. N-am mai zis asta la nimeni, dar când am intrat în sala de operaţie, am văzut sus, pe tavan, chipul sfântului. Şi nici un pic nu m-a durut piciorul, nici la operaţie, nici acuma, după. Dacă ai credinţă, atunci eşti sănătos sufleteşte, iar dacă eşti sănătos sufleteşte, nu există să nu te faci bine şi trupeşte", spune Maria. Nici Adelina nu a fost ocolită de semne de sus. "Într-o zi, mergeam cu tata la magazinul din Nicula. Şi era tot cerul acoperit, negru de nori. Numai sus în deal, deasupra mănăstirii, era un nor alb, în formă de înger, cu aripi mari... Parcă era înger adevărat! Apoi norul s-a transformat în cerc şi din cerc în cruce", îmi spune Adelina şoptit, când rămânem singuri. "Multă lume se roagă acolo, la Mănăstire, la Nicula, şi atunci se întâmplă minuni", mă convinge fetiţa. Vorbeşte frumos, rotunjind cuvintele şi dându-le, astfel, mai multă greutate. Ştie încă din spital, de la Cluj, cât de mult

ajută rugăciunile. Când veneau asistentele să-i pună perfuzii, spunea repejor un "Tatăl nostru" şi, ca prin minune, doamnele nimereau vena din prima încercare şi o scuteau de-o suferinţă. "E foarte credincioasă...", îmi spune doamna Maria când Adelina pleacă din bucătărioară. "Şi foarte mâloasă, măcar că despre copiii care suferă mult s-ar zice că devin mai insensibili după toate câte le-au pătimit...", adăugă, bucuroasă că nepoţica îi seamănă în privinţa asta şi, deopotrivă, fericită că, iată, Adelina creşte frumos şi sănătos, mulţumită indurării celei mari a Sfintei Maria cea făcătoare de minuni.

Întoarcerea binelui

Casa Mariei e cum intri în sat, pe stânga, şi multă lume ostenită, ce vine tocmai de la Gherla pe jos, se opreşte aici să-şi tragă oleacă sufletul ori să ceară un pahar de apă în arşiţa amiezii.

Bunica şi nepoata, împreună şi în suferinţa şi în bucurii

Doamna Maria îi întâmpină pe toţi cu zâmbetul său mămos şi nu-i lasă să treacă mai departe, până nu-i vede omeniţi cu ce are mai bun prin casă. Îi întreabă dacă au unde sta peste noapte pe cei care vin pe trei zile la Nicula, iar de nu-s pregătiţi să doarmă sub cerul liber, îi ţine la ea. Câte paturi are în casă, unul nu stă gol de Sfânta Marie Mare! Asta e mulţămita ei: să-i ştie bine pe oamenii care vin şi-i bat la poartă. E o priceasnă frumoasă, ce se cântă la biserică din Nicula, care spune că sunt oameni care bat, poate, doar o dată în viaţă la tine în poartă. Se cutremură toată doamna Maria, când îngână versurile pricesnei. Îmi mărturiseşte că deunăzi a strigat cineva din poartă, iar ea stătea întinsă, căci tocmai fusese operată la picior. N-a avut putere să se ridice din pat şi regretă şi acum că n-a tras de ea să meargă până la poartă, să vadă cine era şi ce voia omul acela. "Un leu dacă-i dădeam sau un dărab de pâine, ce mă costă?", îşi reproşează doamna Maria, în timp ce pune masa pentru pelerinii pe care Dumnezeu i-a trimis la poartă, în acest an, de Sfânta Marie. Şi, slavă Domnului, sunt destui!

(Articol preluat din Formula As... - fotografii de Ciprian Rus, Florin Tămaş şi Andreea Câmpeanu)

Mirela Şova - Icoana Maicii Domnului de la Nicula: lacrimi şi minuni

Oare unde se adună românii în cel mai mare număr la hram? Fără a urma nişte statistici anume, cea mai renumită prin a atrage numeroşi credincioşi la rugăciune, este mănăstirea Nicula din Cluj, care adăposteşte renumita icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului Hodighitria care plânge.

De 15 august în special, mii de oameni vin aici, în procesiune cu icoane ale Maicii Domnului şi intonând cântări religioase, nădăjduind, mulţumind, simţindu-se ocrotiţi în viaţa lor. Sau, cum spune cântarea cea mai frecventă cu acest prilej: Am venit, Măicuţă, să ne mai vedem, să-ţi spunem necazul care-l mai avem!

Icoana, pictată în 1681 de preotul Luca din Iclod, a fost donată mănăstirii Nicula de nobilul Ioan Cupşa în acelaşi an. Icoana s-a arătat făcătoare de minuni în anul 1699, când a lăcrimat mai multe zile la rând, între 15-26 februarie. În acest răstimp, minunea a fost verificată atât de ortodocşi, cât şi de catolici, români şi unguri, cu toţii rămânând impresionaţi de lăcrimarea evidentă. Mulţi plecau de la sfânta icoană cu batistele umezite de lacrimile Maicii Domnului.

Istoria Icoanei se împleteşte cu cea a întregului Ardeal. Maica Domnului s-a arătat de atunci sprijinul credincioşilor la vremurile de încercare, venite din partea stăpânirilor vremelnice. De aceea, transilvănenii şi-au găsit aici liniştea şi reazemul speranţei. Deşi a fost de câteva ori mutată sau ascunsă (pentru a fi protejată),

Icoana s-a reîntors de fiecare dată la mănăstirea Nicula, fiind cunoscută cu numele de Icoana de la Nicula.

Cultul Fecioarei prin icoana sa făcătoare de minuni s-a răspândit cu atâta putere, încât a determinat apariţia tradiţiei Icoanelor pictate pe sticlă, cu specific transilvănean. Astfel, pelerinii voiau să păstreze fiecare o copie a icoanei făcătoare de minuni şi de aici, în satele din jurul mănăstirii, s-au născut familii întregi de meşteri iconari.

Exista de fapt chiar o şcoală de meşteri iconari, la mănăstirea Nicula, folosind tehnica picturii pe sticlă din Boemia, Bavaria şi Austria. Meşterii copiau icoana pe sticlă, în mod propriu – cu un izvod specific fiecărei familii, care constituia marca sa. Pornind cu această icoană, s-a dezvoltat o paletă largă de teme religioase, pentru pictura pe sticlă, cele mai cunoscute fiind Adam şi Eva lângă pomul cunoştinţei binelui şi răului, Sfânta Treime, Maica Domnului îndurerată lângă Cruce, cei mai renumiţi sfinţi din calendar s.a.

Pe lângă lăcrimare, icoana a început să facă şi minuni de vindecare a bolilor fizice şi psihice, de alungare a demonilor, câteva dintre ele fiind consemnate de Arhimandritul Ioanichie Bălan, în lucrarea sa: "Sfintele Icoane făcătoare de minuni din România".

Icoana a fost îngropată între anii 1712 - 1782, spre ocrotire, iar între 1948 - 1964 a fost ascunsă prin zidire de către un ţăran. Acesta, pe nume Chezan Vasile, abia pe patul morţii a mărturisit unde este icoana, care a fost confiscată în scurt timp de comunişti.

Restaurată în 1991, icoana se reîntoarce la Nicula în 1992. Chiar şi atunci când Icoana nu se afla în mănăstire, aici veneau mulţi credincioşi, fără frică de interdicţiile regimului ateu, găsindu-şi alinarea şi vindecarea. Dacă miliţia păzea drumul spre mănăstire ziua, ei veneau pe dealuri noaptea şi se închinau. Minunile la Icoană continuă până astăzi, ca şi afluxul credincioşilor.

"Vino, tu, Măicuţă, să-mi arăţi cărarea", se cântă iarăşi, la icoana de la Nicula, "căci noi suntem fiii lacrimilor tale." Pentru noi toţi, pentru mântuirea sufletelor noastre, şi pentru a ne avea ca fraţii, Maica Domnului priveşte din icoană prin tremurarea unei lacrimi.

Doina-Elena Dumitru - Pelerinaj la Mănăstirea Nicula

Ori de câte ori voi urca dealul pe care e aşezată mănăstirea Nicula voi auzi în mintea mea, venind de departe, din ce în ce mai puternic, cântarea "Am venit Măicuţă, să ne mai vedem, să-ţi spunem necazul care-l mai avem".

Cred că este în sufletul fiecărui pelerin care merge la Nicula, lacrima copilului care vine acasă, la mama, obosit, întristat, cu genunchii juliţi, cu coatele rupte, flămând, însetat dar ştiind că acolo îl aşteaptă sărutul şi pacea şi promisiunea că o să fie bine.Mie asta îmi spune Maica Domnului la Nicula.

Anul trecut am mers prima dată la Mănăstirea Nicula. Întâlnirea mea cu Maica Domnului acolo a fost pur şi simplu devastatoare. Aş fi vrut să rămân acolo. Să nu mă mai ridic din genunchi şi să rămân cu capul lipit de rama icoanei. Acolo era ceva, un magnet, un fior, un flux de putere care mă ţinea încremenită. Jenată de prezenţa celorlalţi pelerini pe care îi ştiam logic, în aşteptare, a trebuit să mă ridic, dar cu prima ocazie am îngenunchiat iar şi Maica Domnului mă privea blând şi trist arătându-mi-L pe fiul Ei, speranţa şi salvarea noastră. Mărturisesc că nu mai trăisem niciodată o apropiere cutremurătoare ca aceea şi mi-am dorit să revin.

Nicula este pentru mine, locul în care Maica Domnului din icoana zugrăvită de pictorul Luca în anul 1681 ne aşteaptă pentru pocăinţă şi îndreptare, dar şi locul în care Înalt Prea Sfinţia Sa Bartolomeu Anania a lucrat, a ctitorit, a îngenunchiat ca

şi mine la Maica Domnului, a slujit. Paşii lui sunt peste tot. Şi prezenţa lui de Leu al Ardealului. Ştiu că nu e acolo mormântului lui, dar pentru mine, Mănăstirea Nicula este locul în care vrednicul de pomenire Bartolomeu Anania - ierarhul, a rămas cu noi, veghindu-ne peste timp şi spaţiu.

Am revenit în acest pelerinaj la Mănăstirea Nicula. În parcare, ca şi la poarta mănăstirii, femei în vârstă vindeau flori de grădină şi busuioc.

- Luaţi să le duceţi la Maica Domnului mi-au zis blând, sfătuindu-mă nu atât pentru 5 lei cât costă un buchet care adună toată frumuseţea grădinilor lor, cât pentru a mă învăţa să dăruiesc şi eu ceva Maicii Domnului.

Am găsit-o pe Maica Domnului aşteptându-mă. I-am spus iar şoptit ca şi anul trecut ceea ce aveam a-i spune.Tăcerea Ei a fost ca un sărut pe tâmpla mea şi m-am surprins înainte de plecare mergând iar, îngenunchind şi întrebând-o:
- Şi eu când mai revin? Când mă mai întorc?
Şi Maica Doamnului mi-a răspuns...
Am aşezat în mâna călugărului care făcea ascultare în biserică, pomelnicul meu pentru cei vii şi cei adormiţi şi am rămas cu toţii în rugăciunea călugărilor de acolo.

Convorbirea tăcută a Maicii Domnului cu noi - Minunea din satul bihorean Delani: Icoana Maicii Domnului a izvorât mir la exact 1 an distanţă de minunea de la Schitul Huta: “Dacă mai marii Bisericii tac, vorbesc icoanele”

1.10.2010

“De ce ambele minuni s-au petrecut tocmai în Bihor şi cu icoane care au legături cu lupta de rezistenţă a Ortodoxiei? De ce la sărbătorile Sfântului Ioan Botezătorul, al cărui cap a fost tăiat, deoarece s-a împotrivit dezmăţului şi luxului exagerat?”

Minunea de la Delani - Într-un sat din Bihor icoanele izvorăsc mir

Când anul acesta la Schitul Huta se împlinea un an de la lăcrimarea icoanei Maicii Domnului, într-un sat în apropiere de schit, la Delani, o altă icoană a Maicii Domnului a izvorât mir. Atât Schitul Huta cât şi parohia Delani au multe lucruri asemănătoare în ce priveşte activitatea misionara în zona Beiuşului şi ambele au hramul Sfântului Ioan Botezătorul.

În data de 29 august 2010 la Delani a început să izvorască mir din icoana Maicii Domnului pictată de ierodiaconul Siluan de la Mănăstirea Nicula.

Icoana de la Delani este o copie fidelă după icoana originală de la Nicula care, în urmă cu trei veacuri, când generalul Bukov a intrat în Ardeal, a lăcrimat trei săptămâni fără oprire.

Icoana originală de la Nicula a plâns când peste 200 de biserici şi mănăstiri din Ardeal au fost arse sau demolate de armatele Imperiului habsburgic conduse de generalul Adolf Bukov. Atunci împărăteasa Maria Tereza a impus cu sila, în zonele de sub ocupaţie habsburgică, o nouă credinţă: greco-catolicismul.

În parohia Delani prozelitismul uniat a fost stopat cu curaj şi fermitate de către preotul Ionel Tota şi credincioşii din sat cu toate că presiunile au fost foarte mari atât din punct de vedere a administraţiei locale, politic, cât şi din partea Episcopiei Greco-Catolice de Oradea.

Primele semne ale minunii au apărut din ajun, când, după săvârşirea Vecerniei cu litie şi înălţarea de rugăciuni Sfântului Ioan Botezătorul, din piciorul stâng al Mântuitorului din icoana a izvorât mir. Primul care a văzut minunea a fost un tânăr participant la slujbă.

Credincioşii prezenţi au înmărmurit

“Nu pot explica în cuvinte ce am simţit atunci, ce stare de bucurie duhovnicească am simţit” spune o credincioasă din satul Delani care a văzut cele petrecute.

În ziua când Biserica Ortodoxă prăznuieşte Naşterea Maicii Domnului (8 septembrie) icoana a izvorât iarăşi mir în prezenţa a peste 100 credincioşi. Asemenea şi în ziua prăznuirii Sfintei Cruci icoana a izvorât mir din nou. La puţin timp au început să izvorască picături de mir şi din alte icoane din biserică.

Credincioşii din zonă au făcut fotografii şi au filmat câteva din momentele în care s-a petrecut minunea, copii după aceste înregistrări aflându-se la casa parohială din Delani.

Preotul paroh Ionel Tota spune că e un semn al Maicii Domnului pentru mângâierea credincioşilor şi întărirea în dreapta credinţă.

Tot în 29 august, cu un an înainte, la Schitul Huta, a lăcrimat o copie a icoanei Maicii Domnului din Kazan (Ukraina) ocrotitoare împotriva ereziilor şi ajutătoare în vremuri de prigoană.

Despre minunile ce au avut loc în eparhia Bihorului, ieromonahul Eftimie Mitra de la Huta spune că: *“Orice minune trebuie mărturisită cu tărie, dar şi cu atenţie, fără a cădea în alte ispite sau capcane ce ni le poate întinde diavolul încercând să discrediteze lucrarea lui Dumnezeu. Noi ca oameni nu am contribuit cu nimic la aceste minuni. Ne punem totuşi întrebarea: De ce ambele minuni s-au petrecut tocmai în Bihor şi cu icoane care au legături cu lupta de rezistenţă a Ortodoxiei? De ce la sărbătorile Sfântului Ioan Botezătorul, al cărui cap a fost tăiat, deoarece s-a împotrivit dezmăţului şi luxului exagerat? Cred că Maica Domnului şi sfinţii*

vorbesc într-un mod aparte dar nu toţi putem să îi înţelegem întocmai. Cine are urechi de auzit să audă".

Credincioşii din zona Beiuşului au vizitat biserica din Delani pentru a vedea minunea cu ochii lor şi au participat la slujbele oficiate de preotul paroh Ionel Tota. S-au săvârşit şi slujbe de pomenire a martirilor neamului şi taina slujbei de Maslu la care au participat preoţi din împrejurimi.

Atât biserica de la Delani cât şi cea de la Huta au hramul Sfântului Ioan Botezătorul, iar minunile s-au petrecut în ziua când în Biserica Ortodoxă se sărbătorea Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul, la un an diferenţă una de alta.

Episcopia Ortodoxă a Oradiei şi protopopiatul ortodox Beiuş refuză să facă vreun comentariu legat de acest subiect. Dacă mai marii Bisericii tac, vorbesc icoanele. Şi nu oriunde!

prof. Viorel Mărculescu
Oradea, 27 septembrie 2010

"Am putea spune că e un condens dar ce s-a întâmplat la faţa locului nu pare a fi asta. Dacă ar fi un condens s-ar fi umezit întreaga suprafaţă dar aici s-au umezit doar anumite părţi. Mai mult decât atât, condensul nu emană miros de mir, cum a fost în cazul icoanelor de la Huta şi Delani. Deocamdată ştiinţa nu a găsit o explicaţie chimică sau ştiinţifică acestor fenomene". (Viorel Mudura, fizician, ASTRA-DROM -Cluj)

***

"Minunile ce se fac prin anumite icoane nu sunt întâmplătoare. Ateii încearcă să combată mitul icoanelor, iar credincioşii le cinstesc cu evlavie. Firesc, Dumnezeu

nu obligă pe nimeni să creadă în existenţa Sa, în timp ce minunile sunt o dovadă a existenţei Sale.

Dacă te rogi cu credinţă orice icoană e făcătoare de minuni. Practic minunea nu o face materialul din care e confecţionată icoana, ci Maica Domnului sau sfântul al cărui chip e în acea icoană. Nu cinstim materia ci pe cel reprezentat în icoană aşa cum într-o fotografie a unei persoane dragi nu îndrăgim hârtia din care e confecţionată ci pe persoana din imagine. Aşa se explică minunile ce se fac cu anumite icoane.

Plânsul unor icoane sau izvorârea de mir din acestea sunt o convorbire tăcută a Maicii Domnului (sau a sfântului din icoană) cu noi. Unii se miră, alţii se împotrivesc, alţii cred cu tărie, alţii caută explicaţii, fiecare după cum îi este deschisă inima. Exaltările lumeşti trebuie evitate pentru că, de multe ori, ele pot fi ispite prin care diavolul încearcă să discrediteze lucrarea lui Dumnezeu. Important este că atunci când credem să şi trăim lăuntric orice minune pe care Dumnezeu o face în viaţa noastră, atât în viaţa de obşte cât şi în viaţa personală, aceasta în duhul smerit şi cu dreapta cugetare al Sfinţilor părinţi ai Bisericii Ortodoxe”.

(ieromonah Eftimie Mitra, Schitul Ortodox Huta, Bihor)

Sursa:
http://www.cuvantul-ortodox.ro/convorbirea-tacuta-a-maicii-domnului-cu-noi-minunea-din-satul-bihorean-delani-icoana-maicii-domnului-a-izvorat-mir-la-exact-1-an-distanta-de-minunea-de-la-schitul-huta-daca-mai-marii-bisericii-t/

Grigore Sâmboan - Icoana „Maica milelor”, sora celei de la Nicula, dusă spre închinare în parohia clujeană „Sfinții apostoli Petru și Pavel”

Iun. 24, 2020

Biserica cu hramul „Sfinții apostoli Petru și Pavel” din cartierul clujean Mănăștur, închinată Eroilor Revoluției de la 1989, zidită între anii 1990-2018 și cunoscută și sub numele de „Catedrala din Mănăștur”.

Icoana Maicii Domnului cu Pruncul „Maica milelor”, pictată de preotul Luca din Iclod, care se află în Muzeul Mitropoliei Clujului, a fost dusă, cu ocazia hramului, în parohia „Sfinții apostoli Petru și Pavel” din cartierul clujean Mănăștur. Timp de aproape o săptămână, credincioșii se pot ruga și închina la această icoană, zugrăvită în urmă cu aproape 350 de ani.

Icoana, care mai bine de 60 de ani s-a aflat în vechea biserică a acestei parohii, biserica de la Calvaria, a fost dusă spre închinare marți seara, 23 iunie 2020, și așezată în lăcașul de cult cu hramul „Sfinții apostoli Petru și Pavel”, ridicat în memoria Eroilor Revoluției de la 1989, unde va rămâne până luni, 29 iunie, în ziua

hramului. Cu acest prilej, arhiepiscopul și mitropolitul Clujului, Înaltpreasfințitul Andrei a oficiat slujba Vecerniei, în sobor de preoți și diaconi.

„Cu binecuvântarea părintelui mitropolit, avem bucuria și mângâierea ca, în această perioadă premergătoare hramului bisericii, să avem prezentă icoana Maicii Domnului cu Pruncul, soră a icoanei Maicii Domnului de la Nicula”, a spus la final preotul paroh Dan Cișmaș.

Biserica cu hramul „Sfinții apostoli Petru și Pavel” din cartierul clujean Mănăștur, închinată Eroilor Revoluției de la 1989, zidită între anii 1990-2018 și cunoscută și sub numele de „Catedrala din Mănăștur”.

Icoana Maica Domnului cu Pruncul a fost pictată în anul 1673 de preotul Luca din Iclod, cel care a zugrăvit și icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Nicula. Această icoană a fost dăruită bisericii din localitatea Ilişua (jud. Bistriţa-Năsăud).

Inscripţia păstrată pe rama icoanei are datarea şi consemnează donatorii: „Robul lui Dumnezeu Matei şi soţia sa Aniţa şi copiii lui, Griga, Ştefan, Ioana, au făcut această icoană şi au dat-o la biserica Sfântului Ioan, în satul Ilişua. Anul domnului 1673, luna februarie”.

De asemenea, fiul comanditarului (cel care a comandat icoana), Stanci Simon, dă mărturie despre faptul că a foat dăruită de răposatul său părinte, bisericii din Ilişua: *„Icoana cu pricina a fost făcută la cererea tatălui meu, Stanci Griga, pe vremea când era încă fecior, de un iconar pe nume Luca”.*

Potrivit documentelor vremii, această icoană a lăcrimat de două ori, în 1717 şi 1729. Un an mai târziu, icoana a fost dusă în capela castelului contelui Kornis de la Benediug și a rămas aici până în perioada dintre cele două războaie mondiale.

În anul 1947, icoana a fost dusă şi amplasată în biserica de la Calvaria, din cartierul clujean Mănăștur.

În anul 2011 a fost transferată în Muzeul Mitropoliei Clujului, amenajat sub catedrala ortodoxă din Piața Avram Iancu.

Sursa: **https://radiorenasterea.ro/icoana-maica-milelor-sora-celei-de-la-nicula-dusa-spre-inchinare-in-parohia-clujeana-sfintii-apostoli-petru-si-pavel/?fbclid=IwAR349k9MlDCkyHLKq8oWA6U2QAshUYRZgZb_dbxgCpGEmWA-AP-tRbxQP0M**

Arhim.
Andrei Coroian

SFÂNTA ICOANĂ A MAICII DOMNULUI DE LA NICULA ȘI MINUNILE EI

Icoane

ΜΡ ΘΥ

Bucură-te, Maica Domnului, apărătoare nebiruită a poporului bine credincios!

Bucură-te, Maică de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea Niculei şi a României întregi!